

Фантазия

ДЕЙВИД ЕДИНГС

Пророчеството

БАРД

КНИЖНИ
КЛУБ

„Пророчеството“ е първият том в трилогията „Пророчеството“, написана от Дейвид Едингс. Това е история за един човек, който се опитва да спаси света си от зло.

Дейвид Едингс

Пророчеството

На Теъни,
която ми разказа тези истории, ала не остана, за да участва в
тях заедно с мен –
и на Артър,
който ми показва как трябва да се държи истинският мъж и
който все още е пример за мен.

ПРОЛОГ

*който разкрива историята на Войната между Боговете и постъпките на вълшебника Белгарат
из КНИГАТА НА АЛОРН*

Когато светът беше млад, седмината Богове живееха в хармония и човешките раси бяха като един народ. Белар, най-младият измежду Боговете, беше обикнат от племето алорн. Той дълго оставяше с тях, ценеше ги и племето процъфтяваше под неговите грижи. Другите Богове също събраха народи около себе си, и всеки Бог обичаше своя собствен народ.

Но най-големият брат на Белар, Алдур, нямаше свой народ. Той живееше уединено, настрана от хората и Боговете, докато един ден го намери едно бездомно дете. Алдур прие детето за свой ученик и го нарече Белгарат. Белгарат научи тайната на Волята и на Света и стана вълшебник. В годините, които дойдоха след това, други хора също намериха самотния Бог. Те се присъединяваха към братството, за се учат от Алдур, и времето не можеше да ги състари.

После се случи така, че Алдур взе един кръгъл камък, не по-голям от сърцето на дете, и започна да го върти в ръката си и да го вае, докато камъкът се превърна в жива душа. Могъществото на живия скъпоценен камък, който хората нарекоха Кълбото на Алдур, беше огромно и Алдур вършеше с него чудеса.

Най-красивият измежду всичките Богове беше Торак и неговият народ бяха ангараките. Те принасяха жертви в негова чест и ги изгаряха, наричаха го Повелител на Боговете, а Торак започна да харесва мириса на жертвоприношенията и хвалебствените думи. Един ден обаче той чу за Кълбото на Алдур и от този миг насетне загуби покой.

Накрая, като се престори, той отиде при Алдур.

– Братко – подхвана Торак, – не е прилично да страниш от нас и да отбягваш съветите на братята си. Забрави този скъпоценен камък, който изкушава ума ти и го кара да отхвърля дружбата ти с нас.

Алдур прозря в душата на своя брат и го смърми:

– Защо дириш върховенство и власт, Торак? Ангарак не е ли достатъчен за теб? Не се стреми, обзет от сляпа гордост, да притежаваш Кълбото, защото то ще те убие.

Горчив беше срамът на Торак при думите на Алдур; той вдигна ръка и удари своя брат. После грабна скъпоценния камък и избяга.

Другите Богове умоляваха Торак да върне Кълбото, но той не се съгласи. След това народите на човеците се вдигнаха срещу тълпите на ангараките и започнаха война срещу тях. Войните на Боговете и хората бушуваха из цялата земя, близо до планините Корим. Торак вдигна Кълбото и наложи на своята воля да се обедини с неговата, за да разцепи земята на две. Планините се сгромолясаха и морето ги заля. Но Белар и Алдур съюзиха волите си и поставиха граници пред морето. Ала човешките народи се разделиха един от друг. Същото се случи и с Боговете.

Когато Торак вдигна живото Кълбо срещу земята, своята майка, тя се събуди и започна да блести със свещен пламък. Лицето на Торак бе обгорено от син огън. Обзет от болка, той започна да мята планините в различни посоки; обезумял в страданието си, раздра земята; гърчещ се в агония, Богът прогони морето от мястото му. Лявата му ръка лумна в пламъци и се превърна в пепел, плътта от лявата страна на лицето му се стопи като восък, лявото му око стана на пара в черепа. Със страховит вик той се хвърли в морето, за да угаси огъня, ала мъката му беше безконечна.

Когато Торак се изправи от водата, дясната част от тялото му все още беше красива, ала лявата беше обгоряла и осеяна с ужасни белези от огъня на Кълбото. Като се гърчеше от неопикуема болка, Богът поведе своите хора на изток и там те построиха огромен град в равнината Малореа. Нареккоха го Ктхол Мишрак – Градът на нощта, защото Торак скри обезобразеното си тяло в тъмнина. Ангараките издигнаха желязна кула за своя Бог и поставиха Кълбото в желязно ковчеже в стаята на самия връх на кулата. Торак често стоеше пред ковчежето, ала после побягваше, разтърсван от ридания, защото неговият копнеж да гледа Кълбото можеше да помъти разсъдъка му и той щеше да загине.

Вековете бягаха един след друг в земята на ангараките и те започнаха да наричат своя осакатен Бог Кал Торак, сиреч той беше и техен крал, и техен Бог.

Белар бе завел алорните на север. Измежду всички човешки народи те бяха най-смелите и най-войнствените, а Белар всели вечна омраза към ангараките в техните сърца. С жестоки мечове и брадви те кръстосваха северните земи, стигаха дори до вечните ледени полета, търсейки път към своите древни врагове.

Те продължаваха да вършат това до времето, когато Черек Мечото рамо, най-великият крал на алорните, измени целия път до долината на

Алдур и намери Белгарат Вълшебника.

– Пътят на север е открит – каза той. – Предзнаменованията и поличбите са благоприятни. Дошло е времето – ние можем да открием пътя към Града на нощта и да си възвърнем Кълбото от Едноокия.

Поледра, съпругата на Белгарат, очакваше дете и той не желаше да я напусне, но Черек надделя. Една нощ те се промъкнаха навън, за да се присъединят към синовете на Черек – Драс Бичия врат, Алгар Леката стъпка и Рива Желязната хватка.

Жестока зима беше притиснала северните земи, тресавищата проблясваха под звездите, сковани в скреж и стоманеносив лед. Белгарат направи магия, за да открият верния път, и се превърна в огромен вълк. Той се промъкваше с безшумни стъпки сред покритите със сняг гори, където дърветата се нацепваха и се пръскаха на парчета от вледеняващия студ. Безжалостен мраз посребряваше врата и раменете на вълка и навеки след това брадата и косите на Белгарат бяха с цвета на сребро.

Сред сняг и мъгли те прекосиха пустошта, стигнаха Малореа и накрая приближиха до Ктхол Мишрак. След като намери таен проход към града, Белгарат ги поведе към подножието на желязната кула. Те тихо се изкачиха по ръждясалото стълбище, което не помнеше човешки крак от двадесет столетия. Обзети от страх прекосиха стаята, където Торак се мяташе, потънал в болезнена дрямка, скрил осакатеното си лице зад желязна маска. Дебнешком пропълзяха край заспалия Бог сред тлеещия мрак и накрая стигнаха до желязното ковчеже, в което почиваше живото Кълбо.

Черек направи знак на Белгарат да вземе Кълбото, но вълшебникът отказа.

– Аз не мога да го докосна – каза той, – защото то ще ме убие. Някога скъпоценният камък е очаквал с радост докосването на човек или Бог, но волята му е станала сурова и непреклонна, когато Торак го вдигна срещу своята майка. Кълбото няма да позволи някой отново да го използва по този начин. То знае какво става в нашите души. Само онзи, който не възнамерява да стори никакво зло, който е достатъчно чист да го вземе и да го носи с риск за собствения си живот, без да мисли за власт и богатство – само такъв човек може да докосне Кълбото сега.

– Кой човек не таи зла умисъл в безмълвните селения на душата си? – попита Черек. Ала Рива Желязната хватка отвори ковчежето и взе Кълбото. Неговият огън проблесна през свитите му пръсти, ала не го опари.

– Тъй да бъде, Черек – каза Белгарат. – Твоят най-малък син

притежава чистота. Неговата съдба и съдбата на всички, които го следват, е да носят Кълбото и да го бранят. – Белгарат въздъхна, защото знаеше какво време бе поставил върху плещите на Рива.

– Тогава неговите братя и аз ще го подкрепяме – каза Черек, – дотогава, докогато той следва своята съдба.

Рива зави Кълбото в своята наметка и го скри под туниката си. Отново пропълзяха през стаите на осакатения Бог, спуснаха се по ръждясалото стълбище и се измъкнаха през тайния проход до портите на града, за да потънат сред пустошта.

Скоро след това Торак се събуди и както винаги отиде в стаята на Кълбото. Ала ковчезето беше отворено и Кълбото беше изчезнало. Гневът на Кал Торак беше ужасен. Той сграбчи огромната си сабя, слезе от железната кула, размаха оръжието, удари веднъж и кулата се сгромоляса. Богът изкрещя на ангараките с гръмотевичен глас:

– Вие станяхте лениви, загубихте своята бдителност и позволихте на крадец да откъдне онова, за което аз платих така скъпо. Затова ще разруша вашия град и ще ви накарам да вървите пред мен. Ангарак ще се скита по света, докато Ктраг Яска, Горящия камък, се върне при мен.

И превърна Града на нощта в развалини и подкара жителите му в пустошта. Ктхол Мишрак престана да съществува.

Три левги на север Белгарат чу писъците в града и разбра, че Торак се е събудил.

– Сега ще започне да ни преследва – каза вълшебникът – и само могъществото на Кълбото може да ни спаси. Когато тълпите връхлетят върху нас, ти, Желязна хватка, го вдигни, за да могат да го видят.

Множество ангараци се появиха, начело с Торак, но Рива вдигна Кълбото, така че осакатеният Бог и неговите последователи да го зърнат. Кълбото позна своя враг и омразата му отново пламна, и небето заблестя от неговия гняв. Торак изкрещя и падна. Предните редици на ангараките бяха погълнати от огън, а останалите побягнаха с ужас.

Така Белгарат и неговите приятели избягаха от Малореа, пак прекося северните блата и върнаха Кълбото на Алдур в Западните кралства.

Като узнаха какво се е случило, Боговете се събраха на съвет и ето какви думи отправи Алдур към тях:

– Ако още веднъж поведем война срещу нашия брат Торак, спорът ни ще унищожи земята. Ето защо ние трябва да изчезнем от този свят и брат ни няма да успее да ни намери. Вече не телом, а само духом можем да останем тук, за да напътстваме и защитаваме своите народи. В деня, когато отново избухне война, светът ще бъде изпепелен.

Боговете заплакаха, защото трябваше да се разделят. Ала Чалдан, Богът Бик на арендите, попита:

– Нима докато нас ни няма, Торак ще бъде върховен господар?

– Не – отвърна Алдур. – Докато Кълбото се пази от наследниците на Рива Желязната хватка, Торак не ще бъде в състояние да установи своето господство над света.

И Боговете се разделиха, и на света остана само Торак. Ала мисълта, че Кълбото в ръцете на Рива отнема възможността му да господства, разяждаше неговата душа.

Тогава Белгарат каза на Черек и неговите синове.

– Тук трябва да се разделим, за да опазим Кълбото и да се подготвим срещу идването на Торак. Нека всеки от вас поеме по свой път, както ви казах, и да започне да се готви за отбрана.

– Така ще сторим, Белгарат – закле се Черек Мечото рамо. – От този ден Алория не съществува, но алорните не ще позволят на Торак да господства, докато на света диша поне един алорн.

Белгарат вдигна глава и извика:

– Чуй ме, Еднооки Торак! Кълбото е в сигурни ръце и ти не можеш да го надвиеш. В деня, когато тръгнеш срещу нас, аз ще поведе война срещу теб. Ще те наблюдавам денонощно и ще съм готов да посрещна идването ти отсега и до края на дните.

В пустите степи на Малореа Кал Торак чу гласа на Белгарат и яростно започна да блъска земята, защото знаеше, че Живото Кълбо остава завинаги извън властта му.

Тогава Черек прегърна своите синове и пое по своя път, за да не ги види никога повече. Драс тръгна на север и се установи сред земите, освободени от пресъхналата река Мрин. Построи град Боктор и нарече земите си Драсния. Той и неговите наследници отстояваха земите до северните блата и не допуснаха неприятеля до тях. Алгар тръгна на юг със своя народ и намери коне сред широките равнини от двете страни на река Алдур. За пръв път в историята на хората те опитомиха конете, научиха се да ги яздят и се появиха войни на коне. Нареккоха своята държава Алгария и станаха номади, и следваха своите стада. Черек скръбно се завърна във Вал Алорн и нарече своето царство Черек, защото беше сам и нямаше синове. Той построи големи бойни кораби, с които кръстосваха моретата и не допускахе неприятеля до тях.

Ала върху оногова, който носеше Кълбото, падна бремето на най-дългото пътуване. Рива поведе своя народ и се установи с него на западния бряг на Сендария. Там построи кораби и заедно със своите хора

прекоси морето и стигна до Острова на ветровете. И изгориха корабите си, и построиха крепост и град, опасан с дебели стени. Нарекоха града Рива, а крепостта – Замъка на Краля. Тогава Белар, Богът на алорните, накара две железни звезди да паднат от небето. Рива взе звездите, от едната изкова острие, от другата дръжка и постави Кълбото в долната ѝ част като украшение. Толкова огромен беше мечът, че никой освен Рива не можеше да си служи с него. И Кал Торак за пръв път усети страх в душата си.

Рива сложи меча до черната скала над трона си и Кълбото заблестя, а мечът се срасна със скалата и никой освен Рива не можеше да го изтръгне от нея. Кълбото блестеше със студена светлина, когато Рива седеше на трона, а когато вземеше меча и го вдигнеше над главата си, около острието засилваше огън.

А най-чудното беше белегът, с който се раждаха наследниците на Рива. Във всяко поколение едно от децата в рода на краля носеше върху дланта на дясната си ръка знака на Кълбото. И отвеждаха детето в тронната зала, и слагаха ръката му върху Кълбото, и така Живият камък го опознаваше. И с всяко детско докосване блясъкът на Кълбото ставаше все по-силен, а връзката между Живото Кълбо и рода на Рива укрепваше с всяко ново поколение.

А Белгарат се раздели с приятелите си и забърза към Долината на Алдур. Ала когато пристигна, разбра, че жена му Поледра е родила две дъщери близначки и е умряла. В скръбта си той нарече по-голямата Поулгара. Косата ѝ беше черна като гарваново крило. Той протегна ръка и я постави върху челото ѝ както правеха всички вълшебници, и един кичур върху детското челце стана бял като скреж. И бащата се разтревожи, защото белият кичур беше белегът на вълшебниците, а Поулгара беше първото момиче, което получаваше такъв знак.

Втората му дъщеря – със светла кожа и златисти коси – не носеше никакъв белег. Той я нарече Белдаран. Бащата и тъмнокосата ѝ сестра я обичаха повече от всичко на света и се бореха помежду си за нейната обич.

Когато Поулгара и Белдаран станаха на шестнадесет години, духът на Алдур се яви на Белгарат по време на сън и рече:

– Мой любими ученико, искам да съединя твоя род с рода на човека, който пази Кълбото. Затова избери коя от твоите две дъщери ще дадеш за жена на краля на Рива – коя от тях ще бъде майка на неговите синове, защото в този род е съсредоточена надеждата на света и мрачната мощ на Торак не бива да надделее над нея.

Дълбоко в душата си Белгарт чувстваше изкушение да избере Поулгара. Ала понеже знаеше какво бреме лежи върху плещите на краля на Рива, изпрати Белдаран и плака, когато тя напусна дома му. Поулгара също плака дълго и горчиво, защото предусещаше, че сестра ѝ ще стане тленна и ще умре. Ала след време двамата се утешиха.

И вълшебникът и неговата дъщеря Поулгара обединиха силите си, за да наблюдават действията на Торак. Някои хора казват, че са още живи и продължават бдението си през всичките неизброими столетия оттогава до днес.

ПЪРВА ЧАСТ СЕНДАРИЯ

ГЛАВА 1

Първото нещо, което Гарион бе запомнил, беше кухнята във фермата на Фалдор и през целия си живот той изпитваше особено топло чувство към кухните и онези странни звуци и миризми, които, изглежда, по някакъв неведом начин се свързваха с жизненоважната значимост на храната, любовта, утехата, сигурността и преди всичко с усещането за дом. Независимо от висините, които Гарион достигна в живота си, той никога не забравяше, че всичките му спомени започват от тази кухня.

Кухнята във фермата на Фалдор беше обширна, с нисък, опрян върху множество греди таван. Бе пълна с тенджери, чайници, котли и огромни прави лопати, които бавно се обръщаха в подобни на пещери фурни с красиво извити сводове. Имаше дълги тежки маси, където месеха хляб и го оформяха на многобройни самуни; тук нарязваха пилетата и кълцаха на кубчета морковите и керевиза с бързи, сръчни, отсечени движения. Когато Гарион беше много малък, той си играеше под масите и много скоро се научи да пази ръцете и краката си от нозете на кухненските работници, които се трудеха около тях. А понякога късно следобед, когато беше уморен, се сгушваше в някой ъгъл и се взираше в потрепващите пламъчета, които блестяха и се отразяваха от стотиците излъскани тенджери, ножове и лъжици с дълги дръжки, наредени върху окачалки по варосаните стени; и съвсем замаян, полека се унасяше в сън, обзет от пълен покой и хармония със заобикалящия го свят.

Центърът на кухнята и на всичко, което се случваше тук, беше леля Поул. Тя, изглежда, бе в състояние да се намира навсякъде по едно и също време. Последното докосване, с което гъската се озоваваше в тигана, сръчното оформяне на надигащия се хляб, украсяването на пушената шунка, току-що измъкната от фурната, бе винаги нейно дело. Макар че в кухнята работеха още неколцина души, нито един хляб, яхния, супа, печено или зеленчук не излизаха от това помещение, без да бъдат докоснати поне веднъж от леля Поул. Тя долавяше по миризмата, вкуса или чрез някакъв по-висш инстинкт от какво се нуждае гозбата и на всяко ядене слагаше различни подправки, като добавяше тук щипка, там

трошици от безбройните си глинени панички с ароматни треви. Около нея сякаш витаеше духът на магия, знание и мощ, които не бяха по силите на обикновените човешки същества. И все пак, дори когато беше най-заета, тя винаги със сигурност знаеше къде се намира Гарион. Даже в разгара на приготвянията, когато пъхаше сладките в пещта или украсяваше някоя торта, или когато зашиваше току-що напълненото пиле, тя бе в състояние, без да поглежда, да протегне крак и да го измъкне с петата или с глезена си изпод нозете на готвачите.

Когато той малко поотрасна, това дори стана игра. Гарион я дебнеше да се улиса и побягваше със здравите си малки крачета към вратата. Ала тя винаги го хващаше. А той се смееше, обвиваше ръце около шията ѝ, целуваше я и отново започваше да я дебне, очаквайки повторния си шанс да избяга.

В тези ранни години от своя живот момчето бе напълно убедено, че леля Поул е най-важната и красива жена в целия свят. Е, поне бе най-високата жена във фермата на Фалдор – почти толкова висока, колкото мъж, – а лицето ѝ бе винаги сериозно, дори строго – не и спрямо него, разбира се. Косата ѝ беше дълга и много тъмна – почти черна, – но един кичур отляво над челото беше бял като току-що навалял сняг. Вечер, когато тя го завиваше в малкото му легло, сложено до нейното в стаята над кухнята, той протягаше ръка и докосваше този бял кичур; тя му се усмихваше и на свой ред докосваше лицето му с меката си ръка. После момчето заспиваше, доволно, че тя е тук и бди над него.

Фермата на Фалдор беше разположена почти в центъра на Сендария – царство, обвито в мъгли, което на запад граничеше с Морето на ветровете, а на изток със Залива на Черек. Както повечето селскостопански постройки, характерни за това време и тази страна, във фермата на Фалдор имаше не една или две, а много сгради, долепени една до друга: обори, плевници, хамбари, кокошарници, гълъбарници, всички обърнати навътре към централния двор, пред който се издигаше здрава, голяма порта. На втория етаж бяха разположени стаите – някои просторни, някои съвсем малки, където живееха ратаите, които обработваха, засаждаха, плевяха и жънеха обширните полета зад стените. Самият Фалдор живееше в стаите на квадратната кула над централната трапезария, където три пъти на ден се събираха неговите работници – понякога, по жътва, и четири пъти – и се угощаваха с щедро раздаваната храна от кухнята на леля Поул.

Като цяло фермата беше щастливо и добре ръководено стопанство. Фалдор беше добър господар. Беше висок, сериозен мъж с дълъг нос и

дори по-дълга челост. Макар че рядко се смееше и даже почти не се усмихваше, той беше благ към хората, които работеха за него, и изглеждаше по-скоро решен да се грижи за тяхното здраве и благосъстояние, отколкото да изцеди и последната капка пот от телата им. В известен смисъл той беше повече баща, отколкото господар на шестдесетината души, които живееха на неговата земя. Хранеше се заедно с тях – което беше нещо необичайно, понеже много господари в областта се стремяха да се държат отвисоко със своите работници – и неговото присъствие начело на централната маса в трапезарията упражняваше усмирително влияние върху по-младите работници, които понякога бяха склонни да се държат шумно. Фалдор беше набожен човек и неизменно се молеше за благословията на Боговете преди всяко хранене.

Хората от неговата ферма знаеха това и влизаха с някакво достойнство един след друг в трапезарията, и сядаха, изразявайки поне с външния си вид благочестие, преди да нападнат препълнените с храна подноси и купи, приготвени от леля Поул и нейните помощници.

Заради доброто сърце на Фалдор – и магьосничеството на сръчните пръсти на леля Поул – фермата беше известна из цялата област като най-доброто място, където човек можеше да живее и работи. По цяла вечер в механата на близкото село Горен Гралт се описваха най-подробно едва ли не чудотворните гозби, които редовно се поднасяха в трапезарията на Фалдор. Не така щастливите мъже, които работеха в други ферми, след няколко халби бира често потъваха в сълзи, без дори да ги крият, трогнати от описанието на някоя от печените гъски на леля Поул. Славата на фермата на Фалдор се разнасяше из цялата област.

Най-важният човек във фермата, като се изключи самият Фалдор, беше Дурник ковачът. Когато Гарион порасна и му разрешиха да се движи извън обсега на бдителния поглед на леля Поул, той неизменно се отправяше към ковачницата. Зачервеното желязо, което искреше в огнището, го привличаше почти хипнотично. Дурник беше човек с обикновена външност, непривличаща с нищо вниманието кафява коса и неугледно лице, зачервено от жегата в ковачницата. Не беше нито нисък, нито висок, нито слаб, ни пълен. Беше разумен и тих, и както повечето хора, които упражняват неговия занаят, невероятно силен. Носеше грубо прилепнала към тялото кожена дреха и престилка от същия материал. И палтото, и престилката бяха осяяни с прогорени дупчици от искрите, които летяха от огнището. Носеше тесни панталони и меки ботуши, какъвто беше обичаят в тази част на Сендария. Отначало единствените думи на Дурник към Гарион бяха предупреждения да пази пръстите си от

огнището и от бляскавия метал, който излизаше от него. Ала с течение на времето той и момчето станаха приятели и ковачът говореше често.

– Винаги завършвай онова, с което си се захванал – съветваше го той. – Лошо е да оставиш желязото настрана и след това да го държиш в огъня повече, отколкото е необходимо.

– Защо? – питаше Гарион.

Дурник свиваше рамене.

– Просто е така.

– Винаги давай най-доброто от себе си във всяко нещо, което вършиш – каза той в друг случай, когато оглеждаше с пила металните части от теглича на каруцата, която му бяха докарали да поправи.

– Но това е отдолу – възрази Гарион. – Никой никога няма да го види.

– Но аз зная, че е там – каза Дурник, като продължи да оглажда метала. – Ако не е направено така добре, както мога, всеки път ще се срамувам, когато видя тази каруца – а аз ще я виждам всеки ден.

Приятелството им продължи. Без дори да помисли, че го прави, Дурник възпитаваше у малкото момче изконните сендарски добродетели: трудолюбие, пестеливост, трезвост, добри обноски и практичност. Върху тях бе изградено човешкото общество.

Отначало леля Поул се тревожеше, че Гарион е толкова подвластен на привлекателността на ковачницата. Може би я плашеха очевидните опасности там. Но след като наблюдава известно време от вратата на кухнята, тя разбра, че Дурник е почти толкова бдителен по отношение сигурността на Гарион, колкото и тя, и загрижеността ѝ намаля.

– Ако момчето започне да ти досажда, Дурник, отпрати го – каза тя на ковача веднъж, когато бе донесла в ковачницата огромен меден чайник, който трябваше да се изкърпи. – Или ми кажи и аз ще го държа поблизо до кухнята.

– Той въобще не ми досажда, госпожо Поул – каза Дурник с усмивка. – Той е разумно момче и знае достатъчно добре как да не ми пречи.

– Ти си прекалено добродушен, приятелю Дурник – отговори му леля Поул. – Момчето е пълно с въпроси. Отговори на един и ще изскочат цяла дузина нови.

– Такива са момчетата – каза Дурник и внимателно изсипа връщия метал в малкия глинен пръстен, който бе поставил около дупчицата на дъното на чайника. – И аз непрекъснато задавах въпроси, когато бях момче. Баща ми и старият Барл, ковачът, който ме изучи в занаята, бяха

достатъчно търпеливи да ми отговарят, когато знаеха. Бих им се отплатил зле, ако не проявявах същото търпение с Гарион.

Гарион, който седеше наблизко, бе затаил дъх, докато течеше този разговор. Знаеше, че една недоброжелателна дума от страна на двамата възрастни без забавяне ще го пропъди от ковачницата. Когато леля Поул прекоси спечената земя на двора с току-що поправения чайник в ръка, той забеляза как я гледа Дурник и в ума му се роди една идея. Тя беше съвсем проста и красотата ѝ беше в това, че носеше всекиму по нещо добро.

– Лельо Поул – каза той вечерта и трепна, когато тя бръкна в ухото му да го измие.

– Да? – отвърна тя, вече съсредоточила вниманието си върху врата му.

– Защо не се омъжиш за Дурник?

Тя спря да го къпе и попита:

– Какво?

– Мисля, че е страхотно хубаво хрумване.

– О, така ли? – Гласът ѝ се изостри и Гарион разбра, че се е насочил към опасна територия.

– Той те харесва – каза момчето. Искаше да се защити.

– Вече обсъди ли това с него?

– Не – отговори момчето. – Помислих си, че е по-добре да поговоря първо с тебе.

– Е, това вече е хубаво хрумване.

– Ако искаш, мога да му кажа утре сутринта.

Главата му се въртна – беше го дръпнала за ухото. И защо ли толкова ѝ харесваше?

– Само да си казал една думичка от тази глупост на Дурник или на когото и да било друго – каза тя. Тъмните ѝ очи блеснаха с огън, какъвто той никога по-рано не бе виждал.

– Ама аз само си помислих... – почна той.

– Лошо си си помислил. Отсега нататък остави възрастните да мислят по тези въпроси. – Тя все още държеше ухото му.

– Както кажеш – съгласи се бързо той.

Но по-късно вечерта, когато лежах в леглата си в тихата тъмнина, той отново косвено засегна същия въпрос.

– Лельо Поул?

– Да?

– Щом не искаш да се омъжиш за Дурник, тогава за кого искаш да

се омъжиш?

– Гарион... – каза тя.

– Да?

– Млъкни и заспивай.

– Мисля, че имам право да зная – заяви той обидено.

– *Гарион!*

– Добре. Заспивам. Но не си права.

Тя пое дълбоко дъх и каза:

– Добре. Чуй сега. Въобще не смятам да се омъжвам. Никога не съм помисляла да го направя и сериозно се съмнявам дали през ума ми ще мине мисълта да се омъжа. Трябва да се грижа за прекалено много важни неща и не мога да отделям внимание на това.

– Не се тревожи, лельо Поул – каза момчето в опит да я успокои. – Когато порасна, аз ще се ожена за тебе.

Тя се засмя – смехът ѝ беше дълбок, богат – и протегна ръка към лицето му в тъмнината.

– О, не, Гарион – каза тя. – Теб те очаква друга невеста.

– Коя? – попита той.

– Ще разбереш – тайнствено отвърна тя. – Сега заспивай.

– Лельо Поул?

– Да?

– Къде е моята майка? – Това бе въпрос, който момчето искаше да ѝ зададе от доста време.

Настъпи дълбока тишина, после леля Поул въздъхна и тихо отговори:

– Тя умря.

Гарион почувства мъчителен прилив на скръб, непоносима болка, и заплака.

Леля Поул дойде до леглото му, коленичи на пода и го прегърна. После, много по-късно, след като го беше пренесла в своето легло и го бе прегърнала, докато спре да плаче, Гарион попита сподавено:

– Каква беше тя? Моята майка?

– Тя беше светлокоса – отговори леля Поул. – Много млада и много красива. Гласът ѝ беше нежен и тя беше много щастлива.

– Тя обичаше ли ме?

– Повече, отколкото можеш да си представиш.

Тогавата той пак заплака, ала сега риданията му бяха по-тихи, изпълнени по-скоро със съжаление, отколкото с болка.

Леля Поул го прегърна и го милва, докато той се унесе в сън.

Във фермата на Фалдор имаше и други деца, нещо съвсем естествено в общност от шестдесетина души. По-големите работеха, но имаше три на възрастта на Гарион и те станаха негови другари в игрите и негови приятели.

Най-голямото момче се наричаше Рундориг. То беше година-две по-голямо от Гарион и значително по-високо. Тъй като беше най-голям, Рундориг трябваше да е техен водач, ала понеже беше от народа аренди, умът му беше ограничен и той с готовност отстъпваше тази роля на помалките. Кралство Сендария, за разлика от другите кралства, беше населено с хора от различни раси и националности. Череки, алгари, драснианци, аренди и дори значителен брой толнедрани се бяха смесили, за да образуват основната националност на сендарите. Арендите, разбира се, бяха много смели, ала се славеха със своята глупост.

Вторият другар в игрите на Гарион беше Доруун, дребно, пъргаво момче, чиито праотци бяха от толкова различни националности, че го наричаха просто сендар. Най-забележителното нещо в Доруун беше това, че той винаги тичаше – никога не си позволяваше просто да върви, ако можеше да потича. Както краката му, тъй и неговият ум, изглежда, се намираха във вечно движение, също както и езикът му. Той непрекъснато приказваше, при това много бързо, и винаги беше възбуден.

Безспорният лидер на малката групичка беше момичето Зубрет, златокоса чаровница, която измисляше различни игри, съчиняваше какви ли не истории и ги убеждаваше да крадат ябълки и сливи от овощната градина на Фелдор. Тя ги управляваше като малка кралица, настройваше ги един срещу друг и предизвикаше битки между тях. Беше безсърдечна и всяко едно от трите момчета понякога я мразеше, дори когато и тримата оставаха безпомощни роби пред нейните най-незначителни прищевки.

През зимата децата се пързалиха на широки дъски по хълма зад къщата и се връщаха у дома мокри, покрити със сняг, с напукани от студа ръце и зачервени бузи, чак когато лилавите сенки на вечерта пропълзваха върху снежните преспи. Или – след като Дурник ковачът обявеше, че ледът е достатъчно здрав – се пързалиха до насита по замръзналото езеро, което проблясваше, осеяно със скреж, в малката долчинка на изток от постройките на фермата край пътя към Горен Гралт. А когато беше прекалено студено или пък приближаваше пролетта и дъждовете и топлите ветрове правеха снега лепкав, а леда нестабилен, – се събираха

в пълния със сено плевник и с часове скачаха от гредите в меката суха трева, като пълнеха косите си с плява, а носовете си с прах, която мирисеше на лято.

През пролетта ловяха попови лъжички в заблатените плитчини на езерото и се катереха по дърветата, за да погледат изумени малките сини яйца, които птиците бяха снесли в оплетените от вейки гнезда по високите клони.

Съвсем естествено именно Доруун падна от едно дърво и си счупи ръката една пролетна сутрин, когато Зубрет го подтикна да се покатери до най-високите клони, които се простираха близо до края на езерото. Тъй като Рундориг стоеше безпомощно, зяпнал срещу наранения си приятел, а Зубрет бе избягала едва ли не преди той да тупне на земята, падна се на Гарион да вземе нужното според случая решение. За няколко мига той обмисли сериозно положението и лицето му под буйната рошава коса с цвят на пясък се напрегна. Ръката очевидно беше счупена и Доруун, блед и уплашен, прехапа устни, за да не заплаче.

Някакво движение привлече вниманието на Гарион и той бързо вдигна поглед. Мъж, загърнат в тъмна пелерина и възседнал голям черен кон, стоеше недалеч от тях и напрегнато ги наблюдаваше. Когато погледите им се срещнаха, Гарион почувства внезапен хлад и осъзна, че е виждал този човек по-рано – в действителност тази мрачна фигура се бе спотайвала в обсега на зрението му, откакто се помнеше. И никога не приказваше, само гледаше. В този безмълвен оглед се прокрадваше хладна враждебност, примесена с нещо подобно на неприязън, макар че чувството, което изпитваше мъжът, може би не бе съвсем същото. Доруун захленчи и Гарион отново се обърна към него.

Внимателно завърза с въжения си колан наранената ръка пред гърдите на Доруун и после заедно с Рундориг помогна на пострадалото момче да се изправи.

– Можеше поне да ни помогне – възмутено каза Гарион.

– Кой? – попита Рундориг и се огледа.

Гарион се обърна, за да посочи мъжа с тъмната пелерина, ала ездачът беше изчезнал.

– Не виждам никого – каза Рундориг.

– Боли – изплака Доруун.

– Не се тревожи – каза Гарион. – Леля Поул ще се погрижи за раната.

Тя стори тъкмо това. Когато тримата се появиха пред вратата на кухнята, тя схвана какво е положението с един-единствен поглед.

– Доведете го тук – каза тя. Гласът ѝ дори не прозвуча развълнувано. Тя накара бледото разтреперано момче да седне на стол до една от фурните и направи отвара от няколко билки, които взе от глинените починки и делвички върху най-високата полица в дъното на един от килерите.

– Изпий това – нареди тя на Доруун я му подаде димящата кана.

– Ще помогне ли на ръката ми? – попита Доруун, като хвърли изпълнен със съмнение поглед към отварата. Миришеше неприятно.

– Просто го изпий – повтори повелително тя и извади някакви шини и ивици ленен плат.

– Ух! Горчи – каза Доруун и се намръщи.

– Така трябва – отвърна му тя. – Изпий всичко.

– Не искам повече – възпротиви се той.

– Много хубаво – каза жената, избута шините настрана и взе един дълъг остър нож от окачалката на стената.

– Какво ще правиш? – запита той с треперещ глас.

– Щом не искаш да изпиеш лекарството – отговори му тя любезно, – ръката трябва да се отреже.

– *Да се отреже?* – изпищя Доруун с изцъклени очи.

– Вероятно някъде оттук – каза тя и замислено опря ножа над лакътя му.

Със сълзи на очи Доруун изгълта остатъка от течността и след няколко минути клюмна, унесен в сън. И все пак изпищя веднъж, когато леля Поул намести счупената кост; но след като ръката беше превързана и стегната с шините, отново заспа. Леля Поул поговори накратко с уплашената майка на момчето и по-късно помоли Дурник да го занесе до леглото.

– Нямаше да му отрежеш ръката, нали? – каза Гарион.

Леля Поул го погледна. Изразът ѝ не се промени.

– Така ли мислиш? – рече тя и той вече не бе толкова сигурен. – Сега искам да си поговоря с госпожица Зубрет – добави тя.

– Тя избяга, когато Доруун падна от дървото – отвърна Гарион.

– Намери я.

– Ама тя се крие – възпротиви се Гарион. – Винаги се крие, когато стане някаква беля. Не знам къде да я търся.

– Гарион – каза леля Поул. – Не те попитах дали знаеш къде да я търсиш. Казах ти да я намериш и да я доведеш при мен.

– Ами ако не поиска да дойде? – започна да шикалкави Гарион.

– Гарион! – Тонът на леля Поул беше толкова строг, че момчето

веднага побягна да търси Зубрет.

– Не съм виновна – излъга Зубрет още щом Гарион я заведе при леля Поул в кухнята.

– Ти – каза леля Поул и ѝ посочи един стол – седни!

Зубрет рухна на стола със зяпнала уста и широко отворени очи.

– А ти – каза леля Поул на Гарион и посочи, кухненската врата, – въвн!

Гарион бързо излезе.

След десет минути разплаканото момиче излезе от кухнята. Леля Поул застана до вратата и се вгледа в нея с очи студени като лед.

– Напердаши ли я? – попита Гарион, изпълнен с надежда.

Леля Поул го опърли с погледа си и отговори:

– Не, разбира се. Момичетата не се бият.

– Аз съх да я напердаша – рече разочаровано Гарион. – Какво ѝ направи?

– Нямах ли си друга работа? – попита леля Поул.

– Не – отговори Гарион. – Наистина нямам.

Това естествено беше грешка от негова страна.

– Добре – каза леля Поул и го хвана за ухото. – Време е да поработиш за прехраната си. Виждаш ли мръсните тенджери? Веднага да ти изтъркаш.

– Защо ми се сърдиш? – възрази Гарион. Не знаеше къде да се дене от смущение. – Аз не съм виновен, че Доруун се покатери на дървото.

– Тенджерите, Гарион – каза тя. – Хайде!

Останалата част на пролетта и ранното лято преминаха тихо. Доруун естествено не можеше да участва в игрите, докато ръката му не оздравя, а Зубрет бе така разтърсена от онова, което ѝ бе казала леля Поул, че избягваше двете други момчета. Гарион можеше да си играе само с Рундориг, а Рундориг не бе достатъчно умен и игрите с него не носеха удоволствие. Понеже нямаше какво друго да правят, двете момчета често отиваха в полето, гледаха как работят ратаите и слушаха техните разговори.

Така се случи, че тъкмо това лято мъжете от фермата на Фалдор приказваха за Битката при Воу Мимбре, най-преломното събитие в историята на запада. Гарион и Рундориг слушаха очаровани, докато мъжете разказваха как ордите на Кал Торак съвсем ненадейно нахлули в западните земи преди около петстотин години.

Всичко започнало през 4865 година, според календара, по който хората пресмятаха времето в тази част на света, когато огромно множество мурги, надраки и тули нахлули през планините при стръмните източни склонове в Драсния, а след тях се разливали в безконечни вълни малореанци, които човек просто не можел да изброи.

След като жестоко смазали съпротивата на Драсния, ангараките се насочили на юг към огромните обрасли с трева земи на Алгария и обсадили огромната крепост, наречена Алгарийската твърдина. Обсадата продължила осем години, докато накрая Кал Торак отвратен я вдигнал. И едва, когато той насочил своята армия на запад към Улголандия, другите кралства осъзнали, че нашествието на ангараките не е насочено само срещу алорните, а срещу всички западни земи. През лятото на 4875 година Кал Торак се спуснал към Арендската долина и стигнал до града Воу Мимбре, където го очаквали обединените армии на западните кралства.

Сендарите, които участвали в тази битка, били част от военен отряд под командването на Бранд, пазача на Кълбото от рода на Рива. Отрядът от риванци, сендари и астуриански аренди атакувал тила на ангараките; левият фланг на битката бил поет от алгари, драснианци и улгоси, а десният – от толнедраници и череки. В центъра на битката станало легендарното нападение на мимбратските аренди. Битката бушувала часове, докато в разгара на бойното поле Бранд се срещнал лице в лице със самия Кал Торак в смъртен двубой. От този дуел зависел изходът на битката.

Макар че двадесет човешки поколения се бяха сменили от този гигантски двубой, той беше все така жив в паметта на сендарските ратаи във фермата на Фелдор, като че се бе случил вчера. Всеки удар, всяка атака и контраатака се описваха най-подробно. Накрая, когато вече изглеждало, че Бранд неминуемо ще бъде победен, той свалил покривалото от своя щит, а Кал Торак, изпаднал в смут поради някакво моментно объркване, отслабил защитата си и бил светкавично повален.

Описанието на битката бе достатъчно за Рундориг и арендската му кръв моментално кипна. Ала Гарион реши, че разказите все пак не дават отговор на някои въпроси.

– Защо е бил покрит щитът на Бранд? – попита той Кралто, един от по-възрастните ратаи.

Кралто сви рамене.

– Просто е бил покрит – отговори той. – Всички така казват.

– Щитът вълшебен ли е бил? – упорстваше Гарион.

– Може и да е бил – отвърна Кралто. – Но не съм чувал някой да

твърди такова нещо. Всичко, което зная, е, че когато Бранд открил щита си, Кал Торак изпуснал своя и Бранд забил сабята си в главата му – казват, че го уцелил в окото.

Гарион упорито поклати глава и каза:

– Не разбирам. Как може такова нещо да уплаши Кал Торак?

– Не мога да ти кажа – отвърна Кралто. – Никога не съм чувал някой да обяснява това.

Макар да не бе доволен от разказа, Гарион бързо се съгласи с простия план на Рундориг да изиграят още веднъж двубоя. След няколко дни бой с пръчки, които момчетата използваша вместо саби, Гарион реши, че се нуждаят от още неща, за да направят играта по-приятна. Два чайника и два капака от големи тенджери изчезнаха загадъчно от кухнята на леля Поул, а Гарион и Рундориг, вече с шлемове и щитове, се отправиха към едно уединено местенце, за да продължат двубоя.

Всичко вървеше прекрасно, докато Рундориг, който беше по-голям, по-висок и по-силен, нанесе зашеметяващ удар по главата на Гарион с пръчката си. Ръбът на чайника се впи във веждата на Гарион и от раната рукна кръв. Гарион чу някакъв звън, почувства напор на парещо опиянение във вените си и се надигна от земята.

Така и не узна какво точно се бе случило. Явяваха му се само откъслечни спомени как бе крещял предизвикателно срещу Кал Торак – думи, които потекоха от устните му и които той дори не разбираше. Познатото и малко глуповато лице на Рундориг вече не стоеше пред него – то бе заменено от ужасно осакатен и грозен образ. Обхванат от бяс, Гарион започна да сипе удари срещу това лице, обзет от треска, която изпепеляваше ума му.

След това всичко свърши. Бедният Рундориг лежеше в краката му, изпаднал в безсъзнание след дивата атака. Гарион беше ужасен от онава, което бе сторил, ала в същото време усещаше вкуса на победата върху устните си.

По-късно в кухнята, където се оказваше помощ при всички злополуки във фермата, леля Поул се зае с раните им, без да каже почти нищо. Изглежда, Рундориг не беше сериозно наранен, макар че лицето му бе започнало да отича, бе станало лилаво и отначало му беше трудно да фокусира погледа си. След няколко студени кърпи на главата и един от сиропите на леля Поул той бързо се съвзе.

Ала раната на веждата на Гарион изискваше повече грижи. Леля Поул накара Дурник да държи момчето, после взе игла и конец и заши веждата му така спокойно, сякаш кърпеше разпран ръкав, без да обръща

никакво внимание на воя, който издаваше нейният пациент. Изглеждаше много по-загрижена за огънатите чайници и смазаните капаци на тенджерите, отколкото за бойните рани на двете момчета.

Когато всичко свърши, Гарион се оплака, че го боли глава, и го накараха да си легне.

– Поне набих Кал Торак – каза сънено той на леля Поул.

Тя го измери с остър поглед.

– Къде си чувал за Торак?

– Той се нарича *Кал* Торак, леля Поул – търпеливо ѝ обясни Гарион.

– Отговори ми.

– Ратаите разказваха разни истории – старият Кралто и другите – за Бранд, Воу Мимбре, Кал Торак и всички останали. Точно на това си играехме с Рундориг – аз бях Бранд, а той – Кал Торак. Но на мен не ми беше необходимо да откривам своя щит. Рундориг ме удари по главата преди да бяхме стигнали дотам.

– Чуй ме хубаво, Гарион – каза леля Поул. – Слушай ме внимателно. Никога повече не произнасяй името Торак.

– Той се нарича *Кал* Торак, леля Поул – отново ѝ обясни Гарион. – Не само Торак.

И тогава тя го удари – нещо, което не бе правила никога. Ударът през устата го изненада много повече от болката, защото тя не бе замахвала много силно.

– *Никога* повече не произнасяй името Торак. *Никога!* – каза тя. – Това е важно, Гарион. Твоята сигурност зависи от това. Искам да ми обещаеш.

– Е какво толкова – каза той обидено.

– Обещай ми.

– Добре. Обещавам. Това беше само игра.

– Много глупава игра – каза леля Поул. – Можеше да убиеш Рундориг.

– Ами аз? – възпротиви се Гарион.

– Ти не си бил в опасност – отвърна тя. – Сега заспивай.

Момчето ту задрямваше, ту отново се събуждаше. Главата му бе олекнала от нараняването и от странното горчиво питие, което леля Поул му беше дала, но му се струваше, че чува звучния ѝ, плътен глас:

– Гарион, мой Гарион, ти все още си прекалено млад.

По-късно, докато се отърсваше от дълбокия сън като пусната риба, която се стрелка към сребристата повърхност на водата, му се стори, че

я чува да вика:

– Татко, помогни ми!

След това отново потъна в тревожните дебри на съня, където се появяваше мрачна фигура на мъж, възседнал черен кон, който наблюдаваше всяко негово движение със студена враждебност и някакво друго чувство, което се намираше на границата на страха; а зад мрачната фигура се виждаше лице, което винаги бе усещал, че стои неизменно там, ала никога не бе признавал това открито – дори и пред леля Поул – осакатеното, грозно лице, което за миг бе зърнал или си бе въобразил, че е видял по време на боя с Рундориг – то мрачно се изправи пред очите му като ужасен плод на неописуемо зло дърво.

ГЛАВА 2

Не бе изтекло много време от безкрайното пладне в детството на Гарион, когато разказвачът се появи пред портата на фермата на Фалдор. Разказвачът, изглежда, нямаше собствено име като другите хора, и изглеждаше като просяк. Вълнената му туника с дълги ръкави бе препасана с въже, а качулката му, необичайна в тази част на Сендария, падаше чак до раменете и бе опръскана и омазана с безброй лекета. Единствено дългата му пелерина изглеждаше сравнително нова. Бялата коса на стария разказвач и брадата му бяха подстригани късо. Лицето му беше волево, ъгловато, а чертите му не подсказваха нищо за живота му в миналото. Той не приличаше на аренд, нито на черек, не беше алгар, нито драсниянец, изглежда не произхождаше от Рива, нито от Толнедра. Сякаш корените му бяха в някакъв народ, който хората отдавна бяха забравили. Очите му имаха наситеносин цвят, бяха весели, млади и сякаш изпълнени с немирство.

Разказвачът се появяваше от време на време пред портата на фермата на Фалдор и беше винаги добре дошъл. В действителност той беше скитник – дърво без корен, – който изкарваше прехраната си, като разказваше разни истории. Неговите приказки не бяха винаги нови, ала в начина, по който ги разказваше, се криеше магия. Гласът му можеше да трещи като гръмотевица или да притихне като шепота на най-лекия ветрец. Той умееше да имитира гласовете на дузина мъже едновременно; подсвиркуваше като птица така, че самите птици приближаваха до него, за да чуят какво ще каже; а когато виеше като вълк, косите на слушателите му настръхваха и в сърцата им се промъкваше хлад, като че ли

беше люта драснианска зима. Той можеше да възпроизвежда звука на дъжда и вятъра и дори – чудо – звука на падащия сняг. Историите му бяха пълни със звуци, които ги правеха живи, и с тези звуци и думи той изтъкаваше своите приказки. Гледките и миризмите, самото *усещане* за странни места и далечни времена сякаш се събуждаха за живот и омагьосваха слушателите.

И цялото чудо на своите истории той щедро раздаваше в замяна на малко храна, няколко халби бира и топло местенце в плевника, където да пренощува. Старецът се скиташе по света и също като птиците не притежаваше нищо.

Между разказвача и леля Поул, изглежда, съществуваше някаква тайна връзка. Тя винаги посрещаше неговото идване с неохотна гостоприемност и изглежда, знаеше, че върховите постижения на нейната кухня не са на сигурно място, докато той се спотайва в някой ъгъл. Самуните хляб и тортите изчезваха като дим, когато той се навърташе наоколо, а чевърстият му нож, държан винаги в готовност, беше в състояние да лиши старателно приготвената гъска от двете ѝ кълки и почти цялото бяло месо само с три светкавични движения в мига, когато тя се обърнеше с гръб към него. Леля Поул го наричаше „Стария вълк“ и появата му пред портата на фермата на Фалдор отбелязваше възобновяването на битката помежду им, битка, която очевидно продължаваше от години. По някакъв странен начин той я ласкаеше дори като крадеше от нея. Когато му предлагаша сладкиши или чер хляб, разказвачът учтиво отказваше, но миг след това задигаше по цяла чиния, преди да му измъкнат блюдото изпод носа. Долапите на леля Поул, пълни с бутилки бира, и мазетата, където държеше виното, се предаваха още щом той стъпеше на прага. Изглежда, този човек изпитваше удоволствие от кражбите на дребно и дори ако леля Поул впереше стоманения си поглед в него и не го изпускаше от очи, той с лекота намираше десетина съучастници, готови да оберат кухнята ѝ в замяна на една-единствена от неговите истории.

За жалост един от неговите най-способни ученици беше Гарион. Често довеждана до умопомрачение от необходимостта да следи едновременно стария крадец и неговия новоизлюпен подражател, леля Поул се въоръжаваше с метлата и изхвърляше и двамата от кухнята със сурови думи и звучни удари. Разказвачът се заливаше от смях и бягаше заедно с момчето в някое уединено място, където двамата се угощаваха със задигнатото, после старецът, който често миришеше на вино или бира от шишето, което току-що бе задигнал, доставяше наслада на своя

ученик с истории за мрачното минало.

Най-интересните истории естествено се пазеха за трапезарията, където след като вечерята приключеше и вдигнаха празните чинии, старецът пренасяше своите слушатели в омагьосания свят на легендите.

– Разкажи ни за началото на света, стари приятелю – каза една вечер както винаги набожният Фалдор. – И за Боговете.

– За началото на света и за Боговете – размисляше на глас старецът. – Интересна тема, Фалдор, ала суха и потънала в прах.

– Забелязал съм навика ти да заявяваш, че всички теми са сухи и потънали в прах, Стари вълко – каза леля Поул и се насочи към бъчвата, за да му налее халба пенлива бира.

Той прие халбата с величествен поклон и обясни:

– Това е една от опасностите в моята професия, госпожо Поул. – Отпи дълга глътка, след това отмести халбата встрани. За миг наведе глава, потънал в размисъл, след това се възря, или поне така изглеждаше, единствено в Гарион. После извърши нещо странно, което не бе правил никога, когато разказваше историите си в трапезарията на Фалдор – зави се в пелерината си и се изправи в целия си ръст.

– Слушайте – започна той с плътен, звучен глас. – В самото начало на дните Боговете сътворили света, моретата и земната твърд. После захвърлили звездите сред нощното небе и поставили слънцето и неговата жена, луната, сред небесния свод, за да дават светлина на света. И Боговете накарали земята да създаде зверовете, водата да се напълни с много риба, а небето – с птици. И сътворили и хората и ги разделили на народи. Боговете били седем на брой и всички били равни, и техните имена са Белар, Чалдан, Недра, Иса, Мара, Алдур и Торак.

Гарион естествено знаеше тази история, всеки в Сендария беше запознат с нея, понеже тя разкриваше произхода на Алорн, а земите до трите граници на Сендария бяха алорнски кралства. Макар че историята му беше известна, той никога не бе чувал някой да я разказва по такъв начин. Умът му се възвиси, въображението му отлетя в онези мрачни, далечни дни, когато самите Богове са крачели по току-що създадения свят; в душата на момчето се промъкваше хлад всеки път, когато се споменаваше името на Торак.

Гарион слушаше напрегнато, докато разказвачът описваше как всеки Бог избрал своя народ – Белар предпочел алорните, Иса – найсаните, Чалдан – арендите, Недра – толнедранците, Мара – марагите, които вече не съществуваха, а Торак – ангараките. Той чу как бог Алдур живеел отделно от всички и в самотата си мислел за звездите, как приел само

малцина мъже за свои ученици и последователи.

Гарион погледна към мъжете, които слушаха легендата. Лицата им изразяваха унес и изострено внимание. Очите на Дурник бяха широко отворени, Кралто бе сплел пръсти – ръцете му бяха отпуснати на масата. Лицето на Фалдор беше бледо, погледът му бе помътен от сълзи. Леля Поул стоеше в дъното на стаята. Въпреки че не беше студено, тя също се бе загърнала в мантията си и стоеше, изправена като струна, вперила напрегнат поглед в стареца.

– Случило се тъй – продължи разказвачът, – че бог Алдур сътворил скъпоценен камък във формата на кълбо и о, чудо – в камъка била уловена светлината на някои от звездите, които блещукали в северното небе. Огромни били магическите способности на този камък, който хората нарекли Кълбото на Алдур, защото с Кълбото Алдур можел да види онова, което вече се било случило, онова, което ставало в момента, и всичко останало, което предстояло да дойде на света.

Гарион осъзна, че е притаил дъх. Разказът изцяло го бе завладял. Той удивен слушаше как Торак откраднал Кълбото и как останалите Богове повели война срещу него. Торак принудил Кълбото да разцепи земята и да накара морето да удави със своите води сушата, а Кълбото му нанесло ответен удар, за да прекрати ужасния начин, по който го използвал Торак, и стопило лявата част на лицето му, лявата му ръка и лявото му око.

Старецът млъкна и пресуши халбата. Леля Поул, все още завита в мантията си, му донесе още една; в движенията ѝ се долавяше величие, очите ѝ блестяха.

– Никога не съм чувал да разказват така тази история – тихо каза Дурник.

– Това е Книгата на Алорн¹. Разказват я само пред крале – също така тихо добави Кралто. – Познавах един мъж, който я бе чувал в кралския двор в Сендар и бе запомнил част от нея. Ала самият аз по-рано не бях я чувал.

Разказът продължи, разкривайки как след две хиляди години Белграт вълшебникът повел Черек и неговите трима синове да си възвърнат Кълбото, как западните земи били заселени и отбранявани срещу пълчищата на Торак. Боговете напуснали света, като оставили Рива да пази Кълбото в своята крепост на Острова на ветровете. И как той изковал

1. Съществуват няколко по-къси версии на тази история. Те са подобни на адаптацията, използвана в Пролога. Някои дори смятат, че КНИГАТА НА АЛОРН е съкратен вариант на много по-стар ръкопис. – Б.пр.

огромния меч и поставил Кълбото върху дръжката му. Докато Кълбото оставало там и потомците на Рива се възкачвали на трона, Торак нямало да може да завладее света.

– Тогава Белгарат изпратил своята любима дъщеря при Рива, за да стане майка на крале, а другата му дъщеря останала с него и изучила неговото изкуство, защото тя носела белега на вълшебниците.

Гласът на стария разказвач беше станал много тих, древната приказка се приближаваше към своя край.

– Те двамата – каза той, – Белгарат и неговата дъщеря, вълшебница-та Поулгара, направили магии, за да бдят дали няма да дойде Торак. Някои разправят, че те двамата ще дочакат идването му, дори ако то бъде в самия край на дните, защото предсказанието гласи, че един ден осакатеният Торак ще нападне кралствата в западните земи, за да си възвърне Кълбото, което придобил на такава висока цена. Битката ще бъде между Торак и последния крал от рода на Рива. И в този двубой ще се реши съдбата на света.

Старецът млъкна, размърда рамене и мантията му се свлече. Краят на историята бе дошъл.

В трапезарията за дълго се възцари тишина, нарушавана единствено от слабия пукот на угасващия огън и безконечната песен на жабите и щурците в лятната нощ.

Накрая Фелдор се изкашля и се размърда, пейката му изскърца шумно по дървения под.

– Направи ни голяма чест тази вечер, стари приятелю – каза той с прегракнал от вълнение глас. – Това е събитие, което ще помним до края на дните си. Разказа ни история за крале, каквато обикновено не достига до ушите на простосмъртните.

Старецът се засмя, сините му очи заблещукаха.

– Напоследък нямам много вземане-даване с крале, Фалдор. – Смяхът му весело отекна в стените. – Те, изглежда, са прекалено заети, за да слушат старите приказки, а една история трябва да се разказва от време на време, иначе ще бъде забравена – освен това кой в наши дни знае къде ли се спотайва някой крал?

Всички се разсмяха при тези думи и започнаха да стават от пейките, защото вече беше късно и за онези, които на сутринта трябваше да станат с първите лъчи на слънцето, бе време за сън.

– Ще ми посветиш ли до плевника, момче? – помоли разказвачът Гарюн.

– На драго сърце – отвърна Гарюн, скочи, взе от кухнята един

квадратен стъклен фенер, запали свещта му от огъня в едно от огнищата и се върна в трапезарията.

Фалдор разговаряше с разказвача. Когато фермерът си тръгна, Гарион видя, че старецът хвърли странен поглед към леля Поул, която все още стоеше в дъното на стаята.

– Готов ли си, момчето ми? – попита старецът, когато Гарион се приближи до него.

– Тръгваме веднага, щом кажете – отговори Гарион. Двамата се обърнаха към вратата и напуснаха трапезарията.

– Защо историята не е завършена? – попита Гарион. Едва съдържаше любопитството си. – Защо прекъсна преди да разберем какво се е случило, когато Торак е срещнал краля на Рива?

– Това е друга история – обясни разказвачът.

– Ще я разкажеш ли някога? – настоя Гарион.

Старецът се засмя.

– Торак и кралят на Рива все още не са се срещнали – отвърна той. – Така че не бих могъл да разкажа за това, нали? Не и преди тяхната среща да се състои.

– Но това е *само* приказка – възрази Гарион. – Нали?

– Така ли? – Старецът измъкна плоска бутилка вино изпод туниката си и отпи голяма глътка. – Кой би могъл да твърди какво е само приказка и какво е истина, изказана под формата на някаква история?

– Това е само приказка – непреклонно повтори Гарион, внезапно станал упорит и практичен, както подобава на всеки добър поданик на Сендария. – Не е възможно да е истина. Ами Белгарат вълшебникът би бил – не мога да пресметна на колко години, но хората не живеят толкова дълго.

– Седем хиляди – отвърна старецът.

– Какво?

– Белгарат вълшебникът е на седем хиляди години – може би малко повече.

– Това не е възможно – възрази Гарион.

– Така ли мислиш? Ти на колко си години?

– На девет. Почти.

– И за девет години си научил какво е възможно и какво не? Ти си изключително момче, Гарион.

Гарион се изчерви.

– Ами... – започна той. Кой знае защо, не се чувстваше съвсем сигурен. – Най-старият човек, за когото съм чувал, е дядо Уелдрик,

който живее във фермата на Милдрин. Дурник разправя, че бил на повече от деветдесет години и най-старият в цялата област.

– А това без съмнение е много голяма област – сериозно каза старецът.

– Ти на колко си години? – попита Гарион. Не искаше да се предаде.

– Достатъчно съм стар, момче – отвърна разказвачът.

– И все пак това е само приказка – настоя Гарион.

– Мнозина умни и уважавани хора биха се изразили по същия начин – отвърна старецът и погледна към звездите. – Добри хора, които ще изживеят своя живот, вярвайки само на онова, което могат да видят и докоснат. Ала извън света, който можем да видим и докоснем, съществува друг свят, който живее според свои собствени закони. Каквото може да се окаже невъзможно в този съвсем обикновен свят, е напълно възможно там. А понякога границите между двата свята изчезват и тогава кой би могъл да каже какво е възможно и какво не е?

– Аз предпочитам да живея в обикновения свят – каза Гарион. – Другият ми изглежда прекалено сложен.

– Обикновено не ни е дадено правото да избираме – каза разказвачът. – Недей да бъдеш прекалено изненадан, ако другият свят някой ден избере тъкмо теб да извършиш нещо, което трябва да се направи – някоя велика и благородна постъпка.

– Мен? – недоверчиво рече Гарион.

– И по-странни неща са се случвали. Отивай да спиш, момче. Аз ще погледам звездите. Ние с тях сме много стари приятели.

– Със звездите? – попита Гарион и неволно вдигна поглед към небето. – Ти си много странен човек – не ми се сърди, че го казвам.

– Прав си – съгласи се разказвачът. – Може би най-странныят, когото някога ще ти се наложи да срещнеш.

– Но аз въпреки това те харесвам – бързо каза Гарион. Не искаше да обиди стареца.

– Това ме утешава, момче – отговори разказвачът. – Сега отивай да спиш, иначе леля ти Поул ще се тревожи.

Сънищата на Гарион бяха неспокойни. Мрачната фигура на осакадения Торак се появи сред сенките, чудовищни същества го преследваха през зловещи местности, където възможното и невъзможното се сливаха и се превръщаха в едно, а другият свят надвисваше над Гарион, за да го поглъне.

ГЛАВА 3

Една сутрин няколко дни по-късно – леля Поул вече беше започнала да се мръщи, че старецът постоянно киснеше в кухнята ѝ, – той неочаквано каза, че имал някаква работа в близкото село Горен Гралт.

– Хубаво – каза леля Поул без капка снизходителност. – Поне килерите ми ще се отърват от нежелани посетители, докато те няма.

Той ѝ се поклони подигравателно, очите му заблестяха.

– Имаш ли нужда от нещо, госпожо Поул? – попита старецът. – Някаква дреболия, която мога да купя – тъй и тъй ще отида до селото.

Леля Поул размисли за миг.

– Някои от подправките ми вече са на привършване – каза тя. – На улица Фенъл има един толнедрански търговец на подправки – магазинът му е мъничко на юг от селската кръчма. Сигурна съм, че изобщо няма да те затрудни да намериш кръчмата.

– Е, пътуването вероятно ще бъде сухо без бира – любезно призна старецът. – А също така и самотно. Десет левги без спътник, с когото да разговаряш, е дълъг път.

– Разговаряй с птиците – предложи му леля Поул не особено учтиво.

– Птиците умеят да слушат добре – отвърна ѝ старецът, – но тяхната реч е изпълнена с повторения и много скоро става досадна. Защо не взема момчето да ми прави компания?

Гарион затаи дъх.

– Той вече има свои лоши навици – язвително заяви леля Поул. – Не му трябва учител като теб.

– Е, госпожо Поул – възрази старецът и разсеяно задигна една кифличка. – Бъди справедлива към мен. Освен това малко разнообразие ще е добре дошло за момчето – ще разшири кръгозора му. Би могла да се изразиш и по този начин.

– Неговият кръгозор е достатъчно широк, благодаря – каза тя.

Сърцето на Гарион се сви.

– И все пак – продължи жената, – поне бих могла да разчитам, че той няма да забрави за моите подправки и няма да се опиянчи с бира, за да обърка черния пипер с карамфила, нито канелата с муската. Добре – вземи момчето, ала имай едно наум – не искам да го водиш в долнопробни места, нито в разни свърталища с лоша слава.

– Господарке Поул! – извика старецът, като се престори на изумен.

– Че аз не стъпвам в подобни места!

– Познавам те прекалено добре, Стари вълко – сухо каза тя. – Ти се чувстваш сред пороците и покварата така естествено, както патица в езерна вода. Ако до ушите ми стигне, че си завел момчето на някое отвратително място, ще си имаш работа с мен.

– Значи ще ми се наложи да взема мерки да не чуеш нищо, нали? – подхвърли той.

Леля Поул го изгледа студено и каза:

– Отивам да видя от какви подправки имам нужда.

– Аз пък ще взема кон и каруца от Фелдор – каза старецът и задигна още една кифличка.

Изненадващо скоро старецът и Гарион се заклатушкаха по изровения път към Горен Гралт. Конят се носеше в бръз тръс. Беше ярка лятна сутрин, по небето се носеха облаци като пух на глухарчета, а зад редиците жив плет се протягаха сини сенки. Но след няколко часа слънцето напече и пътуването в друсашата каруца стана уморително.

– Стигаме ли вече? – за трети път попита Гарион.

– Има още време – отговори старецът. – Десет левги са дълъг път.

– Ходил съм там – каза Гарион, като се опита думите му да прозвучат небрежно. – Разбира се, тогава бях малко хлапе и не си спомням много-много. Но ми се стори, че е хубаво място.

Старецът сви рамене и каза:

– Село като село. – Вниманието му, изглежда, бе погълнато от други неща.

Гарион, който се надяваше да накара стареца да се впусне в една от своите истории, започна да задава въпроси.

– Защо нямаш име – прощавай, ако не е учтиво да питам.

– Аз имам много имена – отговори старецът и поглади бялата си брада. – Почти толкова имена, какъвто е броят на годините ми.

– Аз пък имам само едно – отбеляза Гарион.

– Досега.

– Какво?

– Имаш само едно име досега – обясни старецът. – След време може да придобиеш друго – или дори няколко. Някои хора натрупват имена след себе си, докато годините се нижат. Понякога и имената се износват – също като дрехите.

– Леля Поул те нарича Стария вълк – каза Гарион.

– Зная – отговори старецът. – Твоята леля Поул и аз се познаваме от много отдавна.

– Защо те нарича така?

– Кой може да каже защо жена като твоята леля прави каквото и да било?

– Мога ли да наричам господин Улф²? – попита Гарион. Имената бяха особено важни за момчето и фактът, че старият разказвач, изглежда, нямаше никакво име, го притесняваше. Липсата на име правеше стареца незавършен, различен от другите човешки същества.

За миг старецът го погледна сериозно, после избухна в смях.

– Господин Улф, а? Много подходящо. Знаеш ли, това име ми харесва повече от всички, които съм получавал от години.

– Значи мога? – попита Гарион. – Искам да кажа, че мога да се обръщам към теб с господин Улф?

– Да, Гарион. Много ми харесва.

– А сега би ли ми разказал някоя приказка, господин Улф?

Времето и разстоянието започнаха да се стопяват много по-бързо, щом господин Улф започна да разказва на Гарион приказки за славни приключения и подли предателства, извлечени от изпълнените с мрак безкрайни столетия на гражданските войни в Арендия.

– Защо са такива арендите? – попита Гарион след една особено зловеща история.

– Арендите са много благородни – отговори Улф, облегна се и небрежно подръпна юздите с една ръка. – Благородството е белег, на който не може да се разчита, тъй като то понякога кара хората да извършват различни неща без видима причина.

– Рундори́г е аренд – каза Гарион. – И понякога той... е, умът му не е особено пъргав, разбираш какво искам да кажа.

– Това се дължи на благородството – отбеляза Улф. – Арендите изразходват толкова много време, като се стремят да постъпват благородно, че не им остава нито миг да мислят за други неща.

Изкачиха поредния хълм и видяха Горен Гралт. Къщичките от сив камък с покриви от каменни плочи разочароваха Гарион, защото му се стори, че са прекалено малки. Два пътя, побелели от гъста прах, се пресичаха в селото, имаше и още няколко тесни, лъкатушещи улички. Къщите бяха квадратни и солидни, но приличаха на играчки, подредени в долината под тях от някой великан. Макар че беше лято, повечето планински върхове на назъбения хоризонт бяха все още покрити със сняг.

Умореният кон тежко пристъпваше по нанадолнището, копитата му

2. Вълк (англ.) – Б.пр.

вдигаха малки облачета прах. Скоро каруцата затрополи по калдъръмените улици към центъра на селото. Селяните естествено си придаваха прекалена важност и не обръщаха внимание на стареца и момчето – голяма работа, каруца от някаква си ферма. Жените носеха рокли и остро върхи шапки, а мъжете – жакети и меки кадифени кепета. Израженията на всички бяха високомерни и излъчваха дори презрение.

– Много са красиви, нали? – забеляза Гарион.

– Сигурно и те си мислят така – каза Улф и лицето му като че се развесели. – Аз смятам, че вече е време да хапнем нещо, а ти?

Макар да не чувстваше глад преди старецът да спомене за ядене, Гарион изведнъж усети, че е гладен като звяр.

– Къде ще отидем? – попита той. – Всички хора тук изглеждат великолепни. Дали някой от тях ще позволи на непознати да седнат на неговата маса?

Улф се засмя и разтърси звънтящата кесия, привързана към пояса му.

– Няма да си правим труда да се запознаваме с тях – отговори той. – Има много места, където човек може да си купи храна.

Да си купи храна? Гарион никога не бе чувал подобно нещо. Всеки, който се появише пред портата на Фалдор, когато дойдеше време за хранене, получаваше покана да седне на масата – това беше съвсем в реда на нещата. Светът на селяните очевидно бе много различен от този във фермата на Фалдор.

– Но аз нямам никакви пари – възрази момчето.

– Аз имам достатъчно и за двамата – увери го Улф и спря коня пред една ниска постройка с табела, върху която бе нарисувана чепка грозде, увиснала тъкмо над входната врата. Имаше и някакви знаци върху табелката, но Гарион естествено не можеше да ги прочете.

– Какво означават тези знаци, господин Улф? – попита той.

– Означават, че вътре може да си купиш храна и някакво питие – каза Улф и слезе от каруцата.

– Сигурно е прекрасно да можеш да четеш – прошепна Гарион, изпълнен с копнеж.

Старецът го погледна видимо изненадан и попита с недоверие:

– Не можеш ли да четеш, момче?

– Никой не ме е учил – отговори Гарион. – Мисля, че Фалдор може да чете, но никой друг във фермата не умее.

– Глупости – изсумтя Улф. – Ще поговоря с леля ти Поул за това. Тя се отнася с пренебрежение към отговорностите си. Трябвало е да те

научи още преди години.

– Нима леля Поул може да чете? – попита Гарион изумено.

– Разбира се, че може – отговори Улф и поведе момчето към кръчмата. – Според нея от това нямало полза, но двамата спорим по този въпрос от доста години. – Старецът, изглежда, беше много разстроен от факта, че Гарион е неграмотен.

Ала Гарион беше прекалено заинтересуван от опушената кръчма, за да обърне внимание на това. Стаята беше обширна, тъмна, с нисък таван и каменен под, застлан с тръстикови рогозки. Макар че не беше студено, в средата гореше огън. Димът с поллюляване се издигаше към комин, разположен над огнището върху четири квадратни каменни колони. Логени свещи капеха в глинени паници, поставени на няколкото дълги зацапани маси, а във въздуха се носеше неприятна миризма на вино и киснатата бира.

– Какво имате за ядене? – попита Улф един навъсен небръснат мъж с престилка, изцапана с мазни петна.

– Печено месо – каза мъжът и посочи шиша, изтеглен в единия край на огнището. – Онзиденшно. Бульонът е от вчера сутринта, а хлябът... е, няма и седмица, откак е печен.

– Много добре – заяви Улф и седна. – За мен чаша от най-добрата ти бира, а за момчето донеси мляко.

– Мляко? – възрази Гарион.

– Мляко – твърдо отвърна Улф.

– Имаш ли пари? – поинтересува се навъсеният мъж.

Улф разтърси кесията си и настроението на навъсения моментално се поправи.

– Защо този мъж там спи? – попита Гарион и посочи един селянин, който хъркаше, сложил глава на масата.

– Пиян е – отговори Улф, без да удостои хъркащия дори с поглед.

– Не трябва ли някой да се погрижи за него?

– Той предпочита да не се занимават с него.

– Познаваш ли го?

– Зная някои неща – каза Улф. – И за него, и за мнозина като него.

От време на време и аз съм изпадал в подобно състояние.

– Защо?

– Навремето ми харесваше.

Печеното месо беше изсъхнало и прегоряло, бульонът беше рядък, а хлябът – корав, но Гарион беше прекалено гладен, за да забележи това. Той внимателно отопи чинията си, както го бяха учили, и зачака, докато

господин Улф свърши с втората си халба бира.

– Наистина великолепно – заяви момчето, не толкова защото бе убедено във верността на думите си, а по-скоро за да каже нещо. Като цяло то смяташе, че село Горен Гралт не е оправдало очакванията му.

– Е. – Улф сви рамене. – Селските кръчми са еднакви по целия свят. Рядко съм виждал някоя, към която ще се затичам втори път. Ще тръгваме ли? – Той остави на масата няколко монети – навъсеният мъж светкавично ги грабна – и изведе Гарион сред ярката следобедна слънчева светлина.

– Хайде да намерим търговеца на подправки, както ни заръча леля ти Поул – подхвана той. – А после ще потърсим къде да пренощуваме и ще намерим конюшня за коня.

Отправиха се по улицата, като оставиха каруцата и коня край кръчмата.

Къщата на толнедранския търговец на подправки беше висока тясна постройка на следващата улица. Двама мургави набити мъже в къси туники стояха пред входа, до свиреп на вид черен кон със странно бронирано седло. Наблюдаваха минавачите с тъпи погледи, без да проявяват интерес към тях.

Щом ги зърна, господин Улф спря.

– Какво има? – попита момчето.

– Тули – тихо отвърна Улф, вперил неумолим поглед в двамата мъже.

– Какво?

– Онези двамата са тули – отвърна старецът. – Те обикновено работят като хамали за мургите.

– Какви са мургите?

– Те са от народа на Ктхол Мургос – лаконично поясни Улф. – Южни ангараки.

– Онези, които сме победили в битката при Воу Мимбре? – попита Гарион. – Какво правят тук?

– Мургите са се заели с търговия – навъсено каза Улф. – Не очаквах да видя техният представител в толкова отдалечено село. По-добре да влезем. Тулите ни видяха и може да им се стори странно, ако обърнем гръб и си тръгнем. Стой близо до мен, момче, и не приказвай.

Минаха край яките мъже и влязоха в магазина на търговеца на подправки.

Толнедранецът беше слаб плешив мъж, с вързана на кръста кафява дреха, която стигаше до пода. Той нервни мереше някакви пакетчета,

пълни с прах с остра миризма, и ги поставяше на тезгяха пред себе си.

– Добър ви ден – обърна се той към Улф. – Моля, имайте търпение. След малко ще ви обърна внимание. – Търговецът приказваше с леко фъфлене, което се стори на Гарион някак особено.

– Не бързам – отвърна Улф с хъхрещ, дрезгав глас. Гарион го погледна изпитателно и с изненада откри, че разказвачът се е прегърбил и глупаво кима.

– Виж какво искат – кратко нареди другият мъж в магазина. Той беше тъмен плещест човек, облечен в плетена ризница, с къса сабя на кръста. Скулите му бяха високи, а по лицето имаше няколко белега от рани, които му придаваха свиреп вид. Погледът му изглеждаше остър и зъл, а в гласа му звучеше груб и тежък чужд акцент.

– Не бързам – издърдори Улф с хъхрещия си глас.

– Моята работа ще отнеме доста време – каза мургът хладно. – Предпочитам да не ме пришпорват, когато съм зает. Кажи на търговеца от какво се нуждаеш, старче.

– Приемете моите благодарности – избърбори Улф. – Някъде бях приготвил един списък. – Той глупаво започна да бърника по джобовите си. – Господарят ми го написа. Надявам се, че можеш да го прочетеш, приятелю, защото аз не умея. – Старецът намери списъка и го подаде на толнедраница.

Търговецът го погледна и каза на мурга:

– Ще ни отнеме съвсем малко време.

Мургът кимна и се взря с непроницаем поглед в Улф, после в Гарион, леко присви очи и изражението му се промени.

– Ти си хубаво момче – каза той на Гарион. – Как се казваш?

До този момент през целия си живот, Гарион винаги бе казвал истината, но поведението на Улф му бе разкрило цял нов свят на измами и хитрини. Някъде дълбоко в съзнанието си момчето сякаш чу предупредителни думи – сдържан, спокоен глас, който го съветваше, че ситуацията е опасна и че той трябва да предприеме нещо, за да се защити. Гарион се поколеба само миг, преди да изрече своята първа съзнателно подготвена лъжа. Зяпна и лицето му придоби израз на безкрайно тъпоумие.

– Рундориг, ваша светлост – измърмори той.

– Арендско име – каза мургът и присви още повече очи. – Не приличаш на аренд.

Гарион само се облещи.

– Аренд ли си, Рундориг? – настоятелно продължи да пита мургът.

Гарион се намръщи, сякаш се мъчеше да проумее какво го питат, но

умът му работеше светкавично. Сдържаният глас му предложи няколко начина за отговор.

– Баща ми беше аренд – отвърна накрая той. – Но майка ми е от Сендария и хората разправят, че приличам на нея.

– Ти каза „беше“ – бързо заговори мургът. – Значи баща ти е мъртъв, а? – Осакатеното му лице беше напрегнато.

Гарион глупаво кимна.

– Сечеше едно дърво и то се стовари върху него – излъга той. – Беше много отдавна.

Мургът внезапно загуби интерес.

– Вземи тази монета, момче – каза той и безразлично хвърли едно медно петаче на пода в краката на Гарион. – Върху нея е изобразен ликът на бог Торак. Може би тя ще ти донесе късмет – или поне малко повече ум.

Улф бързо се наведе, вдигна монетата... но онова, което даде на Гарион, беше обикновено петаче от Сендария.

– Благодарни на добрия господин, Рундориг – изхъхри той.

– Моите благодарности, почитаеми господине – каза Гарион и здраво стисна петачето в юрук.

Мургът сви рамене и погледна встрани. Улф плати на толнебранския търговец за подправките и двамата с Гарион напуснаха магазина.

– Ти изигра опасно представление, момче – рече Улф, когато бяха достатъчно далеч, за да не бъдат дочути от двамата тули.

– Стори ми се, че не искаш да узнаят кои сме – обясни Гарион. – Не бях сигурен защо, но си помислих, че трябва да сторя същото. Погрешно ли постъпих?

– Ти си много хитър – каза одобрително Улф. – Смятам, че успяхме да измамим мурга.

– Защо смени монетата? – попита Гарион.

– Понякога монетите на ангараките не са онова, което изглеждат – отвърна Улф. – По-добре да си нямаш работа с тях. Хайде да докараме коня и каруцата. Чака ни дълъг път до фермата.

– Нали каза, че ще отседнем тук през нощта?

– Положението се промени. Ела, момче. Време е да тръгваме.

Конят беше много уморен и се движеше бавно по стръмния хълм на излизане от Горен Гралт. Слънцето клонеше към залез.

– Защо не ми позволи да задържа петачето на ангараките? – упорито продължи с въпросите си Гарион. Тази загадка все още го озадачаваше.

– На този свят има много неща, които изглеждат по един начин, а всъщност представляват нещо съвсем друго – каза Улф някак мрачно. – Нямам доверие в ангараките, а в мургите още по-малко. Смятам, че ще е добре, ако никога не притежаваш предмет с образа на Торак.

– Но войната между запада и ангараките е завършила преди повече от петстотин години – възрази Гарион. – Всички казват така.

– Не *всички* – отвърна Улф. – Сега вземи оная дреха от дъното на каруцата и се завий. Леля ти никога няма да ми прости, ако простинеш.

– Добре, щом искаш – каза Гарион. – Но въобще не ми е студено и никак не ми се спи. Ще ти правя компания, докато пътуваме.

– Това е добра разтуха, момче – рече Улф.

– Господин Улф – подхвана Гарион след известно време, – ти познаваш ли баща ми и майка ми?

– Да – тихо отговори Улф.

– Баща ми също е мъртъв, нали?

– Боя се, че е така.

Гарион въздъхна дълбоко.

– Така си и мислех. Щеше ми се да ги познавам. Леля Поул казва, че съм бил бебе, когато... – Момчето не можа да продължи. – Опитвал съм се да си спомня майка си, но не мога.

– Ти беше много малък – отвърна Улф.

– Какви бяха те? – попита Гарион.

Улф почеса брадата си и каза:

– Обикновени хора. Толкова обикновени, че никой не би погледнал към нито един от тях втори път.

Гарион се обиди от този отговор и възрази:

– Леля Поул казва, че майка ми била много красива.

– Беше.

– Тогава защо казваш, че е била обикновена?

– Тя не беше изтъкната или важна личност – отговори Улф. – Баща ти също. Всеки, който ги видеше, оставаше с впечатлението, че са прости селски хора – млад мъж с младата си съпруга и тяхното бебе – ето какво виждаха всички. Или поне се предполага, че са виждали това.

– Не разбирам.

– Много е сложно.

– Какъв беше моят баща?

– Среден на ръст – каза Улф. – С тъмна коса. Много сериозен млад човек. Аз го харесвах.

– Той обичаше ли майка ми?

– Повече от всичко на света.

– А мен?

– Естествено.

– И къде живеете?

– В едно село – отвърна Улф. – Съвсем малко селце близо до планините, далеч от главните пътища. Имахте къщичка в края на селото. Малка, но здрава постройка. Баща ти сам я направи – той беше каменар. От време на време спирах при вас, когато се озовавах в тази област. – Гласът на стареца монотонно продължи да ниже думите, описвайки селото, къщата и двамата млади, живели в нея с детето си. Гарион слушаше и дори не усети кога е заспал.

Трябва да беше много късно, почти призори. Момчето усети в просяница как го вдигат от каруцата и го отнасят нагоре по някакво стълбище. Старецът беше изненадващо силен. Леля Поул също беше тук – Гарион я позна, без да отваря очи. Около нея се носеше особено уханье, което той можеше да познае дори и в стая, потънала в непроницаема тъмнина.

– Само го завий – тихо каза господин Улф на леля Поул. – Най-добре е да не го будим.

– Какво се случи? – попита леля Поул. Гласът ѝ беше също така тих като този на стареца.

– В селото имаше един мург – в магазина на твоя търговец. Той започна да разпитва и се опита да даде на момчето петаче от Ангарак.

– В Горен Гралт? Сигурен ли си, че е бил само мург?

– Не знам. Дори аз не мога с пълна сигурност да разгранича мург от кролим.

– Какво стана с монетата?

– Успях да я взема. Дадох на момчето едно сендарско петаче вместо нея. Ако този мург е бил кролим, ще му позволим да ме последва. Сигурен съм, че ще мога да го мотая няколко месеца.

– Значи ще си тръгнеш? – Гласът на леля Поул прозвуча някак тъжно.

– Време е – отвърна Улф. – Точно сега момчето е на сигурно място тук, а аз трябва да замина. Стават неща, за които трябва да се погрижа. Обзема ме тревога, когато мургите започнат да се появяват в отдалечени места. Върху нашите плещи лежи огромна отговорност и грижа, затова не бива да си позволяваме да станем невнимателни.

- Дълго ли няма да се върнеш?
- Няколко години. Трябва да проуча много неща и да се срещна с много хора.
- Ще ми липсваш – меко каза леля Поул.
- Той се засмя.
- Сантименталност ли проявяваш, Поул? Не ти е в характера.
- Знаеш какво имам предвид. Не съм подходяща за тази задача, която ти и другите ми възложихте. Какво зная за това как трябва да се възпитават малки момчета?
- Справяш се добре – рече Улф. – Дръж момчето изкъсо и не му позволявай да те докарва до истерия. И бъди внимателна – той лъже като най-изпечен мошеник.
- Гарион да лъже? – Гласът ѝ прозвуча изумено.
- Излъга мурга така добре, че дори аз се впечатлих.
- Гарион?
- Освен това започна да ми задава въпроси за своите родители – каза Улф. – Какво си му разказвала за тях?
- Много малко. Само това, че са мъртви.
- Нека това бъде всичко засега. Няма смисъл да му разказваме неща, за които все още не е дорасъл и няма да може да разбере.
- Гласовете им продължиха да жужат, но Гарион отново потъна в дрямка, пък и беше почти сигурен, че всичко, което чува, е просто сън.
- Ала на следващата сутрин, когато се събуди, господин Улф го нямаше.

ГЛАВА 4

Сезоните отминаваха. Лятото узря и се превърна в есен, великолепието на есента замря пред настъпващата зима, зимата неохотно се предаде пред напора на пролетта, а пролетта разцъфна в ново лято. С отминаването на сезоните годините изтичаха във вечността и Гарион неусетно стана по-голям.

Докато той растеше, другите деца се променяха и порастаха – всички с изключение на Доруун, който, изглежда, бе обречен да бъде нисък и мършав цял живот. Рундориг избуя като млада фиданка и догони по ръст мъжете във фермата. Зубрет, разбира се, не стана толкова висока, но пък порасна по друг начин, за който момчетата смятаха, че е много интересен.

В ранната есен, тъкмо преди четиринадесетия рожден ден на Гарион, той едва не се прости с живота си. В отговор на някакъв първичен инстинкт, какъвто изпитват всички деца – ако имат на разположение езеро и достатъчно греди, – това лято момчетата построиха сал. Салът не беше нито много голям, нито добре направен, освен това проявяваше склонност да потъва от едната страна, ако тежестта върху него бе неравномерно разпределена, пък и често му се случваше да се разпада в най-неочаквани моменти.

Съвсем естествено именно Гарион се качи върху това странно средство за плаване – за да се изфука – в този прекрасен есенен ден, когато салът внезапно реши да приеме състоянието отпреди сглобяването си. Всичките въжета се развързаха, а гредите заплуваха коя накъдето си иска.

Гарион усети опасността в последния момент и направи отчаян опит да се изгласка с пръта към брега, но с бързането си само ускори разпадането на сала. Внезапно осъзна, че стои върху една-единствена греда и върти ръце като крила на вятърна мелница, за да запази равновесие. Очите му, отчаяно търсещи помощ, обходиха благостия бряг. На склона на хълма, зад гърбовете на другарите си, забеляза познатата фигура на мъжа върху черния кон. Мъжът носеше тъмна дреха и с блеснали очи наблюдаваше бедственото положение, в което бе изпаднало момчето. После отвратителната греда се завъртя под краката на Гарион, той се олюля и шумно цопна във водата.

За нещастие в обучението на Гарион не бяха включени уроци по плуване и макар че водата не беше особено дълбока, дълбочината беше достатъчна, та човек, който не умее да плува, да се удави.

Дъното на езерото беше много неприятно – тъмна, оплетена с водорасли тиня, населена с жаби, костенурки и една змиорка с особено отблъскващ вид, която изпълзя като змия, когато Гарион заседна като потъващ камък сред треволяка и водораслите. Гарион се напрегна, глътна вода и се отгласна с крака към повърхността. Издигна се от гълбините като събудил се кит, пое забързано няколко пъти дъх, от устата му изскочиха пръски и тогава чу писъците на другарите си. Тъмната фигура на склона не беше помръднала и в един-единствен миг всички подробности от този ярък следобед се запечатаха в съзнанието на Гарион. Той даже забеляза, че макар ездачът да се намира на открито под бляскавата светлина на есенното слънце, нито мъжът, нито конят хвърлят някаква сянка. И докато умът му се стремеше да проумее това невъзможно явление, той още веднъж потъна към мрачното дъно.

Докато се бореше с водата и усещаше, че се дави, му хрумна, че ако успее да се отгласне към гредата, може би ще му се удаде да я сграбчи и да заплува с нея. Той отпъди една жаба, която го гледеше стреснато, и отново изплува нагоре. Стигна до повърхността, за нещастие, точно под гредата, удари си главата и пред очите му се появиха ярки кръгове светлина, в ушите му избухна гръм и той потъна, прекратил борбата, към водораслите, които сякаш протегнаха тънките си стъбла към него.

В този момент се появи Дурник. Гарион почувства, че някой грубо го тегли за косата към повърхността, после го повлякоха към брега, пак за този удобен за хващане атрибут. Мощните удари на Дурник разбиваха водата на капчици. Ковачът издърпа момчето, което почти бе загубило съзнание, на твърдия бряг, обърна го по гръб и го натисна с крак няколко пъти, за да изкара водата от белите му дробове.

Ребрата на Гарион изпращаха.

– Достатъчно, Дурник – задъхано прошепна момчето.

То се надигна и кръвта от раната на главата му незабавно потече към очите му. Гарион я изтри и се огледа за тъмния ездач, който нямаше сянка, но фигурата беше изчезнала. Момчето се опита да стане, ала светът внезапно се завъртя около него и то загуби съзнание.

Събуди се в леглото си. Главата му беше превързана. Леля Поул стоеше край леглото му. Очите ѝ искряха.

– Ти, глупаво момче! – извика тя. – Какво правеше на езерото?

– Плувах със сал – отговори Гарион, като се опита да придаде на думите си съвсем обикновено звучене.

– Плувал си със сал? – каза тя. – *Със сал?* И кой ти разреши?

– Ами... – несигурно започна той. – Ние просто...

– Вие просто какво?

Той я погледна безпомощно.

И изведнъж тя го прегърна и го притисна към гърдите си, като едва не го задуши.

За миг Гарион си помисли дали да не ѝ съобщи за странната фигура без сянка, която го бе наблюдавала как се дави в езерото, ала съдържаният глас в съзнанието му, който понякога разговаряше с него, му каза, че времето за това все още не е дошло. Той, изглежда, бе узнал по някакъв начин, че връзката между него и мъжа на черния кон е нещо твърде лично, че непременно ще дойде време, когато те ще се изправят един срещу друг в някакъв двубой на волята или на делата. Ако сега заговореше за този мъж с леля Поул, щеше да я въвлече в тази тайна, а Гарион не желаше това. Не бе съвсем сигурен защо, ала беше убеден, че тъмната

фигура е враг, и макар че тази мисъл будеше страх, тя беше и много вълнуваща. Не ставаше въпрос дали леля Поул може да се справи с този непознат. Гарион знаеше, че ако тя стори това, той ще загуби нещо лично свое и поради някаква причина – особено важно. Затова не каза нищо.

– Наистина не беше чак толкова опасно, лельо Поул – измърмори той неубедително. – Тъкмо усетих, че почвам да се уча да плувам, и всичко щеше да бъде наред, ако не си бях ударил главата в гредата.

– Но си я *ударил*. – изтъкна тя.

– Ами да, но не беше чак толкова сериозно. Щях да дойда на себе си след минута-две.

– При тези обстоятелства не съм сигурна дали си щял да имаш на разположение минута-две – рязко заяви тя.

– Е... – Той се поколеба и реши да изостави този въпрос.

Това събитие сложи край на свободата на Гарион, защото леля Поул я ограничи в пределите на кухнята. В ума му незабавно се запечати всяка вдлъбнатинка и драскотина върху всяка тенджерка. Той мрачно пресмяташе, че измива всичките тенджери по двадесет и един пъти седмично. Потънала в някакъв привиден прилив на пълно безредие, леля Поул изведнъж се оказа неспособна дори да сложи водата да кипне, без да изцапа най-малко три или четири тенджери, а Гарион трябваше да търка всичките мръсни съдове. Той ненавиждаше това занимание и съвсем сериозно започна да обмисля възможността за бягство.

С напредването на есента времето започна да се влошава, другите деца също бяха повече или по-малко ограничени и не можеха да излизат извън двора на фермата, затова положението стана по-търпимо. Рундори естествено вече съвсем рядко играеше с тях, понеже неговият ръст беше благоприятна предпоставка все по-често да му възлагат да върши какво ли не.

Когато успееше, Гарион се изплъзваше и отиваше при Доруун и Зубрет, ала скачането в сеното на плевника и безкрайните гоненици в конюшните и хамбарите вече не ги развличаха. Те бяха достигнали възраст и ръст, които привличаха вниманието на големите, които твърде бързо откриваха подобно лентяйство и изнамираха разни задачи, с които да запълнят времето им. Най-често младежите се спотайваха на някое уединено място и просто разговаряха – с други думи, Гарион и Зубрет просто седяха и слушаха безконечното дърдорене на Доруун. Това дребно чевръсто момче, така неспособно да мълчи, както не му се удаваше да застане мирно, изглежда, можеше да приказва с часове за най-

незначителни неща.

– Какъв е този знак на ръката ти, Гарион? – запита Зубрет един дъждовен ден, като прекъсна безкрайното дърдорене на Доруун.

Гарион погледна идеално кръглото бяло петно на дясната си длан.

– Аз също съм го забелязал – заяви Доруун, като бързо смени темата по средата на изречението. – Но Гарион порасна в кухнята, нали, Гарион? Белегът вероятно е на място, където се е изгорил, докато е бил малък – хей така – протегнал е ръка, преди някой да успее да го спре, и я е лепнал върху нещо горещо. Обзалагам се, че леля му Поул се е ядосала, нали я знаете, че много бързо се ядосва, й сигурно...

– Той винаги си е бил там – отвърна Гарион и прокара левия си показалец по контурите на петното. В действителност никога по-рано не го беше разглеждал подробно. Белегът покриваше цялата му длан и имаше лек сребрист блясък.

– Може би е белег от рождение – предположи Зубрет.

– Обзалагам се, че е точно това – бързо заговори Доруун. – Веднъж видях един човек с голямо лилаво петно на бузата – един от каруцарите, които идват да приберат репите през есента – както и да е, белегът се бе разпрострял върху цялата половина от лицето му и аз си помислих, че е участвал в ужасно сбиване – нали знаете, че каруцарите винаги се бият, – но тогава забелязах, че всъщност не е синина, ами – точно както каза Зубрет – беше си белег от рождение.

Същата вечер, след като се бе приготвил за лягане, Гарион попита леля си.

– Какъв е този белег, лельо Поул? – И вдигна ръката си с дланта нагоре.

Тя вдигна поглед, без да спира да реши дългата си черна коса.

– Не е нещо, за което трябва да се тревожиш.

– Аз не се тревожа – рече той. – Просто се чудя какво е. Зубрет и Доруун смятат, че е белег от рождение. Така ли е?

– Да, нещо подобно – отговори леля Поул.

– Ами някой от моите родители имал ли е същия белег?

– Баща ти. Той се предава в твоето семейство от много години насам.

Внезапно странна мисъл проблесна в ума на Гарион. Без да знае защо, той протегна ръка и докосна белия кичур върху челото на леля си.

– Като този бял кичур в твоята коса ли?

Усети моментно изтръпване в ръката си и изведнъж като че някакъв прозорец се отвори в ума му. Обхвана го чувството, че безброй

години прелитат край него като огромно море от тежки, люлеещи се облаци, а след това – по-остро от всякакъв нож, душата му бе разтърсена от усещане за безброй пъти повторена загуба и скръб. После, като че това се бе случило наскоро, се появи неговото собствено лице – а зад него още много лица: стари, млади, царствени или съвсем обикновени, и зад всички тях – вече не така глупаво, както понякога изглеждаше – се показва лицето на господин Улф. Ала повече от всичко друго наоколо владееше осъзнатото усещане за неземна, нечовешка мощ, за непобедима воля.

Лея Поул, като че обзета от пристъп на разсеяност, отмени главата си встрани.

– Не така, Гарион – каза тя и прозорецът в ума му се затвори.

– Какво беше това? – попита той, изгарян от любопитство и желанието отново да отвори прозореца.

– Просто трик – отвърна тя.

– Покажи ми как го правиш.

– Рано е, скъпи ми Гарион – рече тя и взе лицето му между дланите си. – Рано е. Все още не си готов. Лягай да спиш.

– Ти ще стоиш ли при мен? – попита той, кой знае защо, уплашено.

– Винаги ще бъда при теб – отвърна тя и го зави. След това продължи да сресва дългата си, гъста коса, напявайки странна песен с дълбокия си мелодичен глас. Момчето заспа.

След тази вечер дори самият Гарион не можеше твърде често да вижда белега на дланта си. Изведнъж му се струпа толкова черна работа, че не само ръцете му, но и цялото му тяло бе вечно мръсно.

Най-важният празник в Сендария – а и в останалите западни кралства – беше Ерастид. Той ознаменувахе деня, отминал преди цяла вечност, когато седмината Богове съединили ръцете си, за да създадат света, произнасяйки една-единствена дума. Ерастид се празнуваше в средата на зимата и понеже през този сезон във фермите нямаше много работа, прекрасното празненство протичаше цели две седмици с пирове, подаръци, многобройни украшения в трапезарията и скромни обреди във възхвала на Боговете. Последните, разбира се, бяха следствие от набожността на Фалдор. Фермерът, най-обикновен човек, въобще не хранеше илюзии, че неговите чувства се споделят от хората му, ала си мислеше, че някакъв вид външна проява на благочестие подхожда на празника и понеже беше добър господар, всички с радост изпълняваха желанието му.

За нещастие през този сезон омъжената дъщеря на Фалдор,

Анхелда, и нейният съпруг Айлбриг правеха своето редовно посещение във фермата, което им позволяваше да не скъсат съвсем отношенията си с нейния баща. Анхелда не възнамеряваше да застраши наследството, което очакваше от баща си, чрез проява на пренебрежение към него. Но нейните визити бяха истинско изпитание за Фалдор, който се отнасяше към прекалено натруфения и надменен съпруг на своята дъщеря – дребен служител в столицата Сендар – с едва скрито презрение.

Тяхното пристигане обаче съвпаднаше с началото на празника Ерастид и затова, макар че никой не се интересуваеше лично от тях, появата им винаги бе приветствана с известна доза въодушевление.

Времето тази година беше особено лошо – дори за Сендария. Дъждовете започнаха рано и скоро бяха последвани от валежи от лепкав сняг – не пухкавата, бляскава прах, каквато идваше по-късно през зимата, а влажна лапавица, която постоянно се топеше. За Гарион, чиито задължения в кухнята го възпираха да се присъедини към предишните си другари от игрите в тяхната традиционна предпразнична треска на изпълнено с възбуда очакване, приближаваният празник изглеждаше някак си скучен и безинтересен. Той тъжеше за дните от доброто старо време, често въздишаше със съжаление и се мотаеше в кухнята като някакъв унил златокос облак.

Дори традиционната украса на трапезарията за празника тази година му изглеждаше безвкусна. Боровите клонки, които украсяваха гредите на тавана, изглеждаха недостатъчно зелени, а бляскавите ябълки, завързани за тях, бяха малки и положително им липсваше руменина. Гарион продължи да въздиша, сякаш с удоволствие отдаден на навъсеното си униние.

Леля Поул обаче съвсем не беше впечатлена от това и отношението ѝ беше категорично лишено от съчувствие. Както обикновено тя докосна челото му, за да провери дали няма треска, а после го натъпка с отвара с най-отвратителния вкус на света. След тази случка Гарион стана особено внимателен, изпаднаше в униние само насаме и въздишаше много по-тихо. Ироничната потайна част от неговия ум съвсем делово го информираше, че се държи глупаво, но Гарион предпочиташе да не се вслушва в съветите ѝ. Гласът в ума му беше много по-стар и по-умен от него, но изглеждаше решен да се възползва от всичките удоволствия, които предлагаше животът.

Сутринта преди празника един мург и петима тули се появиха в каруца пред портата на фермата и помолиха да се срещнат с Фалдор. Гарион, който отдавна беше научил, че никой не обръща внимание на едно

момче, а също така, че много интересни неща могат да бъдат дочути, ако човек си намери място, където до ушите му случайно долитат думи от разни разговори, се зае с някаква дребна, маловажна работа край портата.

Мургът, чието лице бе обезобразено от белези почти както лицето на онзи в Горен Гралт, важно се разположи на капрата на каруцата. Плетената му ризница прозвънтяваше всеки път, когато той направеше някакво движение. Носеше черна дреха с качулка и сабята му се виждаше добре. Очите му непрекъснато се движеха, сякаш за да запомнят всяка подробност наоколо. Тулите, обути в кални плъстени ботуши и наметнали тежки пелерини, се подпираха незаинтересовано на каруцата и проявяваха явно безразличие към свирепия вятър, който върлуваше из покритото със сняг поле.

Фалдор, облечен в своя най-нов жакет – все пак беше Ерастид – прекоси двора, следван по петите от Анхелда и Айлбриг.

– Добро утро, приятелю – каза Фелдор на мурга. – Желая ви весел Ерастид.

Мургът изсумтя.

– Ако правилно съм разбрал, вие сте фермерът Фалдор? – попита той с глас, в който се долавяше тежък чужд акцент.

– Да, аз съм – отговори Фалдор.

– Разбрах, че имате подръка значителен брой хубаво опушени бутове.

– Прасетата се охраниха добре тази година – скромно отвърна Фалдор.

– Купувам ги – заяви мургът и разтърси кесията си.

Фалдор се поклони и каза:

– Това ще бъде първото нещо, което ще свършим утре сутринта.

Мургът се облеши.

– Това е благочестиво домакинство – обясни Фалдор. – Ние не ще обидим боговете като нарушим светостта на Ерастид.

– Татко – заговори отсечено Анхелда, – не бъди глупав. Този благороден търговец е изминал дълъг път, за да сключи сделка с теб.

– Не и на Ерастид – заяви упорито Фалдор. Издълженото му лице запази непреклонния си израз.

– В Сендар – подхвана Айлбриг със своя твърде пронизителен носов глас – не позволяваме на вярата да пречи на търговията.

– Тук не е Сендар – каза решително Фалдор. – Това е фермата на Фалдор, а във фермата на Фалдор на Ерастид не се работи и не се

сключват сделки.

– Татко! – възрази Анхелда. – Благородният търговец има злато. Злато, татко, *злато!*

– Повече не желая да слушам за това – обяви Фалдор и той се обърна към мурга. – Вие и вашите слуги сте добре дошли на нашето тържество, приятелю. Можем да ви осигурим стаи за нощуване и обещавам, че ще ви нагостим с най-хубавата вечеря в цяла Сендария. Ще имате възможност да почетете Боговете на този свят ден. Никой човек не става по-беден, ако изпълни своите религиозни задължения.

– Ние в Ктхол Мургос не зачитаме този празник – студено заяви мъжът с обезобразеното лице. – Както казва благородната дама, аз съм изминал дълъг път, за да сключа сделка, и нямам време за губене. Сигурен съм, че в тази област има и други фермери, които разполагат със стока, каквато търся.

– *Татко!* – изплака Анхелда.

– Аз познавам съседите си – тихо каза Фалдор. – Боя се, че днес късметът ви няма да проработи. Спазването на днешния празник е неотменна традиция в този край.

Мургът размисли за миг, после измърмори:

– Може да стане както казвате. Ще приема поканата ви при условие, че утре сутринта сключим сделката колкото е възможно по-рано.

Фалдор се поклони.

– Ще бъда на вашите услуги утре при появата на първите искрици на зората, щом желаете така.

– Да го считаме за уредено тогава – каза мургът и слезе от каруцата.

Пиршеството, както винаги, щеше да се състои в трапезарията. Готвачите в кухнята и половин дузина помощници, извикани специално за този ден, тичаха от кухнята до трапезарията и носеха печено месо, от което се издигаше пара, задушени свински бутове и печени гъски, все още съскащи от топлината на огъня – и всичко живо трепереше от острия като бич език на леля Поул. Докато се бореше с едно огромно говеждо филе, Гарион кисело отбеляза, че забраната на Фалдор да не се работи в деня на Ерастид не важи за кухнята.

След известно време всичко беше готово. Масите се огъваха под тежестта на гозбите, огньовете в огнищата ярко пламтяха, дузини свещи изпълваха трапезарията със златиста светлина, факлите искряха върху поставките си на каменните колони. Хората на Фалдор, облечени в най-новите си дрехи, един подир друг влизаха в трапезарията и устите им се

пълнеха със слюнка в очакване на пиршеството.

Когато всички се настаниха по местата си, Фалдор се изправи.

– Скъпи приятели – заговори той и вдигна халбата си. – Посвещавам това тържество на Боговете.

– На Боговете – извикаха всички като един и почтително станаха.

Фалдор отпи няколко глътки и всички го последваха.

– Чуйте ме, о, Богове – започна да се моли той. – Най-смирено ви благодарим за щедростта на нашия прекрасен свят, който сте сътворили на този ден. Ние посвещаваме себе си на вас и ще ви служим и през следващата година. – Той се огледа за миг, като че ли искаше да каже още нещо, после седна на мястото си. Фалдор се трудеше усърдно много часове, за да съчини специални слова за случаи като този, но мъчителното усилие да ги произнесе пред толкова хора неизменно заличаваеше всички думи, които така внимателно бе подготвял в ума си. Ето защо словата му винаги бяха много искрени и много кратки.

– Яжте, скъпи приятели – покани ги той. – Не оставяйте храната да изстине.

И те започнаха да се хранят. Анхелда и Айлбриг, които се присъединиха към тях единствено тази вечер и то по настояването на Фалдор, посветиха усилията си по поддържането на разговора с мурга, тъй като той беше единственият в стаята, който заслужаваеше тяхното внимание.

– От много време обмислям възможността да направя посещение в Ктхол Мургос – надутو заяви Айлбриг. – Не сте ли съгласен с мен, скъпи търговецо, че по-интензивните контакти между изтока и запада са начин да се преодолеят взаимните подозрения, които така помрачаваха нашите връзки в миналото?

– Ние, мургите, предпочитаме да не установяваме контакти – лаконично отговори мъжът с обезобразеното лице.

– Но вие сте тук, приятелю – изтъкна Айлбриг. – Нима това не доказва, че по-интензивните контакти могат да се окажат ползотворни?

– Аз съм при вас по задължение – каза мургът. – Не съм дошъл по тези земи, защото го желая. – Той огледа помещението и се обърна към Фалдор. – Значи всичките твои хора са тук?

– Да, нито един не липсва – отговори му фермерът.

– Казаха ми, че наоколо се мотаел някакъв старец – с бяла коса и бяла брада.

– Не и при мен, приятелю – каза Фалдор. – Самият аз съм най-възрастният тук, а както виждаш, косата ми още не е съвсем бяла.

– Един от моите съотечественици срещнал този старец преди

няколко години – подхвана мургът. – Със стареца имало и някакво арендско момче – Рундориг, така се казвало, ако не се лъжа.

Гарион, който седеше на съседната маса, наведе лице над чинията си и заслуша така напрегнато, та му се стори, че ушите му порастват.

– При мен работи едно момче на име Рундориг – каза Фалдор. – Високият момък хей там, в края на онази маса.

– Не – отвърна мургът, вперил проникателния си поглед в Рундориг. – Това не е момчето, което ми беше описано.

– Това име е често срещано сред арендите – предположи Фалдор. – Сигурно твоят приятел е срещнал хора от друга ферма.

– Сигурно – съгласи се мургът. – Този бут е прекрасен – смени темата той и посочи чинията си с върха на камата, която използваше като прибор за хранене. – Онези, които държиш в зимника, опушените, със същото качество ли са?

– О, не, скъпи търговецо! – засмя се Фалдор. – Няма така лесно да ме излъжеш да приказваме за сделки на този свят ден.

Мургът се усмихна за миг. Изражението, което се появи на обезобразеното му лице, беше странно.

– Е, човек винаги може да опита – заяви той. – Но във всеки случай бих желал да направя комплимент на вашия готвач.

– Complimenti за теб, госпожо Поул – каза Фалдор, като леко извиси глас. – Нашият приятел от Ктхол Мургос намира, че готвиш превъзходно.

– Благодаря му за похвалата – отвърна някак хладно леля Поул.

Мургът я погледна и очите му леко се разшириха, като че ли я бе разпознал.

– Великолепно ядене, уважаема госпожо – каза той и направи едва забележим поклон в нейна посока. – Във вашата кухня стават направо магии.

– Не – отвърна тя и лицето ѝ внезапно придоби много надменен израз. – Не магии. Готвенето е изкуство, което всеки може да овладее с търпение. Магията е нещо съвсем различно.

– Но магьосничеството също е изкуство, уважаема госпожо – заяви мургът.

– Мнозина смятат така – отвърна леля Поул. – Но истинските магии идват от сърцето и не се получават в резултат на чевръсти пръсти, които успяват да излъжат окоето.

Мургът я изгледа, лицето му се обтегна безмилостно, но тя посрещна погледа му със стоманени очи. Гарион почувства, че между тях

преминава нещо, което няма никаква връзка с думите им – някакво предзвикателство, витаещо във въздуха. Мургът отклони погледа си, сякаш уплашен да отвърне на предзвикателството.

Вечерята приключи и дойде време за неголямата процесия, с която по традиция се отбелязваше Ерастид. Седмина по-стари ратаи, които се бяха измъкнали неусетно по-рано, се появиха на входната врата, облечени в дълги дрехи с качулки. Бяха сложили боядисани маски, които представляваха образите на Боговете. Костюмите бяха стари и смачкани – нали цяла година бяха стояли сгънати на тавана в къщата на Фалдор. С бавни стъпки маскираните фигури влязоха в трапезарията и се наредиха край масата, където седеше Фалдор. Всеки един каза няколко думи, като по този начин разкри кой Бог олицетворява.

– Аз съм Алдур – прозвуча иззад маската гласът на Кралто. – Богът, който живее сам. Аз заповядвам да се роди този свят.

– Аз съм Белар – долетя друг познат глас иззад втората маска. – Богът Мечка на Алорните. И аз заповядвам да се роди този свят.

По своя ред минаха Чалдан, Иса, Недра, Мара, докато се появи последната фигура, която, за разлика от другите, беше облечена в черно, а маската ѝ беше направена от стомана, вместо от дърво.

– Аз съм Торак – глухо отекна гласът на Дурник иззад маската. – Богът Дракон на ангараките. И аз заповядвам да се роди този свят.

Внезапно движение привлече погледа на Гарион и той веднага го проследи с очи. Мургът бе покрил лице с ръцете си в странен, почти церемониален жест. Зад него петимата тули трепереха. Лицата им бяха станали пепеляви.

Седемте фигури пред масата на Фалдор съединиха ръцете си.

– Ние сме Богове – извикаха те в един глас. – Ние заповядаме да се роди този свят.

– Слушайте думите на Боговете – извика Фалдор. – Боговете са добре дошли в къщата на Фалдор.

– Боговете дават своята благословия на къщата на Фалдор – отвърнаха седмината. – И на всички хора, събрани тук.

После се обърнаха и бавно, както бяха дошли, напуснаха трапезарията.

Дойде редът на подаръците. Всички бяха обхванати от възбуда, защото подаръците бяха от Фалдор и добрият фермер дълго бе умувал какъв е най-подходящият подарък за всеки един от неговите хора. Нови ризи, панталони, рокли и обувки се виждаха навсякъде, но тази година Гарион бе опиянен от радост, когато отвори малко, завито с плат

вързопче и намери в него изящна, скрита в красива ножница кама.

– Той вече е почти мъж – обясни Фалдор на леля Поул. – А мъжът винаги има нужда от добър нож.

Гарион естествено незабавно изпробва острието на подаръка си и веднага успя да се пореже.

– Е, тъкмо това трябваше да се очаква – рече леля Поул, но дали приказваше за раната, за самия подарък, или за това, че Гарион е пораснал, така и не можа да се разбере.

На следващата сутрин мургът купи свинските бутове и си замина заедно с пегимата тули. След няколко дни Анхелда и Айлбриг опаковаха багажа си и поеха обратния път към град Сендар, а фермата на Фалдор се върна към обичайния си начин на живот.

Зимата продължи. Снегът затрупа всичко, после се стопи и пролетта отново дойде, както винаги. Единственото събитие, което направи тази пролет по-различна от всички останали, бе пристигането на Брил, новия ратай. Един от по-младите работници се беше оженил, после нае малък земеделски имот наблизко и напусна фермата, натоварен с полезни подаръци и съвети от Фалдор как да устрои живота си като женен човек. Брил беше нает на негово място.

Според Гарион Брил беше определено неприятна добавка към фермата. Туниката и панталоните на мъжа бяха кърпени и изцапани с петна. Черната коса и рядката му брада бяха сплъстени, очите му бяха разноголеди, той беше навъсен, саможив човек, вечно мръсен. Около него се носеше кисела миризма на стара пот, отблизо направо непоносима. След няколко опита да го заговори Гарион се отказа и започна да го отбягва.

Но момчето откри други неща, които запълниха времето му тази пролет и последвалото я лято. Макар че досега приемаше Зубрет по-скоро като пречка в игрите, отколкото като истински другар, Гарион съвсем внезапно започна да я забелязва. Винаги бе осъзнавал, че тя е хубава, но преди идването на пролетта този факт беше съвсем маловажен и той предпочиташе компанията на Рундориг и Доруун. Сега положението се промени. Откри, че другите две момчета също са започнали да й обръщат повече внимание, и за пръв път в живота си започна да чувства събуждането на ревността.

Зубрет, разбира се, безобразно флиртуваше и с тримата и с положителност сияеше от щастие, когато те си хвърляха свирепи погледи в нейно присъствие. Задълженията на Рундориг го задържаха по-голямата част от времето в полето, ала Доруун представляваше сериозна грижа за Гарион. Той стана твърде нервен и често започна да си намира

извинения, за да се измъкне на двора, където проверяваше дали Доруун и Зубрет не са заедно насаме.

Собствената му тактика беше очарователно проста – Гарион прибягна до подкупване. Зубрет като всички малки момичета обичаше бонбони, а Гарион имаше достъп до цялата кухня и скоро двамата установиха следното споразумение: Гарион крадеше бонбони от кухнята за своята приятелка с коси с цвета на слънчев лъч и в замяна тя му позволяваше да я целуне. Може би нещата щяха да отидат още по-далеч, ако един ярък летен следобед леля Поул не ги бе хванала в разгара на подобна размяна, уединени в сеното в плевника.

– Стига толкова – твърдо обяви тя от вратата.

Гарион виновно се дръпна от Зубрет.

– Нещо ми беше паднало в окото – бързо излъга Зубрет. – Гарион се опитваше да го извади.

Гарион мълчеше. Лицето му се заливаше в плътна, яростна руменина.

– Наистина ли? – рече леля Поул. – Много интересно. Ела с мен, Гарион.

– Аз... – почна той.

– *Тръгвай*, Гарион.

С това се сложи край на историята с бонбоните. От този ден насетне времето на Гарион беше изцяло заето в кухнята, а леля Поул, изглежда, непрекъснато го държеше под око. Той дълго време се чудеше какво да прави и отчаяно се тревожеше за Доруун, който сега изглеждаше противно самодоволен, но леля Поул не намали бдителността си и Гарион си остана в кухнята.

ГЛАВА 5

В средата на есента, когато листата загубиха зеления си цвят и вятърът ги обрули от дърветата като червено-златен сняг, когато вечерите станаха хладни, а димът от комините във фермата на Фалдор се издигаше, тънък и син, направо към студените звезди по лилавото небе, се върна Улф. Един ветровит следобед той се появи на пътя под ниско надвисналото есенно небе, окапалата шума се въртеше около нозете му, а огромната му тъмна пелерина плющеше на вятъра.

Гарион, който сипваше помята от кухнята на прасетата, го забеляза и изтича да го посрещне. Старецът изглеждаше мръсен след дългия

път и много уморен, лицето му под сивата качулка беше безрадостно. Обичайното му лекомислено и бодро поведение бе заменено от мрачно настроение. Гарион никога не го беше виждал такъв.

– Гарион – каза Улф вместо поздрав, – виждам, че си пораснал.

– Минаха пет години – отговори Гарион.

– Нима изтече толкова много време?

Гарион кимна и закричи до своя приятел.

– Всички ли са добре?

– О, да – каза Гарион. – Всичко си е същото. С изключение на това, че Бреддо се ожени и напусна фермата, а старата кафява крава умря миналото лято.

– Помня кравата – подхвърли Улф, после добави: – Трябва да говоря с леля ти Поул.

– Днес тя не е в добро настроение – предупреди го Гарион. – По-добре ще е, ако отидеш в някой от хамбарите. Ще ти донеса нещо за хапване и пийване.

– Ще трябва да рискуваме и да изтърпим лошото ѝ настроение – отговори Улф. – Онова, което имам да ѝ казвам, не може да чака.

Минаха през портата, прекосиха двора и стигнаха до вратата на кухнята. Леля Поул ги чакаше.

– Пак ли? – язвително изрече ти, сложила ръце на кръста си. – Кухнята ми все още не се е съвзела от последното ти посещение.

– Господарке Поул – започна Улф и се поклони, после изведнъж направи нещо странно – пръстите му очертаха малка сложна фигура във въздуха пред гърдите му. Гарион беше съвсем сигурен, че този жест не е предназначен за неговите очи.

Очите на леля Поул леко се разшириха, после се стесниха. Лицето ѝ помрачил.

– Откъде знаеш... – започна тя, после внезапно се обърна към момчето. – Гарион, трябва ми моркови. Вземи лопата и кофа и ми извади малко от градината зад кухнята.

– Но... – възрази той, но после, разтълкувал добре изражението ѝ, веднага излезе.

Взе лопата и кофа от близкия навес и се приближи до кухненската врата. Подслушването естествено не беше добър навик и се считаше за върховна проява на лошо възпитание, но Гарион отдавна бе стигнал до заключението, че когато го отправят някъде, разговорът непременно е интересен и по всяка вероятност се отнася конкретно до него. За кратко време му се наложи да се бори със съвестта си против тази постъпка, но

след като не видя какво лошо би могло да последва от нея – докато той не издава нищо от онова, което е чул, – съвестта му загуби битката с любопитството.

Слухът на Гарион беше много остър, ала все пак му бяха необходими няколко мига, докато съумее да различи двата познати гласа сред другите звуци в кухнята.

– Той няма да остави никаква следа – каза леля Поул.

– Няма – отвърна Улф. – Но самият предмет ще остави следи, които аз мога да уловя. Мога да го следвам така лесно, както лисицата умее да намира следите на заека.

– И къде ще го занесе? – попита жената.

– Кой може да каже? Неговият ум е затворен за мен. Предполагам, че ще се насочи на север към Боктор. Оттам е най-краткият път до Гар ог Надрак. Той ще узнае, че го преследвам, и ще иска да отиде в земите на ангараките колкото е възможно по-скоро. Кражбата няма да бъде завършена изцяло, докато се намира в земите на Западните кралства.

– Кога се случи това?

– Преди четири седмици.

– Може би вече се намира в кралствата на ангараките.

– Едва ли. Пътят е дълъг. Но дори да е там, ще трябва да го проследя. Ще имам нужда от твоята помощ.

– Не мога да дойда. Трябва да бдя над момчето.

Любопитството на Гарион беше почти непоносимо. Той се прилепи по-плътено до кухненската врата.

– Момчето е на сигурно място тук – каза Улф. – Работата не търпи отлагане.

– Не – възрази му леля Поул. – Дори това място не е сигурно. Един мург и петима тули дойдоха тук миналия Ерастид. Мургът се представи за търговец, но започна да задава прекалено много въпроси – за някакъв старец и момче, наречено Рундориг, които били забелязани преди години в Горен Гралт. Може да ме е разпознал.

– Значи положението е много по-сериозно, отколкото мислех – замислено произнесе Улф. – Трябва да преместим някъде момчето. Може да го оставим другаде, при приятели.

– Не – отново не се съгласи леля Поул. – Ако тръгна с тебе, ще трябва да дойде и той. Той е на такава възраст, когато трябва да бъде наблюдаван особено внимателно.

– Не ставай глупачка – рязко каза Улф.

Гарион беше изумен. Никой не приказваше по този начин на леля

Поул.

– Аз трябва да взема решението – отговори леля Поул. – Споразумяхме се, че аз ще се грижа за него, докато порасне. Няма да тръгна, ако той не дойде с мен.

Сърцето на Гарион заби силно.

– Поул – рязко каза Улф. – Помисли си къде може да стигнем. Не можем да вземем момчето с нас.

– Той ще е на по-сигурно място дори в Кхтол Мургос или в самата Малореа, отколкото ако остане тук сам и аз не го наблюдавам – заявя леля Поул. – Миналата пролет го улових с момиче на неговата възраст в плевника. Казах ти, трябва да го пазим.

Улф се разсмя весело.

– Това ли било? Прекалено много се тревожиш за такива маловажни неща.

– Как ще ти хареса, ако се върнем и го заварим женен, на път да стане баща? – попита леля Поул гневно. – От него ще излезе отличен фермер, нали? Много важно, че ще трябва да чакаме още сто години, за да се получи отново подобно съчетание на обстоятелствата.

– О, сигурно не се е стигнало толкова далеч. Те са още деца.

– Ти си сляп, Стари вълко – каза леля Поул. – Тук е затънтената Сендария и момчето е възпитано така, че ще извърши онова, което почтеността изисква от него. Момичето е малка светлоока кокетка, която съзрява прекалено бързо, за да бъде спокойна. Тъкмо сега очарователната малка Зубрет е много по-опасна от който и да било мург. Или момчето идва с нас, или няма да тръгна. Ти носиш своята отговорност, а аз – своята.

– Нямаме време за спорове – каза Улф. – Щом трябва, значи трябва.

Гарион почти престана да диша от възбуда. Усети само краткотрайна, моментна болка от това, че напуска Зубрет. Обърна се и погледна ликуващо към облаците, които летяха по вечерното небе. И понеже беше обърнат с гръб, не видя, че леля Поул излиза от кухненската врата.

– Доколкото си спомням, градината е от другата страна на къщата – смъмри го тя.

Гарион я погледна виновно.

– И къде са морковите? – продължи тя.

– Ами... търсех лопатата – убедително излъга той.

– Така ли? Е, виждам, че най-сетне си я намерил. – Веждите й застрашително се свиха.

– Да, току-що я намерих и...

– Чудесно. Морковите, Гарион! *Веднага!*

Гарион грабна лопатата и кофата и побягна.

Беше паднал здрач, когато се върна и видя, че леля Поул се изкачва по стълбището към стаята на Фалдор. Вероятно щеше да я последва, за да чуе какво си приказват, но едва доловимо движение в тъмния вход на един от навесите го накара да потъне в сянката на вратата. Една човешка фигура тайно се промъкна от навеса към първата площадка на стълбището, което леля Поул току-що бе изкачила, и тихо запълзя по стълбите, щом тя влезе в стаята на Фалдор. Светлината беше слаба и Гарион не успя да различи кой точно бе проследил леля му. Той остави кофата на земята, стисна лопатата като оръжие и се насочи към вътрешния двор, като се стремеше да не излиза извън прикритието на сенките.

В стаята на горния етаж се чу шум от стъпки и фигурата, която се бе долепила до вратата, бързо се спусна по стълбището. Гарион се отдръпна, за да не го забележат. Все още стискаше лопатата готова за бой. Когато фигурата на непознатия се плъзна край него, той долови миризмата на плесен и мръсни дрехи, както и вонята на пот. По-сигурно, отколкото ако бе видял лицето на мъжа, Гарион разбра, че онзи, който се бе промъкнал подир леля Поул, беше Брил, новият ратай.

Вратата горе се отвори и Гарион чу гласа на леля си.

– Съжалявам, Фалдор, но това е семеен проблем. Трябва да напусна незабавно.

– Ще ти плащам повече, Поул. – Гласът на Фалдор потрепваше.

– Парите нямат нищо общо с това – отговори леля Поул. – Ти си добър човек, Фалдор, и твоята ферма се оказа спокоен пристан за мен, когато имах нужда от подобно нещо. Аз съм ти благодарна – повече, отколкото можеш да си представиш, – но трябва да напусна.

– Може би когато разрешиш семейния проблем, ще се върнеш – изрече Фалдор умолително.

– Не, Фалдор – каза жената. – Боя се, че няма да мога.

– Ще ни липсваш, Поул – измърмори фермерът. В гласа му се долавяха неизплакани сълзи.

– И ти ще ми липсваш, скъпи Фалдор. Никога не съм срещала човек с по-добро сърце от твоето. Ще бъде много мило от твоя страна, ако не споменеш нищо за моето заминаване, докато не си тръгна. Не обичам обясненията и сантименталностите, когато човек казва „сбогом“.

– Както желаш, Поул.

– Не бъди толкова тъжен, приятелю – тихо каза тя. – Моите помощници са добре обучени. Те ще готвят като мен. Твоят стомах никога

няма да усети разликата.

– Но сърцето ми ще я усети – промълви Фалдор.

– Не бъди глупав – меко го сгълча тя. – Слизам да се погрижа за вечерята.

Гарион бързо се отдръпна, остави лопатата под навеса и взе кофата с моркови, която бе оставил до портата. Ако разкриеше на леля си, че е видял Брил да подслушва на вратата, това незабавно щеше да създаде множество догадки какво е правил той самият на това място, а Гарион предпочиташе да не отговаря на подобни въпроси. Ала фактът, че бе видял противния Брил да се занимава с неговото любимо безвредно развлечение, го накара да се почувства съвсем неудобно – дори започна да се срамува малко от себе си.

Гарион бе прекалено възбуден, за да се храни, макар вечерята в трапезарията на Фалдор да изглеждаше такава, както всеки друг път. Момчето тайно наблюдаваше навъсеното лице на Брил, ала ратаят не даваше никакви външни признаци, че разговорът, който бе положил толкова големи усилия да подслуша, му е повлиял с нещо.

Щом вечерята свърши, господин Улф, както винаги, когато посещаваше фермата, отстъпи пред горещите молби и се приготви да разкаже една от своите истории. Изправи се и за миг остана потънал в мисли. Вятърът виеше в комина, факлите потрепваха в поставките на каменните колони.

– Както всички знаят – започна той, – марагите вече не съществуват, а духът на Мара ридеа самотен в ледената пустош и вие сред обраслите с мъх развалини на Марагор. Ала също така, както всички знаят, хълмовете и потоците на Марагор са пълни с чисто, жълто злато. Това злато, разбира се, било причината за унищожаването на марагите. Когато някое от съседните кралства усети, че наблизо има злато, изкушението става прекалено голямо, а резултатът – както става почти винаги, когато в отношенията между две кралства се намеси златото – е война. Поводът за тази война бил печалният факт, че марагите били канибали. Макар че този навик е отвратителен за цивилизованите хора, ако в Марагор не било открито злато, никой нямало да обърне внимание на човечеството, разпространено сред този народ. Ала войната била неминуема. Тя избухнала и марагите били избити. Но духът на Мара и душите на всичките съсечени мараги останали в Марагор, в което скоро се убеждавали всички, които отивали в това обитавано от духове на мъртъвци кралство. Така се случило, че горе-долу по същото време в град Мурос, в южната част на Сендария, живеели трима жадни за

приключения мъже и шом чули за всичкото това злато, те решили да предприемат пътешествие до Марагор и да се сдобият с колкото се може повече от жълтия метал. Мъжете, както казах, били храбри, жадни за приключения и се подигравали на приказките за духове. Пътуването им било дълго, защото стотици левги се простират от град Мургос до най-северните области на Марагор, но жаждата за злато непрекъснато ги теглела напред. И се случило така, че през една тъмна, бурна нощ те се промъкнали през границата под носа на патрулите – защото били поставени патрули да възпират такива като тях – и навлезли в Марагор. Близкото кралство, което направило толкова много разходи за войната и претърпяло всичките й нещастия, съвсем естествено не желало да дели златото с онези, които случайно минавали през Марагор... Тримата пълзели в нощта, изгаряни от жажда за злато. Духът на Мара виел около тях, но те били смели мъже и не се бояли от духове – при това, казвали си те, стенанията не били звуци, издавани от дух, а просто вой на вятъра в клоните на дърветата. После върху хълмовете се спуснала мрачна, мъглива утрин и те чули наблизомомоленето на река. Както знаят всички, златото най-лесно се намира по бреговете на реките и затова те бързо се отправили към примамливите звуци. Тогава един от тях случайно погледнал надолу в неясната светлина и що да види – земята в краката му била осеяна със злато – цели буци, огромни късове злато. Обзет от алчност, той си замълчал и изостанал назад, докато неговите спътници изчезнали от погледа му; тогава паднал на колене и започнал да събира златото, както дете бере цветя. Но изведнъж чул шум зад гърба си и се обърнал. По-добре да не описвам какво видял. Просто хвърлил всичкото злато и побягнал. Реката, шумът от която долитал до слуха им, вече била съвсем близо и мятала водите си в една дълбока клисура. Двамата други удивени видели как приятелят им се хвърлил от ръба на канарите в клисурата, като дори продължавал да тича, докато падал, и краката му се размахвали във въздуха. Обърнали се и разбрали какво го преследвало. Единият съвсем си изгубил ума и полетял с отчаян вик в пропастта, която погълнала тялото на неговия спътник, но третият, най-храбрият, най-неустрасимият от всички, си казал, че нито един дух в действителност не може да нарани живо човешко същество и не отстъпил. Това, разбира се, била най-голямата му грешка. Духовете го заобиколили, но той смело останал, защото бил сигурен, че те не са в състояние да го наранят.

Господин Улф прекъсна разказа си и отпи малка глътка от халбата си.

– И тогава – продължи старият разказвач, – понеже дори духовете огладняват, те го разкъсали и го изяли още жив.

Косите на Гарион настръхнаха при този ужасяващ край; той усещаше, че и другите на неговата маса са се разтреперили. Въобще не бяха очаквали да чуят подобна история.

Непривлекателното лице на Дурник ковача, който седеше наблизко, изглеждаше объркано. Накрая той заговори.

– Не бих поставил под въпрос истинността на твоя разказ за нищо на света – каза той на Улф, като встъпи в неравна битка с думите. – Но ако те са го изяли – имам предвид духовете, – къде е отишло онова, дето са яли? Искам да кажа – ако духовете са нематериални, както разправят всички хора, значи те нямат стомаси, нали? И с какво биха могли да отхапят поне една хапка?

Лицето на Улф стана лукаво и тайнствено. Той вдигна пръст, сякаш се готвеше да даде някакъв важен отговор на объркания въпрос на Дурник, после изведнъж започна да се смее.

Отначало Дурник изглеждаше ядосан, но после, твърде срамежливо, също се засмя. Смехът поляка се разнесе сред останалите слушатели, когато всички схванаха закачката.

– Отлична шега, приятелю – каза Фалдор, който се смееше силно като всички останали. – От нея човек може да се поучи на много неща. Алчността е лоша, но страхът е още по-лош, а светът и без друго крие достатъчно опасности, за да го отрупваме с измислени таласъми. – Фалдор винаги успяваше да преобърне добрия разказ и да го използва като някаква моралистична проповед.

– Така е, добри ми Фалдор – каза Улф по-сериозно. – Но на света съществуват неща, които не могат да бъдат обяснени или отминати със смях.

Брил, който се бе разположил близо до огъня, не се бе присъединил към смеха.

– Никога не съм виждал дух – раздразнено каза той. – Нито пък съм срещал човек, който е виждал, така че не вярвам в никакви магии, вълшебства и други подобни детинщини. – Той се надигна от мястото си и с тежки стъпки излезе от трапезарията, като че разказът му беше нанесъл лична обида.

По-късно, докато леля Поул се занимаваше с почистването на съдовете, а Улф лениво седеше на една маса с халба в ръка, Гарион продължи битката със съвестта си. Сдържаният вътрешен глас изтъкваше многозначително, че прикриването на онова, което бе видял, е не просто

глупаво, но може да се окаже опасно. Той остави тенджерата, която търкаше, прекоси кухнята и отиде при тях.

– Може би не е важно – внимателно подхвана той, – но докато се връщаш от градината, видях, че Брил вървеше след тебе, леля Поул.

Тя се обърна и го погледна. Улф остави халбата си на масата.

– Продължавай, Гарион – каза леля Поул.

– Това стана, когато ти отиде да разговаряш с Фалдор – обясни Гарион. – Той изчака, докато ти изчезна нагоре по стълбите и Фалдор те пусна да влезеш. После се промъкна и през цялото време подслушва до вратата. Видях, че е там, когато отидох да оставя лопатата.

– От колко време работи този Брил във фермата? – попита Улф и се намръщи.

– Дойде миналата пролет – отвърна Гарион, – след като Бредло се ожени и напусна.

– И търговецът мург беше на тържеството на Ерастид във фермата няколко месеца преди това, така ли?

Леля Поул го изгледа проникателно.

– Смяташ, че...

– Смятам, че не би било лошо, ако се поразходя малко и разменя няколко думи с този приятел Брил – мрачно каза Улф. – Знаеш ли къде е неговата стая, Гарион?

Гарион кимна и сърцето му внезапно започна да се блъска като лудо в гърдите му.

– Покажи ми. – Улф стана. Вече не изглеждаше немощен старец. Сякаш годините изведнъж се бяха смъкнали от плещите му.

– Бъди внимателен – предупреди го леля Поул.

Улф се изсмя вледеняващо.

– Аз винаги съм внимателен. Би трябвало да го научиш досега.

Гарион бързо изведе Улф в двора и тръгнаха към стълбището, което стигаше на втория етаж до стаите на ратаите. Заизкачваха се нагоре, меките им кожени обуца не издаваха никакъв звук по протритите каменни стъпала.

– Хей там, в дъното – прошепна Гарион, без точно да знае защо шепти.

Улф кимна и двамата безшумно тръгнаха по тъмния коридор.

– Тук – прошепна Гарион и спря.

– Дръпни се – изсъска Улф и докосна вратата с върховете на пръстите си.

– Заключена ли е? – попита Гарион.

– Това не представлява никаква трудност – тихо каза Улф, сложи ръка върху ключалката, чу се изскакване и вратата за миг се отвори. Улф влезе, Гарион веднага го последва.

Вътре цареше непроницаема тъмнина. Въздухът бе напоен с киселата воня от непраните дрехи на Брил.

– Той не е тук – заговори Улф с нормален тон, измъкна нещо от по-яса си, чу се звук от драскане на кремък върху стомана и се посипаха рой искри. Улф подуха върху парче раздърпан фитил и той пламна. Старецът го вдигна над главата си и огледа празната стая.

Подът и леглото бяха осеяни със смачкани дрехи и лични вещи. Гарион веднага осъзна, че това не се дължи просто на немарливост, а е знак на прибързано заминаване, макар че момчето не знаеше по какъв начин бе разбрало това.

Улф изправи рамене, стиснал здраво горящия фитил. Лицето му изглеждаше някак празно, като че умът му търсеше нещо другаде.

– В конюшните! – извика рязко той. – Бързо, момче!

Гарион се обърна и светкавично напусна стаята. Улф го последва по петите, захвърляйки фитила през перилата на стълбището.

В конюшната блещукаше светлина. Беше слаба, защото някой се опитваше да я прикрие, ала немощните ѝ лъчи се процеждаха през цепнатините на вратата. Конете неспокойно пристъпваха от крак на крак.

– Назад, момче – каза Улф и с един удар отвори вратата.

Брил беше вътре и се мъчеше да оседлае един кон, който се противеше, уплашен от неприятната миризма на човека.

– Тръгваш ли си, Брил? – попита Улф и застана на вратата със скръстени ръце.

Брил бързо се обърна, приготви се за скок, пристъпи напред и изръмжа. Кривогледото му око проблесна в мъждивата светлина на фенера, окачен върху едно колче на яслата, изпочупените му зъби се показаха.

– Странно време за пътешествие – сухо каза Улф.

– Не се бъркай в работата ми, старче – изрече Брил със заплашителен тон. – Ще съжаляваш.

– Съжалявал съм много пъти в моя живот – отвърна Улф. – И не смятам, че ако ми се случи още веднъж, ще почувствам огромна разлика.

– Предупредих те. – Брил изръмжа, ръката му хлътна под наметката и отново се появи с къса, изцапана с ръждиви петна сабя.

– Не бъди глупав – каза Улф. В тона му се долавяше непреодолимо

презрение.

Ала Гарион още при първото проблясване на сабята измъкна камата си и застана пред невъоръжения старец.

– Назад, момче! – изкрещя Улф.

Но Гарион вече се бе устремил към противника си с протегнатата напред кама. По-късно, когато имаше време да обмисли постъпката си, той не можеше да обясни защо бе реагирал така. Някакъв прастар инстинкт, изглежда, се бе събудил в него.

– Гарион – каза Улф. – Не ми пречи!

– Още по-добре – извика Брил и вдигна сабята си.

В този миг се появи Дурник. Той сякаш изникна от нищото, грабна един волски хомот и изби с него сабята от ръката на Брил. Вбесен, Брил се втурна срещу него и вторият удар на Дурник улучи кривогледия в ребрата, малко по-ниско от мишницата. Дъхът със свистене излезе от белите дробове на ратая, той падна и започна да се гърчи на осеяния със слама под.

– Как не те е срам, Гарион – укорително заговори Дурник. – Не направих ножа ти, за да вършиш такива неща.

– Той щеше да убие господин Улф – възрази Гарион.

– Я да оставим това – каза Улф, наведе се над задъхания мъж на пода в конюшната, грубо го претърси, измъкна звънтяща кесия изпод мръсната му туника, приближи я към светлината на фенера и я отвори.

– Това е мое – изпъшка Брил и се опита да се изправи. Дурник отново вдигна волския хомот и той се отпусна на пода.

– Доста значителна сума за един ратай, Брил – каза Улф и изсипа звънтящите монети от кесията в ръката си. – Как успя да се сдобиеш с нея?

Брил го погледна свирепо.

Очите на Гарион се разшириха при вида на монетите. Никога преди не бе виждал злато.

– Всъщност не е необходимо да отговаряш, любезни Брил – заяви Улф, след като разгледа една от монетите. – Твоето злато приказва вместо тебе. – Той отново изсипа монетите в кесията и захвърли малкото кожено вързопче към човека на пода. Брил светкавично го сграбчи и го скри под туниката си.

– Ще трябва да кажа на Фалдор – каза Дурник.

– Не – възпря го Улф.

– Но това е сериозно – подхвана Дурник. – Малка схватка и няколко разменени удара е едно, съвсем друго е щом са вдигнали оръжие

един срещу друг.

– Няма време за това – каза Улф и взе една юзда от окачалката на стената. – Вържи му ръцете зад гърба. Ще го оставим в някой от сандъците за зърно. Сутринта някой ще го намери.

Дурник се взря в него.

– Довери ми се, Дурник – каза Улф. – Работата не търпи отлагане. Вържи го и го скрий някъде, после ела в кухнята. Тръгвай с мен, Гарион. – После им обърна гръб и излезе от конюшната.

Леля Поул нервно крачеше в кухнята и щом ги видя, попита:

– Е?

– Опитваше се да избяга – обясни Улф, – но ние го спряхме.

– Направихте ли... – Тя не довърши въпроса си.

– Не. Той извади сабя, но Дурник се случи наблизко и изцеди и последната капка войнственост от него. Намесата му беше много навременна. Твоето вълче тъкмо се готвеше да влезе в боя. Камата му не е лоша, но наистина не можеше да се мери със сабята.

Леля Поул се втурна срещу Гарион с блеснали очи, но той предвидливо отстъпи извън обсега на ръцете ѝ.

– Нямаме време за това – каза Улф и взе халбата, която бе оставил на масата, преди да напуснат кухнята. – Брил има пълна кесия с хубаво червено злато от Ангарак. Мургите са решили да наблюдават това място. Бих желал да го напуснем по по-незабележим начин, но тъй като вече ни следят, от това няма никакъв смисъл. Искам да спечелим няколко левги между нас и Брил, преди той да се е освободил. Не ми е приятно час по час да гледам през рамо дали по петите ми няма мурги.

Дурник, който току-що бе влязъл в кухнята, спря и се вгледа изумено в тях.

– Какво става? – рече той. – Какви хора сте вие и как е станало така, че имате толкова опасни врагове?

– Това е дълга история, добри ми Дурник – отговори Улф, – но се боя, че сега нямам време да ти я разкажа. Извини ни пред Фалдор и се опитай да задържиш Брил ден-два. Бих желал да сме далече, преди той и неговите приятели да тръгнат по следите ни.

– Някой друг трябва да го направи – бавно каза Дурник. – Не знам какво става, но зная със сигурност, че е опасно. Изглежда, че трябва да дойда с вас – поне докато ви изведа на сигурно място далеч отук.

Изведнъж леля Поул се засмя.

– Ти, Дурник? Ти искаш да защитиш *нас*?

– Съжалявам, госпожо Поул – отговори той. – Няма да позволя да

си отидете, без да ви придружа.

– Няма да *позволиш*? – повтори тя невярващо.

– Много добре – каза Улф и лицето му придоби лукав израз.

– Ти да не си се побъркал? – попита леля Поул и пристъпи гневно към него.

– Дурник се прояви като полезен човек – отбеляза Улф. – Ако не друго, с него поне ще мога да си приказвам по пътя. Твоят език става все по-остър с годините, Поул, и никак не се радвам на перспективата да изминем сто левги – че и повече – и вместо да си имам приятна компания, да бъда засипван само с ругатни.

– Виждам, че вече започваш да изкуфяваш, Стари вълко – язвително отбеляза жената.

– Тъкмо такива твои думи имах предвид – любезно ѝ отговори Улф. – Сега съберете най-необходимите неща и да изчезваме оттук. Нощта преваля.

Тя го изгледа свирепо и разярена изхвърча в кухнята.

– И аз ще трябва да взема някои неща – каза Дурник, обърна се и излезе в тъмната ветровита нощ.

Умът на Гарион се обърка. Всичко ставаше прекалено бързо.

– Уплаши ли се, момче? – попита Улф.

– Не – отвърна Гарион. – Просто нищо не разбирам. Не разбирам нищичко от онова, което става около мен.

– След време ще разбереш, Гарион – каза Улф. – Засега е по-добре, че не знаеш. Онова, което правим, е опасно, но не чак толкова. Твоята леля и аз... и добрият Дурник, разбира се – ще се погрижим да не ти се случи нищо лошо. Помогни ми сега да приключим работата в килера. – Той влезе с фенера в тясното помещение и започна да слага хляб, месо от свински бут, кръгли пити кашкавал и няколко бутилки вино в един чувал.

По преценката на Гарион беше почти полунощ, когато тихо напуснаха кухнята и пресякоха тъмния двор. Дурник отвори портата и при движението ѝ се чу едва доловимо изскърцване, ала този звук се стори на момчето непоносимо шумен.

Излязоха и Гарион почувства моментна болка. Фермата на Фалдор беше единственият дом, който някога бе имал. Той го напускаше сега – може би завинаги, – а такива неща имаха огромно значение. Усети дори по-остра болка при спомена за Зубрет. Мисълта, че Доруун и Зубрет остават заедно в плевника, пълен със сено, едва не го накара да се откаже от цялото начинание, но вече беше твърде късно.

Сградите вече не ги пазеха от вятъра. Сред полето той беше много по-студен и непрекъснато отмяташе пелерината на Гарион. Тежки облаци покриха луната и пътят изглеждаше съвсем малко по-светъл от дивото поле около него. Беше студено, самотно и страшно. Гарион пристъпи по-близо до лея Поул.

Когато се изкачиха на върха на хълма, той спря и погледна назад. Фермата на Фалдор изглеждаше като бледо, неясно петно в долината зад тях. Изпълнен със съжаление, той ѝ обърна гръб. Долината, която се простираше пред тях, беше съвсем тъмна и дори пътят се губеше в мрака.

ГЛАВА 6

Бяха извървели много мили, ала колко точно Гарион не знаеше. Той крачеше, клюмаше и се препъваше в камъните по тъмния път. Повече от всичко на света му се искаше да спи. Очите му се затваряха, краката му трепереха, стигнали до ръба на изтощението.

На върха на поредния хълм – тази част на Сендария беше нагъната като смачкано парче плат – господин Улф спря и се огледа, сякаш се опитваше да пробие с поглед плътната мъгла.

– Тук ще се отбием от пътя – обяви той.

– Не е ли опасно? – попита Дурник. – Наоколо има само гори, а съм чувал, че тук се крият разбойници. А дори да няма разбойници, няма ли за изгубим пътя в тази тъмнина? – Той впери поглед в мрачното небе, неугледното му лице бе изопнато от тревога. – Щеше ми се да има луна.

– Едва ли трябва да се боим от разбойници – уверено рече Улф. – И съм направо щастлив, че няма луна. Все още не ни преследват, ала е още по-добре, че и никой друг няма да ни види. Със златото на мургите могат да се купят почти всички тайни. – С тези думи той ги поведе направо през полето.

Ходенето през полето беше още по-ужасно. Ако досега, по пътя, Гарион се бе препъввал от време на време, невидимите бразди, дупките и буците по неравната земя, изглежда, дебнеха краката му при всяка стъпка. След една миля, когато вече достигаха черния край на гората, той беше почти готов да заплаче от изтощение.

– Как можем да намерим пътя си тук? – попита Гарион и надникна към непроницаемия мрак на леса.

– Дърварите са прокарали пътека – някъде ей там – каза Улф и

посочи встрани. – Трябва да повървим още малко. – И тръгна отново, като се придържаше към края на тъмната гора. Гарион и останалите продължиха да се препъват след него. – Пристигнахме – заяви накрая Улф и спря да ги изчака. – Тук е съвсем тъмно и пътеката е тясна. Аз ще вървя напред, вие ме следвайте.

– Аз ще бъда точно след тебе, Гарион – каза Дурник. – Не се тревожи. Всичко ще бъде наред. – Ала в гласа на ковача се промъкна нотка, която подсказваше, че бе изрекъл тези думи повече за да окуражи себе си, отколкото да успокои момчето.

В гората сякаш беше по-топло. Дърветата ги засланияха от бурния вятър, ала беше толкова тъмно, че Гарион не можеше да разбере как е възможно Улф да ги води в правилна посока. Ужасно съмнение се роди в ума му – може би Улф наистина не знаеше къде отива, а само слепешком се мяташе насам-натам, осланяйки се на късмета.

– Спрете – изведнъж ревна гръмотевичен, вцепеняващ глас точно пред тях. Очите на Гарион, които вече бяха привикнали с мрака в гората, видяха смътните очертания на някакво същество – толкова огромно, че не беше възможно да е човек.

– Великан! – изкрещя той, внезапно обхванат от паника. След това, вероятно защото бе изтощен до крайност и защото всичко, което се бе случило тази вечер, бе връхлетяло сетивата му изведнъж, без предупреждение, той загуби самообладание и хукна да бяга сред дърветата.

– Гарион! – понесе се гласът на леля Поул след него. – Върни се!

Ала паниката го беше сграбчила здраво. Той продължи да тича, като падаше върху корени и храсти, блъскаше се в дърветата и оплиташе краката си в къпинаците. Всичко му изглеждаше като безконечен кошмар, сякаш се биеше в непрогледен мрак. Гарион връхлетя срещу ниско надвиснал, невидим клон и след внезапния удар по челото от очите му изхвърчаха искри. Просна се върху влажната земя, скимтеше, едва успяваше да си поеме дъх.

Изведнъж го сграбчиха две отвратителни, невидими ръце. Хиляди изпълнени с ужас мисли избухнаха като гръм в ума му, той отчаяно започна да се съпротивлява, посегна да извади камата си...

– О, не – изрече някакъв глас. – Без такива неща, зайчето ми. – После му отнеха камата.

– Ще ме изядеш ли? – избърбори Гарион с пресеклив глас.

Съществото, което го бе пленило, се засмя.

– Изправи се, зайче – каза то и Гарион усети, че някаква силна ръка го вдига във въздуха. Някой бе сграбчил ръката му под рамото в здрава

хватка и започна да го тегли през гората.

Далеч напред се виждаше светлина от примигващ между дърветата огън; по всичко личеше, че го водят в тази посока. Той знаеше, че трябва да мисли, да се досети за някакво средство за бягство, ала умът му, зашеметен от уплаха и изтощение, не желаше да се заеме с тази задача.

Около огъня, в неправилен полукръг, бяха разположени три каруци. Там бяха Дурник, Улф и леля Поул, а близо до тях седеше един наистина огромен мъж – умът на Гарион отказа да приеме възможността, че той съществува в действителност. Краката му, които приличаха на стволове на големи дървета, бяха завити в кожи, пристегнати с ремъци, носеше ризница от металически брънки, която достигаше до коленете му и бе пристегната с пояс на кръста. От едната страна на пояса висеше огромна сабя, а от другата – брадва с къса дръжка. Мъжът имаше щръкнала червена брада, а косата му беше сплетена на плитки.

Излязоха на светло и Гарион успя да разгледа човека, който го беше пленил. Той беше дребен, съвсем малко по-висок от самия Гарион, и най-забележителното нещо в него беше дългият му остър нос. Очите му бяха малки, клепачите полуотворени, черната му коса беше неравно, небрежно подстригана. Лицето му не вдъхваше доверие, а заплашително увисналата на кръста му сабя правеше съвсем малко, за да омаловажи впечатлението за несигурност, което създаваше образът му.

– Ето го нашето зайче – обяви дребният мъж и издърпа Гарион в кръга, очертан от светлината на огъня. – Много весело преследване, не ще и дума.

Леля Поул беше ядосана.

– Никога не прави това отново – строго каза тя на Гарион.

– Не бързай, госпожо Поул – обади се Улф. – Сега за него е по-добре да бяга, отколкото да се бие. Докато не порасне, краката ще са най-добрите му приятели.

– Разбойници ли ни плениха? – попита Гарион с треперещ глас.

– Разбойници? – Улф се разсмя. – Какво богато въображение имаш, момче. Тези двамата са наши приятели.

– Приятели? – повтори с несигурен глас Гарион и хвърли изпълнен със съмнение поглед към гиганта с червената брада и мъжа с лице на пор, които стояха до него. – Сигурен ли си?

Великанът също се разсмя и гласът му изгърмя като тътен при земетресение.

– Изглежда, момчето не се доверява лесно – забуча той. – Твоето лице сигурно го е предупредило, приятелю Силк.

Дребният мъж недоволно погледна своя плещест спътник.

– Това е Гарион – каза Улф и посочи момчето. – Вече познавате госпожа Поул. А това е Дурник, смел ковач, който реши да ни придружи.

– Госпожа Поул? – рече дребният мъж и внезапно, без видима причина, се разсмя.

– Така се обръщат към мен – каза многозначително леля Поул.

– Тогава аз с удоволствие ще ви наричам така, уважаема госпожо – заяви дребният и направи подигравателен поклон.

– Нашият огромен приятел се казва Барак – продължи Улф. – Присъствието му е много полезно, когато се случат разни неприятности. Както виждате, той не е от Сендария, а от Черек, от Вал Алорн.

– А пък аз – заяви дребният мъж и сложи ръка на гърдите си, – се наричам Силк³. Ще призная, че това не е истинското ми име, но то ми подхожда – аз съм от Боктор в Драсния. Жонгльор и акробат.

– А също така крадец и шпионин – добродушно изрева Барак.

– Всички си имаме слабости – призна мило Силк и почеса редките си бакенбарди.

– Точно сега в тази околност мен ме наричат господин Улф – каза старецът. – Това име много ми харесва, понеже момчето ми го измисли.

– Господин Улф? – попита Силк и отново се разсмя. – Какво весело име за теб, стари приятелю.

– Очарован съм, че смяташ така, приятелю – спокойно отвърна Улф.

– Тогава нека бъде господин Улф – съгласи се Силк. – Елате до огъня, приятели. Стоплете се, пък аз ще се погрижа за храната.

Гарион все още изпитваше недоверие към тази странно подбрана двойка. Те очевидно познаваха леля Поул и господин Улф – под други имена, това му беше още по-ясно. Фактът, че леля Поул вероятно не беше онази, за която той я смяташе, будеше сериозна тревога. Една от основните опори в целия му живот току-що бе изчезнала.

Храната, която донесе Силк, беше зле сготвена – яхния от ряпа с големи парчета месо, които плуваха из нея, и грубо отрязани комати, но Гарион, смаян от остротата на апетита си, се нахвърли върху нея, сякаш не беше ял с дни.

После, когато стомахът му се напълни, а краката му се стоплиха край прациящия огън, той седна на едно дърво и почти задряма.

3. Коприна (англ.) – Б.пр.

– Сега какво, Стари вълко? – дочу Гарион гласа на Леля Поул. – Какво се крие зад тези неугледни каруци?

– Един блестящ план – каза Улф. – Може да ми повярваш, макар че го казвам аз. Както знаеш, по това време на годината в Сендария се движат каруци във всички възможни посоки. Плодовете и зеленчуците от богатата реколта се прекарват от полята към фермите, от фермите към селата и от селата към градовете. В Сендария нищо не буди толкова малък интерес както каруците. Те се срещат толкова често, че са почти невидими. Ето как ще пътуваме. Като честни превозвачи на товари.

– *Какви* сме ние? – попита леля Поул.

– Каруцари – захвана своя подробен отговор Улф. – Трудлюбиви хора, които превозват стоките на Сендария, излезли на пътя да натрупат богатство и да търсят приключения, преследвани от желанието да пътуват, неизлечимо пленени от романтиката на пътешествията.

– Имаш ли изобщо представа колко време отнема пътуването с каруци? – попита леля Поул.

– От шест до десет левги на ден – каза той. – Признавам, че е бавно, но е по-добре да се движим бавно, отколкото да привличаме вниманието на околните.

Тя поклати глава с отвращение.

– Накъде ще се насочим отначало, господин Улф? – попита Силк.

– Към Дарайн – обяви Улф. – Ако онзи, когото преследваме, е тръгнал на север, трябва да е минал през Дарайн на път за Боктор и по-нататък.

– А какво точно ще прекарваме към Дарайн? – попита леля Поул.

– Репи, уважаема госпожо – отвърна Силк. – Вчера сутринта моят огромен приятел и аз купихме три каруци репи от село Уинолд.

– Репи? – повтори леля Поул с тон, който говореше по-красноречиво от всякакви думи.

– Да, уважаема госпожо, репи – сериозно отговори Силк.

– Значи сме готови тогава? – попита Улф.

– Да – лаконично обяви гигантът Барак и се изправи. Ризницата му зазвънтя.

– Би трябвало да се поогледаме – внимателно подхвърли Улф, като задържа очите си върху Барак – Твоята ризница не е дреха, каквато би облякъл един честен каруцар. Смятам, че трябва да я свалиш и да облечеш нещо вълнено и топло.

Лицето на Барак придоби оскърбен израз.

– Мога да навлека една туника върху нея – предложи колебливо

той.

– Ти направо звъниш – изтъкна Силк. – При това желязото има особен мирис. Щом духне топъл вятър, почваш да миришеш като ръждясала тенекеджийница, Барак.

– Чувствам се гол без ризница – оплака се Барак.

– Трябва да правим жертви – отбеляза Силк.

Мърморейки, Барак отиде при една от каруците, измъкна вързоп с дрехи и се зае да сваля желязната си ризница. Ленената му ризи отдолу беше цялата на огромни ръждиви петна.

– Аз бих сменил и ризата – подсказа му Силк. – Тя мирише също като ризницата.

Барак го изгледа кръвнишки и попита:

– Друго нещо? Надявам се, че поне от благоприличие няма да ме съблечеш съвсем гол.

Силк се разсмя.

Барак съблече ризата си. Огромното му тяло беше покрито с гъсти червени косми.

– Изглеждаш като рогозка – отбеляза Силк.

– Такъв съм си – отвърна му Барак. – В Черек зимите са студени, а космите ми помагат да се стопля. – Той навлече чиста туника.

– В Черек е точно толкова студено, колкото в Драсния – заяви Силк. – Сигурен ли си, че баба ти не си е поиграла с някой мечок през някоя дълга зима?

– Някой ден твоята калпава уста ще ти навлече огромни неприятности, Силк – каза застрашително Барак.

Силк отново се разсмя.

– По-голямата част от живота си съм прекарал сред неприятности, приятелю Барак.

– И защо ли така – иронично подметна Барак.

– Смятам, че това можем да обсъдим по-късно – многозначително отбеляза Улф. – Предпочитам да сме далече оттук, преди да е изтекла тази седмица.

– Разбира се, стари приятелю – каза Силк и скочи. – Барак и аз можем да се развличаме и по-късно.

Три двойки здрави коне бяха вързани наблизко и всички се заеха с прягането им.

– Аз ще угася огъня – каза Силк и донесе две кофи вода от малкия поток, който ромолеше наблизко. Огънят изсъска, когато водата се изля върху него, големи облаци пара се понесоха към ниските клони.

– Аз ще изведа конете от гората – каза Улф. – Навеждайте се да не ви удари някой клон.

Конете изглеждаха нетърпеливи да се разтъпчат и без никакво подканяне тръгнаха по тясната пътека сред гъстата гора. Стигнаха до голото поле и Улф внимателно се огледа дали наоколо няма хора.

– Не виждам никого – рече той. – Да тръгваме.

– Язди до мен, добри ми ковачо – каза Барак на Дурник. – Разговор с един честен човек е за предпочитане пред това цяла нощ да търпиш обидите на разни драсниански умници.

– Както желаш, приятелю – учтиво му отговори Дурник.

– Аз ще водя – каза Силк. – Добре познавам селските пътища. Ще ви изведа на главния път зад Горен Гралт някъде преди пладне. Барак и Дурник ще яздят в края на колоната. Сигурен съм, че могат да обезкуражат всеки, който пожелае да ни последва.

– Добре – каза Улф, разположи се на капрата на средната каруца и протегна ръка да помогне на леля Поул да се качи.

Гарион бързо се покатери в каруцата зад тях. Чувстваше се мъничко нервен, че могат да му предложат да пътува със Силк. Господин Улф каза, че двамата, които току-що бяха срещнали, са приятели – това беше прекрасно, – но уплахата, която бе преживял в гората, все още бе жива в ума му и той не можеше да се отпусне я тяхно присъствие.

Чувалите, пълни с репи, които миришеха на плесен, бяха неравни и неудобни, но Гарион скоро успя да ги разбути и да си направи място, където можеше да остане полулегнал точно зад леля Поул и господин Улф. Беше скрит от вятъра, леля Поул се намираще наблизко, а пелерината, с която се бе наметнал, го топлеше. Като цяло се чувстваше удобно и въпреки възбудата от събитията през нощта, скоро се унесе в полудрямка. Сдържаният глас лаконично му подсказа, че не се е държал добре в гората, но не след дълго замълча и Гарион заспа.

Събудиха го променените звуци, които се разнасяха наоколо. Мекото топуркане на конските копита по черния път се бе сменило с тропот на подкови по калдъръмените улици на малко село, което спеше в последните часове от хладната есенна нощ. Гарион отвори очи и сънливо загледа високите тесни къщи и малките тъмни прозорчета.

Някъде изляя куче, след това се прибра в топлото си скривалище под някакво стълбище. Гарион се чудеше що за село е това и колко ли хора спят под островърхите керемидени покриви, без да усетят преминаването на трите каруци.

Калдъръмената уличка беше много тясна. Гарион можеше да

протегне ръка и почти да докосне избелелите камъни на стените, край които минаваха.

След това безименното селце остана зад тях и те отново се озоваха на черния път. Мекият звук на конските копита отново започна да го примамва към люлката на съня.

– Ами ако не е минал през Дарайн? – тихо попита леля Поул господин Улф.

На Гарион му хрумна, че сред всичките тревоги той всъщност не беше разбрал какво търсеха. Задържа очите си затворени и продължи да слуша.

– Не започвай с твоите „ами ако“ – раздразнено я сгълча Улф. – Ако седнем и започнем да повтаряме „ами ако“, никога няма да постигнем нищо.

– Просто попитах – каза леля Поул.

– Ако не е минал през Дарайн, ще се отбием на юг – към Мурос. Там може да се е присъединил към някой керван, за да поеме по Големия северен път към Боктор.

– А ако не е минал през Мурос?

– Тогава ще продължим към Камаар.

– И после?

– Ще видим, когато стигнем в Камаар. – Тонът му не допускаше повече въпроси – той явно не желаше да обсъжда този въпрос.

Леля Поул пое дъх, сякаш се готвеше за окончателен остроумен отговор, но очевидно реши да не постъпва така и вместо това се разположи по-удобно върху капрата.

Далеч пред тях на изток бледото петно на зората докосна тежките облаци. Каруците продължиха да трополят в изсветляващата, подгонена от вятъра нощ. Търсеха нещо и макар че Гарион все още не можеше да разбере какво точно, то сигурно беше много важно, щом целият му досегашен живот бе изтръгнат с корен за един-единствен ден заради него.

ГЛАВА 7

Бяха им необходими четири дни, за да стигнат до Дарайн на северния бряг. Първият ден премина добре, тъй като макар да бе облачно и вятърът да продължаваше да духа, не валеше и пътищата бяха сухи. Минаваха край тихи ферми и от време на време виждаха някой фермер, погълнат от заниманието си сред полето. Всеки човек неизменно спираше

работа и ги следеше с поглед, докато отминеха. Някои им махаха с ръка, други – не.

Имаше и села със скупчени една до друга високи къщи, сгушени в долините. Когато минаваха през тях, децата излизаха, тичаха след каруците и крещяха възбудено. Селяните ги наблюдаваха с лениво любопитство, докато станеше ясно, че каруците нямат намерение да спрат, после презрително изсумтяваха и се отдаваха на собствените си грижи.

Когато следобедът на този първи ден започна да се превръща във вечер, Силк ги отведе до една горичка край пътя и започнаха да се готвят за ношуване. Изядоха последното месо от бутоните и кашкавала, които Улф беше задигнал от килера на Фалдор, и проснаха одеялата си край каруците. Земята беше корава и студена, но вълнуващото чувство за голямо приключение помогна да Гарион да изтърпи това неудобство.

Ала на следващата сутрин заваля дъжд. Отначало започна със ситни като мъгла капчици, които се разпръскаха в поривите на вятъра, но след като денят преваля към пладне, валежът се усили. Миризмата на плесен от репите във влажните чували стана по-силна и Гарион отчаяно се сви и се загърна по-плътнo с пелерината. Приключението ставаше все по-малко вълнуващо.

Пътят стана кален и хлъзгав, конете с мъка се изкатерваха по хълмовете и трябваше често да почиват. През първия ден изминаха осем левги; след това бяха щастливи, ако успеяха да оставят зад гърбовете си пет.

Лея Поул стана раздразнителна и язвителна.

– Това е идиотщина – заяви тя на господин Улф на обед на третия ден.

– Всяко нещо е идиотщина, ако решиш да го разглеждаш в подходяща светлина – философски отвърна той.

– Защо каруцари? – попита жената. – Има по-бързи начини за пътуване – богато семейство в съответстваща на ранга им карета например, или кралски пратеници, яхнали яки коне – с всеки един от тези два начина досега щяхме да бъдем в Дарайн.

– И щяхме да оставим такава неизличима следа в паметта на всички прости хорица, край които минаваме, че дори и някой тул би могъл да ни проследи – търпеливо обясни Улф. – Брил отдавна вече е докладвал на онези, които са го наели, за нашето отпътуване. Сега всеки мург в Сендария ни търси.

– Защо се крием от мургите, господин Улф? – попита Гарион, след като дълго се колеба дали да прекъсне разговора им, ала се осмели да го

стори, притиснат от любопитството си и нетърпимото желание да разгадае мистерията на тяхното бягство. – Не сме ли просто търговци – като толнедранците и драсниянците?

– Истината е, че мургите не се интересуват от търговия – обясни Улф. – Надраките са търговци, но мургите са войници. Мургите се представят за търговци поради същата причина, поради която ние се представяме за каруцари – за да могат да се движат където искат, без да бъдат разкрити. Ако просто приемеш, че мургите са шпиони, не ще бъдеш далеч от истината.

– Нямах ли някакво по-интересно занимание, отколкото да задаваш такива въпроси? – попита леля Поул.

– Наистина нямам – отвърна Гарион и в същия миг разбра, че е сгрешил.

– Хубаво – каза тя. – В каруцата на Барак ще намериш мръсните съдове от закуска. Ще намериш и кофа. Вземи я и изтичай до оная ручей за вода, после се върни при каруцата на Барак и измий съдовете.

– Със студена вода? – възрази той.

– *Веднага*, Гарион – твърдо, каза тя.

Мърморейки, той слезе от каруцата, която се движеше съвсем бавно.

В късния следобед на четвъртия ден се изкачиха на върха на висок хълм и в низината напред съзряха град Дарайн, а зад него – оловносивото море. Гарион затаи дъх. В неговите очи градът изглеждаше огромен. Стените, които го заобикаляха, бяха високи и дебели, а между тези внушителни зидове имаше повече постройките, отколкото бе виждал през целия си живот. Но тъкмо морето привлече неговия интерес. Дъхът му се носеше във въздуха. Слаб полъх от този аромат го бе докосвал, носен от вятъра, през последната левга от пътуването, но сега, поемайки дълбоко въздух, той за пръв път през живота си вдишваше миризмата на море. Чувстваше се окрилен.

– Най-сетне – каза леля Поул.

Силк спря първата каруца и се върна при тях. Качулката му бе леко дръпната назад, дъждът се стичаше по дългия му нос и капеше от острия му връх.

– Тук ли ще спрем, или ще отидем в града? – попита той.

– Ще отидем в града – отговори леля Поул. – Няма да спя под каруцата, когато толкова наблизо има множество странноприемници.

– Честните каруцари винаги отсядат в странноприемниците – съгласи се господин Улф. – На топло и близо до пивницата.

– Можех и сама да се досетя – подхвърли леля Поул.

– Трябва да изглеждаме като истински каруцари – сви рамене Улф.

Спуснаха се по хълма. Копитата на конете непрекъснато се хлъзгаха, животните се напругаха да удържат тежките каруци.

Край градската порта двама стражи в мръсни туники с проядени от ръжда шлемове се подадоха от долепената до стената караулна къщичка.

– Каква работа имате в Дарайн? – попита единият Силк.

– Аз съм Амбар от Коту – излъга Силк, без да му трепне окото. – Беден драсниански търговец, който се надява да му потръгне в сделките във вашия великолепен град.

– Великолепен! – изсумтя стражът.

– Какво карате в каруците, търговец? – попита другият страж.

– Репи – отговори Силк с пренебрежение. – Моето семейство няколко поколения наред се занимаваше с търговия с подправки, но аз стесних сделките и сега продавам репи. – Той въздъхна. – Светът се обръща с главата надолу, не е ли така, добри ми приятелю?

– Ние сме длъжни да проверим каруците ви – заяви стражът. – Боя се, че това ще отнеме доста време.

– В такъв влажен ден – рече Силк и погледна дъжда с присвити очи, – много по-приятно ще бъде, ако човек посвети времето си на приятно занимание – например да си накваси гърлото в някоя хубава кръчмица.

– Това е трудно, когато човек няма достатъчно пари – подхвърли стражът, изпълнен с надежда.

– Ще бъда повече от признателен, ако в знак на нашето приятелство приемете от мен малък спомен, който ще ви помогне да си наквасите гърлата – предложи Силк.

– Много сте любезен – отговори стражът с лек поклон.

Няколко монети смениха своя притежател и каруците влязоха в града, без да бъдат подложени на никаква проверка.

От върха на хълма Дарайн изглеждаше наистина великолепен, но докато каруците шумно трополяха по улиците. Гарион реши, че изобщо не е такъв. Всички сгради изглеждаха еднакви и надутото високомерни, а улиците бяха отрупани с боклуци. Соленият дъх на морето се смесваше с миризмата на умряла риба, лицата на хората, които бързаха по улиците, бяха мрачни и враждебни. Първоначалното въодушевление на Гарион започна да угасва.

– Защо хората са толкова нещастни? – попита той господин Улф.

– Техният бог е строг и взискателен – отвърна Улф.

– Кой е този бог? – поинтересува се Гарион.

– Парите – каза Улф – Парите са по-лош бог от самия Торак.

– Не пълни главата на момчето с глупости – прекъсна го леля Поул.

– Хората всъщност не са нещастни, Гарион. Всички просто бързат. Трябва да се грижат за важни дела и се боят да не закъснеят. Това е всичко.

– Не бих живял тук – каза Гарион. – Този град ми изглежда безрадостно, враждебно място. – Той въздъхна. – Понякога ми се иска да си бяхме останали във фермата на Фалдор.

– Да, на света има и по-лоши места от фермата на Фалдор – съгласи се Улф.

Странноприемницата, в която Силк избра да отседнат, беше близо до пристанищните докове, затова миризмата на морето и вонята, която се раждаше при срещата на сушата с морската вода, тук бе особено силна. Ала иначе беше солидна постройка с долепени до нея конюшни и навеси за каруците. Както при повечето странноприемници, приземният етаж беше зает от кухнята и обширната обща стая, в която имаше големи камини и маси, подредени в прави редици. На другите етажи се намираха спалните за посетителите.

– Подходящо място – обяви Силк, когато се върна при каруците, след като бе прекарал доста време в обстоен разговор със съдържателя. – Кухнята изглежда чиста и не видях дървеници в стаите.

– Аз ще проверя – заяви леля Поул и слезе от каруцата.

– Както желаяш, уважаема госпожо – отвърна ѝ Силк с учтив поклон.

Проверката на леля Поул трая много по-дълго от тази на Силк и вече беше паднал мрак, когато тя отново се появи на двора.

– Задоволително – изсумтя с презрение тя. – Но едва успя да се вмести в представите ми за тази дума.

– Е, не смятаме да се установим тук за цялата зима, Поул – отбеляза Улф. – Ще останем само няколко дни.

Тя остави думите му без внимание и заяви:

– Разпоредих да качат топла вода в стаите ни. Ще заведе момчето горе и ще го измия, докато вие се погрижите за каруците и конете. Ела, Гарион. – Тя им обърна гръб и отново влезе в странноприемницата.

Гарион пламенно желаяше да престанат да се обръщат към него с „момчето“. В края на краищата си имаше име, което не беше трудно за запомняне. Той изпадна в плен на мрачното убеждение, че дори ако

доживее до годините на старец с посивяла брада, пак ще приказват за него като за „момчето“.

След като се погрижиха за конете и каруците и се измиха, всички слязоха в стаята за посетители и вечеряха. Яденето със сигурност не можеше да се сравни с гозбите на леля Поул, но бе добре дошло след ряпата. Гарион беше непоклатимо уверен, че никога вече през живота си няма да погледне ряпа.

След вечеря мъжете започнаха да се бавят над халбите бира и върху лицето на леля Поул веднага се изписа неодобрение.

– Гарион и аз отиваме да си лягаме – каза тя. – Опитайте се да не падате прекалено често, докато се качвате на втория етаж.

Улф, Барак и Силк се засмяха, ала Дурник, както забеляза Гарион, изглеждаше малко позасрамен.

На следващия ден господин Улф и Силк напуснаха странноприемницата рано сутринта и не се появиха през целия ден. Гарион се беше разположил на привличащо вниманието стратегическо място с надеждата, че ще го поканят да тръгне с тях, ала никой не се сети за него; ето защо когато Дурник тръгна да нагледа конете, Гарион го придружи.

– Дурник – каза той след като нахраниха и напоиха животните и ковачът се зае да преглежда копитата им – раните и набитите от камъни места бяха твърде опасни. – Не ти ли изглежда всичко много странно?

– Какво имаш предвид под „всичко“? – попита Дурник и неугледното му лице стана сериозно.

– Всичко – отвърна Гарион твърде неясно. – Това пътуване, Барак и Силк, господин Улф и леля Поул – абсолютно всичко. Понякога, когато си мислят, че не мога да ги чуя, те говорят странни неща. Всичко изглежда ужасно важно, но не мога да разбера дали бягат от някого, или търсят нещо.

– На мен също положението ми изглежда объркано, Гарион – призна Дурник. – Много неща не са онова, за което ги вземаме – въобще не са онова, на което приличат.

– Леля Поул не ти ли се струва променена? – попита Гарион. – Искам да кажа, че всички те се отнасят към нея сякаш е благородна дама, пък и тя се държи по различен начин, откакто напуснахме фермата.

– Госпожа Поул е истинска дама – каза Дурник. – Винаги съм знаел това. – В гласа му отново прозвуча същата почтителна нотка, която се появяваше винаги, когато той говореше за леля Поул, и Гарион разбра, че е безполезно да прави опити да накара Дурник да търси в нея нещо необичайно.

– Ами господин Улф – подхвана Гарион, решил да подходи по друг начин. – Винаги съм си мислил, че той е просто един стар разказвач на истории.

– Не ми прилича на обикновен скитник – призна Дурник. – Смятам, че ми се е паднало да пътувам със знатни хора, Гарион, заети с важно дело. Вероятно е по-добре за прости хора като мен и теб да не задават прекалено много въпроси, а просто да си държат очите и ушите отворени.

– Ще се върнеш ли във фермата на Фалдор, когато всичко свърши? – внимателно запита Гарион.

Дурник обмисли зададения му въпрос, зареял поглед към двора на странноприемницата, после тихо каза:

– Не. Ще вървя с тях, докато госпожа Поул ми позволява.

Обзет от непреодолим порив, Гарион протегна ръка и потупа ковача по рамото.

– Всичко ще е добре, Дурник.

– Да се надяваме, че ще бъде така – въздъхна Дурник и отново насочи вниманието си към конете.

– Дурник – попита Гарион, – ти познаваше ли моите родители?

– Не – отвърна ковачът. – Когато те видях за пръв път, ти беше бебе, сгушено в ръцете на госпожа Поул.

– Каква беше тя тогава?

– Изглеждаше ядосана – отвърна Дурник. – Струва ми се, че никога не бях виждал толкова ядосано човешко същество. Поговори си с Фалдор и после отиде да работи в кухнята – знаеш какъв е Фалдор. През целия си живот никога не е изгонил никого от фермата. Отначало леля ти беше само помощничка в кухнята, но това не трая дълго. Старата ни готвачка беше станала дебела и мързелива и накрая отиде да живее при дъщеря си. Оттогава госпожа Поул отговаряше за кухнята.

– Тогава е била много по-млада, нали? – попита Гарион.

– Не – отговори замислено Дурник. – Госпожа Поул никога не се променя. Сега изглежда точно по същия начин, както в първия ден, когато я видях.

– Сигурен съм, че само така ти се струва – каза Гарион. – Всички остаряват.

– Не и госпожа Поул – отвърна Дурник.

Вечерта Улф и неговият остронос приятел се върнаха с угрижени лица.

– Нищо – обяви лаконично Улф и почеса снежнобялата си брада.

– Можех да ти кажа това доста по-рано – изсумтя презрително леля Поул.

Улф я изгледа ядосано, след това сви рамене.

– Трябва да сме сигурни.

Барак, гигантът с червената брада, вдигна поглед от железната ризница, която лъскаше, и попита:

– Никаква следа ли не открихте?

– Абсолютно никаква – отвърна Улф. – Не е минал оттука.

– Накъде ще поемем тогава? – поиска да узнае Барак и блъсна ризницата настрана.

– Към Мурос – отговори Улф.

Барак се надигна и отиде до прозореца.

– Дъждът отслабва – отбеляза той. – Но пътищата ще ни създадат неприятности.

– И без това утре няма да можем да тръгнем – каза Силк и се отпусна на един стол до вратата. – Трябва, да се отърва от репите. Ако ги изкараме от Дарайн с нас, ще изглежда подозрително, а нали не искаме някой да ни запомни и после да си поговори с мургите.

– Прав си – откликна Улф. – Неприятно ми е, че ще загубим толкова време, но нищо друго не можем да сторим.

– Пътищата ще бъдат по-добри, след като съхнат цял ден – изтъкна Силк. – Пък и каруците ще пътуват по-бързо празни.

– Сигурен ли си, че ще можеш да ги продадеш, приятелю Силк? – поинтересува се Дурник.

– Аз съм драсниянец – уверено отговори Силк. – Всичко мога да продам. Дори може да приключим с добра печалба.

– Не се тревожи за това – каза Улф. – Репите изпълниха своето предназначение. Сега трябва единствено да се отървем от тях.

– Това е въпрос на принцип – самохвалко заяви Силк. – При това, ако не се опитам да склуча изгодна сделка, хората също ще ме запомнят. Не се безпокойте. Продажбата няма да отнеме много време и не ще ни забави.

– Мога ли да дойда с тебе, Силк? – попита Гарион, изпълнен с надежда. – Не съм видял нищо от Дарайн, като изключим тази странноприемница.

Силк погледна въпросително леля Поул.

– Не смятам, че ще му навреди – рече тя. – Пък и аз ще имам време да се погрижа за някои неща.

На следващата сутрин след закуска Силк и Гарион излязоха от

странноприемницата. Момчето носеше чанта, пълна с репи. Дребният мъж беше в необикновено добро настроение. Дългият му, заострен нос сякаш потрепваше.

– Цялата работа е там – заговори той, докато вървяха по осянатата с боклуци калдъръмена улица, – да не ти личи колко бързаш да продадеш стоката – и естествено трябва да познаваш пазара.

– Това ми звучи разумно – учтиво отвърна Гарион.

– Вчера поразпитах тук-там – продължи Силк. – Сто килограма репи се продават на пристанищния док в Коту в Драсния за един драсниански сребърен линк.

– За един какво?

– Драснианска монета – обясни Силк. – Струва почти колкото един сребърен империал – не съвсем, но горе-долу толкова. Търговецът ще се опита да купи репите ни за не повече от четвърт империал, а после ще ги продаде за половин.

– Откъде знаеш, че ще стане така?

– Това е обичайният ход на нещата.

– Колко репи имаме? – попита Гарион, като заобиколи купчина отпадъци на улицата.

– Тридесет пъти по сто кила – каза Силк.

– Това прави... – Лицето на Гарион се изкриви от мъчителното усилие да извърши това сложно изчисление наум.

– Петнадесет империала – подсказа му Силк. – Или три златни крони.

– Злато? – повтори Гарион. Златните монети бяха рядко явление при разплащанията в сделките на село и тази дума имаше почти магическо значение за него.

Силк кимна.

– Златото е за предпочитане – осведоми го той. – По-лесно се носи. Сребърните монети тежат прекалено много.

– А колко платихме ние за репите?

– Пет империала – отвърна Силк.

– Фермерът получава пет, ние – петнадесет, а търговецът взима цели тридесет? – недоверчиво попита Гарион. – Това не ми изглежда честно.

Силк сви рамене и каза:

– Така е устроен светът. Ето я къщата на търговеца. – Дребният мъж посочи една внушителна сграда с широко стълбище. – Когато влезем, той ще се престори, че е много зает и че въобще не се интересува от

нас. По-късно, когато започне да се пазари с мен, ще те забележи и ще каже: – „Какво чудесно момче!“

– Аз?

– Ще си помисли, че си някакъв мой роднина – син или племенник, – и ще сметне, че ще извлече полза, като те поласкае.

– Странна работа – рече Гарион.

– Аз ще му кажа много неща – продължи Силк бързо. Очите му започнаха да блещукат, а дългият му нос затрепера. – Не обръщай внимание какво приказвам и гледай изненадата да не проличи по лицето ти. Той ще наблюдава и мен, и теб много внимателно.

– Значи ще лъжеш? – Гарион беше изумен.

– Това се очаква от мен – отвърна Силк. – Търговецът също ще лъже. Онзи от нас, който лъже по-добре, ще спечели повече от сделката.

– Всичко изглежда ужасно оплетено – каза Гарион.

– Това е игра – поясни Силк и по лицето му се разля усмивка. – Много вълнуваща игра, която се върти навсякъде по света. Добрите играчи стават богати, а лошите – не.

– Ти добър играч ли си? – попита Гарион.

– Един от най-добрите – скромно отговори Силк. – Хайде да влезем. – И поведе Гарион по широките стъпала към къщата на търговеца.

Търговецът носеше украсена с кожи дреха в бледозелен цвят, която не бе пристегната на кръста. Шапката бе плътно прилепнала към главата му. Той се държеше точно както бе предсказал Силк – седеше навъсен, извънредно зает, пред обикновена маса и прелистваше многобройни парчета пергамент. Силк и Гарион зачакаха да им обърне внимание.

– Добре – каза накрая той. – По каква работа сте дошли при мене?

– Ами карам репи – заяви Силк малко пренебрежително.

– Това е истинско нещастие, приятелю – каза търговецът и лицето му се изкриви в тъжна гримаса. – Кейовете в Коту точно сега са огънати под тежестта на стока като твоята. Няма да имам никаква печалба, независимо на каква цена се съглася да те отърва от тях.

Силк сви рамене.

– Може би череките или алгарите ще ги вземат – каза той. – Пазарът при тях може да не е така преситен, както при вас. – Остроносият обърна гръб и каза на Гарион: – Хайде, момче.

– Момент, приятелю – обади се търговецът. – По речта ти познавам, че сме съотечественици. Ще погледна репите ти и може и да ги взема, просто, за да ти направя услуга.

– Времето ти е ценно – отбеляза Силк. – Не си прави труда щом не

се занимаваш с търговия на репи.

– Може би ще ми се удаде случай да намеря купувач – възрази търговецът. – Е, ако стоката е с добро качество. – Той взе чантата от ръцете на Гарион и я отвори.

Гарион слушаше очарован как Силк и търговецът учтиво си разменят реплики, като всеки се опитва да извлече полза от другия.

– Какво прекрасно момче – рече търговецът, сякаш забелязваше Гарион чак сега.

– Сираче е – обясни Силк. – Грижа се за него. Опитвам се да го науча на занаята, но схваща много бавно.

– Аа – откликна търговецът и в гласа му прозвуча леко разочарование.

Изведнъж Силк направи странен жест с пръстите на дясната си ръка.

Очите на търговеца леко се разшириха, после той също започна да жестикулира.

Гарион въобще не можа да проумее какво става. Ръцете на Силк и търговеца описваха сложни фигури във въздуха, като понякога се движеха така бързо, че окото едва успяваше да ги следи. Дългите тънки пръсти на Силк сякаш танцуваха, погледът на търговеца не се отлепваше от тях, по челото му изби пот – така дълбоко се бе съсредоточил.

– Значи уговорено? – каза накрая Силк, като наруши тишината, която бе завладяла стаята от толкова време.

– Уговорено – съгласи се търговецът някак печално. – Надявам се, че не възнамеряваш да останеш в този занаят за дълго, приятелю. Ако го сториш, по-добре отсега да ти дам ключовете от склада си, за да си спестя мъката, която ще изживявам всеки път, когато се появиш насам.

Силк се засмя.

– Ти беше достоен противник, приятелю.

– И аз си помислих така в началото – призна търговецът и поклати глава. – Но не мога да се сравнявам с тебе. Закарай репите си в моя склад на кея Бедик. – Той надраска с перо няколко реда върху парче пергамент. – Надзирателят ще ти плати.

Силк се поклонил и взе пергамента.

– Ела, момче – каза той на Гарион и го изведе от стаята.

– Какво стана? – попита Гарион, когато излязоха на шумната улица.

– Получих цената, която исках – отвърна Силк самодоволно.

– Но ти нищо не каза – възрази Гарион.

– Ние разговаряхме много дълго, Гарион – заяви Силк. – Нима не

ни гледаше?

– Видях само как си въртяхте пръстите.

– Разговаряхме – обясни Силк. – Това е език, който моите съотечественици са измислили преди хиляди години. Наричаме го тайна реч. Тя е много по-бърза от говоримата. Позволява ни да разговаряме в присъствие на непознати и те не могат да ни подслушват. Умелият майстор е в състояние да сключва сделки, докато обсъжда какво е времето – стига да има такова желание.

– Ще научиш ли и мен? – очаровано попита Гарион.

– Ще ти отнеме много време – каза му Силк.

– Пътуването до Мурос няма ли да трае дълго? – попита Гарион.

Силк сви рамене и каза:

– Както искаш. Няма да ти е лесно, но все ще успеем да убием времето.

– Сега в странноприемницата ли ще се приберем? – попита Гарион.

– Не веднага – отговори Силк. – Необходим ни е товар, с който да обясним нашето влизане в Мурос.

– Нали каруците щяха да са празни?

– Точно така.

– Но ти каза...

– Ще се видим с един търговец, когото познавам – обясни Силк. – Той купува селскостопански стоки от цяла Сендария, но ги задържа във фермите, докато пазарите в Арендия и Толнедра станат благоприятни. Тогава урежда стоките да се прекарат или до Мурос, или до Камаар.

– Изглежда много сложно – рече Гарион със съмнение.

– А всъщност не е – увери го Силк. – Хайде, момче. Ще видиш.

Търговецът беше толнедранец, с пищна синя дреха. Върху лицето му бе замръзнало презрително изражение. Когато Силк и Гарион влязоха в кантората му, той разговаряше с един мрачен мург. Мургът, като всички представители от неговата националност, които Гарион беше виждал, имаше белези по лицето, а черните му очи бяха проникателни и тежки.

Щом зърнаха мурга, Силк докосна рамото на Гарион с предупредителен жест, после пристъпи напред.

– Простете ми, благородни търговецо – изрече той с подмилкващ се глас. – Не знаех, че сте зает. Моят носач и аз ще почакаме отвън, докато намерите време да ни приемете.

– Приятелят ми и аз ще бъдем заети чак до довечера – заяви толнедранецът. – За нещо важно ли става дума?

– Просто се чудех дали имате някакъв товар за превозване – отвърна Силк.

– Не – грубо го отрязва толнедраницът. – Нямам нищо. – Накани се да се обърне отново към мурга, но изведнъж спря, вгледа се втренчено в Силк и попита: – Ти не си ли Амбар от Коту? Мислех, че търгуваш с подправки.

Гарион си спомни, че това беше името, което Силк бе казал на стражите пред градската порта. Очевидно дребосъкът бе използвал това име и преди.

– Уви – въздъхна Силк. – Парите, които бях заложил в последното си начинание, са на дъното на морето – току под извивката на полуострова в Арения. Два кораба, пълни със стоки, които трябваше да пристигнат в Тол Хонет. Внезапно се изви буря и сега съм просяк.

– Трагична история, многоуважаеми Амбар – отбеляза самодоволно богатият толнедрански търговец.

– Сега съм доведен до унижителното състояние да превозвам какво ли не – мрачно каза Силк. – Имам три паянтови каруци – това е всичко, което остана от империята на Амбар от Коту.

– Всички понякога страдаме от превратностите на съдбата – философски отбеляза толнедраницът.

– Значи това е прочутият Амбар от Коту? – обади се мургът тихо. Той измери Силк с пронизателния си поглед от главата до петите. – Трябва да благодаря на щастливата случайност, която ме доведе тук днес. Вече съм по-богат от срещата си с толкова знаменит човек.

Силк учтиво се поклони и каза:

– Много сте любезен, благородни господине.

– Аз съм Ашарак от Рак Госка – представи се мургът и се обърна към толнедраница. – Можем да оставим нашия спор за известно време, Минган. Ще ни направи чест да подпомогнем такъв велик търговец, който тъкмо започва да възстановява загубите си.

– Наистина сте твърде любезен, достойни Ашарак – каза Силк и отново се поклони.

Гарион крещеше наум всякакви предупреждения, но пронизателните очи на мурга обезмисляха всеки опит да направи дори и най-незабележимия жест към Силк. Ала лицето на момчето оставаше безизразно, погледът – глуповат, макар че мислите му летяха със светкавична скорост.

– На драго сърце бих ти помогнал, приятелю – каза Минган, – но сега не разполагам с никакъв товар в Дарайн.

– Вече съм заангажиран от Дарайн до Медалия – бързо заговори Силк. – Ще натоваря трите каруци с желязо от Черек. Също така имам договор да превоза кожи от Мурос до Камаар. Притесняват ме петдесетте левги от Медалия до Мурос. Каруци, които пътуват празни, не носят печалба.

– Медалия – намръщи се Минган. – Чакай да погледна тефтерите си. Май имам нещо за превоз там. – И той излезе в другата стая.

– Вашите подвизи станаха легенда в кралствата на изтока, уважаеми Амбар – заговори с възхищение Ашарак от Рак Госка. – Когато за последен път напуснах Ктхол Мургос, все още давах невероятна щедра сума за главата ви.

Силк се разсмя.

– Това бе плод на малко недоразумение, любезни Ашарак. Просто проучвах какви сведения са събрали толнедранските разузнавачи във вашето кралство. Поех рискове, с каквито не би трябвало да се нагърбвам, и толнедранците разбраха какво възнамерявам да правя. Обвиненията, които предявиха срещу мене, бяха лъжливи.

– Как успяхте да избягате? – попита Ашарак. – Войниците на крал Таул Ургас преобърнаха всичко в кралството с главата надолу, за да ви намерят.

– Случайно срещнах една високопоставена тулска дама – отвърна Силк. – Успях да я убедя да ме прекара тайно през границата и така се озовах в Мишрак ак Тул.

– А – измърмори Ашарак и се усмихна за миг. – Тулските дами се ползват с лоша слава – много е лесно да ги убедиш да сторят всичко.

– Но са много взискателни – добави Силк. – Очакват да ги обезщетиш напълно за всяка услуга, която са направили. Беше ми по-трудно да се измъкна от нея, отколкото от Кхтол Мургос.

– Все още ли извършвате подобни услуги за вашето правителство? – небрежно попита Ашарак.

– Те дори не желаят да разговарят с мен – мрачно отговори Силк. – Амбар, богатият търговец на подправки, им е полезен, но Амбар, бедният каруцар, е нещо съвсем друго.

– Естествено – каза Ашарак, но от тона му ясно личеше, че не вярва и на дума от казаното. Той хвърли кратък поглед, в който не проблесваше нито искрица интерес, към Гарион и момчето с изумление почувства, че знае кой е този човек. Без да си обясни откъде е толкова сигурен в правотата си, Гарион мигновено разбра, че Ашарак от Рак Госка го е познавал през целия му живот. Той помнеше тези очи – спомен,

изграден от многобройните случаи, когато техните погледи се бяха срещали, докато Гарион порастваше, а Ашарак, винаги загърнат с черно наметало и възседнал черен кон, се спираше, наблюдаваше и после продължаваше по своя път. Гарион отвърна с безизразен поглед и върху обезобразеното лице на Ашарак трепна едва доловима усмивка.

Минган се върна от съседната стая.

– Разполагам с известно количество свински бутове в една ферма в Медалия – обяви той. – Кога смяташ да пристигнеш в Мурос?

– След петнадесет-двадесет дни – каза Силк.

Минган кимна.

– Ще те наема да ги превозиш до Мурос – предложи той. – Седем сребърни нобли на каруца.

– Толнедрански нобли или сендарски? – бързо попита Силк.

– Намираме се в Сендария, многоуважаеми Амбар.

– Но сме граждани на света, благородни търговецо – изтъкна Силк.

– Сделките между нас винаги са били извършвани с толнедрански монети.

Минган въздъхна.

– Винаги разсъждаваш бързо, многоуважаеми Амбар – призна той.

– Добре, толнедрански нобли – но само защото сме стари приятели и ми е жал, че са те сполетели такива нещастия.

– Може би ще се срещнем отново, Амбар – каза Ашарак.

– Може би – отвърна Силк, после двамата с Гарион напуснаха кантората.

– Скръндза – измърмори Силк, когато излязоха на улицата. – Тарифата е десет нобли, а не седем.

– Ами мургът? – попита Гарион. Още веднъж почувства познатата неохота да разкрие каквото и да било за странната безмълвна връзка, която съществуваше между него и фигурата, която сега поне имаше име.

Силк сви рамене.

– Той знае, че съм решил да сторя нещо, но не се досеща какво е – точно както аз усещам, че той крои нещо. Такива срещи са ми се случвали десетки пъти. Освен ако интересите ни не се сблъскат, няма да си пречим един на друг. И аз, и Ашарак сме професионалисти.

– Ти си много странен човек, Силк – каза Гарион.

Силк му намигна.

– А защо спорехте с Минган за монетите? – попита Гарион.

– Металът на толнедранските монети е с по-малко примеси – отговори му Силк. – Те са по-ценни.

– Разбирам – кимна Гарион.

На следващата сутрин отново се качиха на каруците и закараха репите в склада на драснианския търговец. После, с празни каруци, които здравата трополяха, групичката им се измъкна от Дарайн и пое на юг.

Дъждът беше спрял, ала сутринта беше мрачна и ветровита. Когато започнаха да се изкачват по хълма край града, Силк се обърна към Гарион, който яздеше до него, и каза:

– Е, добре. Хайде да започваме. – Събра петте си пръста пред лицето на Гарион и обясни: – Това означава „Добро утро“.

ГЛАВА 8

На другия ден вятърът стихна и отново се показа бледото есенно слънце. Маршрутът им на юг минаваше край река Дарайн, която буйно се спускаше от планините към Залива на Черек. Местността беше хълмиста и обрасла с гори, но понеже каруците бяха празни, конете напредваха бързо.

Гарион не се интересуваше от пейзажа. Вниманието му беше приковано почти изцяло върху чевръсто движещите се пръсти на Силк.

– Не креци – нареждаше му Силк, докато Гарион се упражняваше.

– Че аз мълча! – озадачено казваше Гарион.

– Прави жестовете си фино. Не ги преувеличавай. Целта е разговорът да не привлече ничие внимание.

– Аз само се упражнявам – отговори Гарион.

– По-добре лошите навици да се отстранят, преди да са се утвърдили – обясни Силк. – И внимавай да не мърмориш.

– Да не мърморя ли?

– Оформяй точно всяка фраза. Завърши едната, преди да си се захванал с другата. Не се тревожи за скоростта. Тя се постига с течение на времето.

На третия ден вече провеждаха разговорите си наполовина с думи, наполовина с жестове и Гарион дори се възгордя. Вечерта се отбиха от пътя, навлязоха в горичка високи кедрни и направиха обичайния полукръг с каруците.

– Как върви обучението? – попита господин Улф и слезе от капрата.

– Напредва – отговори Силк. – Очаквам, че ще тръгне още по-бързо, когато момчето надрасне навика си да използва бебешкия си език.

Гарион беше смазан.

Барак, който също тъкмо слизаше от каруцата, се разсмя.

– И аз често съм си мислил, че тайният език може да се окаже полезен – каза той, – но пръсти, създадени да стискат меч, не са достатъчно гъвкави за него. – Той протегна огромната си ръка и разтърси глава.

Дурник вдигна лице, подуши въздуха и каза:

– Тази нощ ще бъде студено. На сутринта ще има слана.

Барак също подуши въздуха, кимна и избоботи:

– Прав си, Дурник. Ще имаме нужда от хубав огън довечера. – Той вдигна ръка към каруцата да вземе брадвата си.

– Идват някакви конници – обади се леля Поул. Още не бе слязла от капрата.

Всички млъкнаха и се вслушаха в слабия тропот, долитащ от пътя, който току-що бяха напуснали.

– Най-малко трима – мрачно каза Барак, подаде брадвата на Дурник и извади от каруцата сабята си.

– Четирима са – прошепна Силк, покатери се в своята каруца и измъкна сабята си изпод капрата.

– Ние сме достатъчно далеч от пътя – отбеляза Улф. – Ако не вдигаме шум, ще отминат, без да ни видят.

– Разстоянието няма да ни скрие от кролимите – каза леля Поул. – Когато търсят нещо, те не използват очите си. – Тя направи два светкавични жеста към Улф – Гарион не успя да разгадае значението им.

Улф ѝ отвърна с отрицателен жест, после направи още един и Гарион пак не успя да изтълкува значението му.

За миг леля Поул остана вгледана в него, после кимна.

– Всички останете по местата си, без да вдигате шум – нареди Улф, после се обърна към пътя. Лицето му се напрегна.

Гарион притаи дъх. Тропотът на галопиращите коне се приближаваше.

После се случи нещо странно. Гарион знаеше, че трябва да изпитва страх пред приближаващите ездачи и заплахата, която носеха, но въпреки това го обзе сънлива отпуснатост. Сякаш умът му изведнъж бе заспал, а тялото бе останало на мястото си и наблюдаваше без никакво любопитство как ездачите с тъмни мантии преминават по пътя.

Той не бе в състояние да каже колко време бе стоял така вцепенен; но когато се събуди от своя полусън, ездачите бяха отминали, а слънцето беше залязло. Небето на изток беше станало лилаво с падането на вечерта, тук-там се виждаха окъпани в слънчев блясък облаци, които

плуваха към хоризонта.

– Мурги – спокойно каза леля Поул. – И един кролим. – Тя понечи да скочи от каруцата.

– В Сендария има много мурги, уважаема госпожо – каза Силк и ѝ помогна да слезе. – Те са тук, изпълнявайки различни мисии.

– Мургите са едно – мрачно каза Улф, – но кролимите са нещо съвсем различно. Мисля, че ще е по-добре, ако се отклоним от главните пътища. Знаеш ли някакъв по-забутан път към Медалия?

– Стари приятелю – скромно отвърна Силк, – зная забутани пътища към всеки град.

– Добре – каза Улф. – Хайде да влезем по-навътре в гората. Не ми се иска дори случайно пламъче от нашия огън да бъде забелязано от пътя.

Гарион бе видял загърнатите в пелерини мурги съвсем за кратко и нямаше начин, по който да се увери, че единият от тях е Ашарак – тъмната фигура, възседнала черен кон, която познаваше от толкова години и която накрая бе срещнал. Но беше почти сигурен, че Ашарак бе яздил сред групата конници. Ашарак щеше да го преследва, да върви по петите му, където и да отидеше той. Беше сигурен в това.

Дурник беше прав, че ще има слана. На следващата сутрин земята беше побеляла и дъхът на конете се носеше като пара сред студения въздух, когато поеха на път. Движеха се по тесни коловози и рядко използвани пътеки, отчасти обрасли с трева. Придвижването беше по-бавно, отколкото би било по главния път, ала всички се чувстваха много по-сигурни.

Трябваша им пет дни, за да стигнат до село Уинолд, което се намираще на около дванадесет левги от Медалия. По настояване на леля Поул спряха, за да пренощуват в една неугледна странноприемница.

– Отказвам отново да спя на земята – категорично заяви тя.

След като се нахраниха в опушената трапезария на гостилницата, мъжете се заеха с бирата, а леля Поул отиде в стаята си и разпреди да ѝ донесат топла вода да се изкъпе. Ала Гарион, под претекст, че ще отиде да нагледа конете, се измъкна навън. Не че имаше навик съзнателно да мами, ала си помисли, че през последните дни, откакто бяха напуснали фермата на Фалдор, не бе имал възможността да остане сам дори за миг. По природа не беше момче, което обича да се усамотява, ала бе започнал да се чувства твърде болезнено ограничен все в компанията на хора, по-възрастни от него.

Село Уинолд не беше голямо и той го проучи от единия до другия

край за по-малко от половин час, докато се шляеше по тесните калдъръмени улици сред свежия въздух на подранилата вечер. Прозорците на къщите блестяха, потънали в златистата светлина на свещите и изведнъж Гарион беше обзет от бурен прилив на носталгия.

На следващия ъгъл на криволичещата уличка, в проблесналата за миг светлина при отварянето на една врата, той съзря позната фигура. Не можеше да е съвсем сигурен, но за всеки случай се отдръпна назад и притисна тялото си към грапавата каменна стена.

Мъжът на ъгъла ядосано се обърна към светлината и Гарион улови острия бял блясък на едно от кривогледите му очи. Беше Брил. Мръсният мъж бързо се измъкна от обсега на светлината – очевидно не желаше да го забележат – после спря.

Гарион чакаше, прилепен към стената, и наблюдаваше изпълнените с нетърпение крачки на Брил. Най-умното нещо би било да се измъкне незабелязано и бързо да се върне в странноприемницата, ала той веднага отхвърли тази идея. Намираще се на достатъчно сигурно място в дълбоката сянка до стената, освен това любопитството му беше прекалено възбудено, за да си тръгне, без да види точно какво прави тук Брил.

След известно време, което му се стори повече от няколко часа, а всъщност беше само няколко минути, по улицата пробяга още една призрачна сянка. Новодошлият носеше качулка, така че бе невъзможно да се види лицето му, но очертанията на тялото му разкриваха фигура, облечена в туника, панталони и ботуши, които покриваха прасците – одежди, каквито носеха обикновените сендари. Когато обаче непознатият се обърна, ясно проличаха контурите на сабя, препасана на кръста – а това беше нещо много различно от обичайното. Макар че законът не забраняваше изрично на сендарите от по-низшите класи да носят оръжие, практиката то да се поставя на видно място беше рядко срещано явление.

Гарион се опита да се промъкне по-близо, за да чуе какво казва Брил на мъжа със сабята, но те размениха само няколко думи. Разнесе се звънтене на метал, няколко монети смениха своя собственик и след това двамата се разделиха. Брил бързо зави зад ъгъла, а мъжът със сабята тръгна по тясната криволичеща уличка към мястото, където стоеше Гарион.

Нямаше къде да се скрие. Щом човекът с качулката приближеше достатъчно, със сигурност щеше да го види. А щеше да е още по-опасно, ако се обърнеше и си плюеше на петите. Тъй като нямаше друг избор, Гарион решително се отправи към приближаващата фигура.

– Кой е там? – попита човекът с качулката и ръката му се спусна към дръжката на сабята.

– Добър вечер, господине – поздрави го Гарион, като съзнателно отговори с писклив глас, типичен за много по-малко от него момче. – Студена нощ, нали?

Човекът с качулката изсумтя и видимо се отпусна. Краката на Гарион трепереха, изкушени от желанието да побягнат. Той отмина мъжа със сабята и кожата на гърба му настръхна, когато усети, че изпълненият с подозрение поглед на непознатия го следва неотклонно.

– Момче – рязко каза мъжът.

Гарион спря и се обърна.

– Да, господине?

– Тук ли живееш?

– Да, господине – излъга Гарион, като се опитваше да говори спокойно.

– Има ли някъде наблизо кръчма?

Гарион току-що бе проучил селцето и отговори уверено:

– Да, господине. Вървете по тази улица до следващия ъгъл и завийте наляво. Пред кръчмата има факли. Не може да не ги видите.

– Благодаря – отсечено каза мъжът с качулката и продължи по тясната уличка.

– Довиждане, господине – извика след него Гарион, събрал кураж от факта, че опасността, изглежда, бе отминала.

Мъжът не отговори и Гарион продължи към ъгъла, опиянен от кратката среща, която бе преживял. Ала щом стигна до ъгъла, захвърли преструвките, че е просто селско момче, и побягна.

Дотича без дъх до странноприемницата и нахълта в трапезарията. Господин Улф и другите седяха край огъня и разговаряха.

В последния миг, осъзнавайки, че ще постъпи погрешно, ако избърбори новината наред стаята, където можеха да го чуят и неприятелски уши, Гарион си наложи да закрачи спокойно към мястото, където седяха неговите приятели. Изправи се пред огъня, като че искаше да се стопли, и каза съвсем тихо:

– Току-що видях Брил.

– Брил? – попита Силк. – Кой е Брил?

Улф се намръщи.

– Ратай, в чиято кесия подрънква твърде много злато от Ангарак, за да бъде честен – рече той, после накратко разказа на Силк и Барак за приключението в конюшната на Фалдор.

– Трябвало е да го убиете – избоботи Барак.

– Тук не е Черек – възрази Улф. – Хората в Сендария ненавиждат безпричинните убийства. – Той се обърна към Гарион. – Брил видя ли те?

– Не – отвърна Гарион. – Аз го видях пръв и се скрих в тъмнината. Той се среща с някакъв друг мъж и му даде пари – поне така ми се стори. Другият мъж имаше сабя. – Момчето описа накратко цялата случка.

– Това променя всичко – обади се Улф. – Утре сутринта трябва да тръгнем по-рано, отколкото бяхме запланували.

– Няма да е трудно да накарам Брил да загуби интерес към нас – каза Дурник. – Ще го намеря и ще го фрасна по главата...

– Звучи ми привлекателно – засмя се Улф. – Но смятам, че ще е по-добре, ако просто се измъкнем от селото преди изгрев слънце. Така той въобще няма да усети, че сме били тук. Наистина нямаме време да се бием с всеки, на когото се натъкнем.

– Все пак бих желал да поогледам отблизо този сендар, който носи сабя – обяви Силк и стана. – Ако се окаже, че ни преследва, предпочитам да зная как изглежда. Не ми харесва, когато по петите ми вървят непознати.

– Действай предпазливо – предупреди го Улф.

Силк се засмя.

– Случвало ли ти се е да ме забележиш да действам другояче? – попита той. – Няма да ми отнеме много време. Къде каза, че се намира кръчмата, Гарион?

Гарион го упъти.

Силк кимна, очите му заблестяха, а дългият му нос потрепера. Той им обърна гръб, бързо прекоси опушената трапезария и потъна в студената нощ.

– Чудя се – изрече гласно мисълта си Барак, – щом ни следят толкова отблизо, дали няма да е по-добре да зарежем каруците и тази досадна маскировка, да купим яки коне и да се отправим в галоп направо към Мурос?

Улф поклати глава.

– Мургите не са сигурни, че сме тук – поне така ми се струва. Може би Брил е тук, зает с някакво друго безчестно дело, и ще бъдем глупци, ако започнем да бягаме от сенките. По-добре просто да продължим кротко по пътя си. Дори ако Брил все още работи за мургите, предпочитам да изчезнем оттук и да ги оставим да душат наоколо в централна Сендария. – Улф се изправи. – Ще отида горе и ще съобща на Поул

какво се е случило. – Той прекоси трапезарията и се изкачи по стълбите.

– Не ми харесват тия работи – измърмори Барак мрачно.

Седяха, без да приказват, и чакаха Силк. Огънят изпраща и Гарион трепна. Помисли си, че много се е променил, откакто напуснаха фермата на Фалдор. Тогава всичко изглеждаше просто, светът беше разделен на приятели и врагове. Ала за краткото време, откакто бяха тръгнали оттам, той започна да долавя много по-сложни неща, каквито по-рано дори не си бе представял. Беше станал предпазлив и недоверчив и все по-често се вслушваше във вътрешния си глас, който го съветваше винаги да проявява предпазливост, дори направо хитрост. Също така се беше научил да не приема нищо за чиста монета. За миг съжали, че е загубил предишната си невинност, но съдържаният глас му прошепна, че такова съжаление подхожда на малко дете.

Господин Улф слезе по стълбите и се присъедини към тях.

След около половин час се върна и Силк.

– Изглежда, е човек с лоша слава – каза той и се изправи до огъня. – Предполагам, че е обикновен разбойник.

– Брил търси хора от своята среда – отбеляза Улф. – Ако все още работи за мургите, вероятно наема главорези да следят за нашето появяване. Но те ще търсят четирима души, които вървят пеш, а не шестима с каруци. Ако рано тази сутрин успеем да излезем незабелязано от Уинолд, смятам, че ще им се изплъзем.

– Мисля, че аз и Дурник трябва да останем на пост тази нощ – каза Барак.

– Идеята не е лоша – съгласи се Улф. – Ще направим така: ще напуснем странноприемницата в четири сутринта. Ще ми се при изгрев слънце от това място да ни отделят поне две-три левги по запуснатите междуселски пътища.

Гарион почти не спа: щом се унесеше, веднага го притискаха кошмари – мъж с качулка, жестоко размахал сабя, непрекъснато го преследваше по тъмни тесни улици. Когато Барак ги събуди, под клепачите на Гарион сякаш имаше пясък, а главата му звънеше след изтощителната нощ.

Леля Поул внимателно придърпа капациите на прозорците, преди да запали свещта.

– Навън е студено – каза тя и развърза големия вързоп, който го беше накарала да вземе от каруцата. Измъкна топли вълнени панталони и зимни ботуши, подплатени с агнешка кожа и нареди: – Облечи се. И си наметни дебелия пелерина.

– Не съм бебе, лельо Поул – каза Гарион.

– Харесва ли ти да трепериш от студ?

– Ами не, но... – Той млъкна, защото не можеше да подбере подходящи думи, с които да обясни как се чувства. Започна да се облича. До ушите му долиташе тихият шепот на приятелите му в съседната стая – онзи тайнствен, потаен тон, с който мъжете си говорят винаги, когато са се вдигнали от сън преди изгрев слънце.

– Готови сме, госпожо Поул – прозвуча гласът на Силк от вратата.

– Да тръгваме тогава – каза тя и вдигна качулката на пелерината си.

Луната беше изгряла късно и ярко осветяваше покритите със скреж плочи пред странноприемницата. Дурник беше впрегнал конете в каруците и ги бе извел на двора.

– Ще ги изкарам на пътя – каза едва чуто Улф. – Няма нужда да будим всички.

Силк се зае да показва пътя и всички бавно се измъкнаха от двора.

Полето беше побеляло от слана. Бледата, сивкава лунна светлина сякаш беше изсмукала всички цветове от него.

– Щом се отдалечим достатъчно, за да не могат да ни чуят – каза Улф и се покатери на капрата, – трябва да се постареем да натрупаме повече левги между нас и селото. Каруците са празни и на конете няма да им стане нищо, ако потичат малко.

– Така е – съгласи се Силк.

Всички се качиха в каруците и потеглиха съвсем бавно, сякаш ходеха пеш. Звездите блещукаха над главите им в ясното студено небе. Полето изглеждаше много бяло, окъпано в лунна светлина, а групичките дървета край пътя – тъмни и заплашителни.

Тъкмо когато преваляха билото на първия хълм, Гарион хвърли поглед към струпаните една до друга къщи в долината зад тях. Слаба светлинка се появи в един от прозорците – самотен златист лъч, който проблесна и веднага изчезна.

– Някой долу се е събудил – каза той на Силк. – Видях светлина.

– Вероятно някой ранобудник – предположи Силк. – Но може и да не е. – Той леко разклати юздите и конете ускориха крачка. Мъжът отново тръсна юздите и животните побягнаха в тръс.

– Дръж се, момче – нареди Силк, протегна ръка и шибна с юздите задниците на конете.

Каруцата подскочи и затрещя зад втурналия се впряг. Хапещият студен въздух блъсна лицето на Гарион и той се сниши зад капрата.

Трите каруци в пълен галоп потънаха в следващата долина,

върхлитайки срещу побелелите от слана поля под силната лунна светлина, като изоставиха селото и неговия единствен ранобуден прозорец далеч зад себе си.

Когато слънцето изгря, вече бяха изминали повече от четири левги и Силк издърпа юздите на запотените коне. Каруцата спря. Гарион се чувстваше съсипан и смазан от дивото пътуване срещу вятъра по твърдите като желязо пътища и беше доволен, че има възможност да откъдне. Силк му подаде юздите, скочи от каруцата, отиде назад, размени няколко думи с господин Улф и леля Поул, после отново се върна при Гарион.

– Ще завием по онази пътека – посочи той на момчето и започна да разтрива пръстите си.

Гарион му подаде юздите.

– Ти карай – рече Силк. – Ръцете ми са се сновали от студ. Просто дръж юздите, конете ще си вървят сами.

Момчето подвикна на животните и леко поклати юздите. Впрягът послушно тръгна напред.

– Тази пътека доста заобикаля и стига от обратната страна на хълма – каза Силк и посочи с брадичка, понеже беше скрил ръце под туниката си. – Там има гъста борова гора и ще спрем, та конете да си починат.

– Мислиш, че ни следят ли? – попита Гарион.

– Тъкмо сега му е времето да разберем – отвърна Силк.

Заобиколиха хълма и спряха под тъмните борове.

– Тук е добре – каза Силк и слезе. – Ела.

– Къде ще ходим?

– Да огледаме пътя зад нас – рече Силк. – Ще вървим през дърветата до билото и оттам ще погледнем дали нашите следи са събудили нечий интерес. – И той се закатери по скалата – движеше се много бързо, но не вдигаше никакъв шум. Гарион тежко се придвижваше след него, изсъхналите клонки с прашене се чупеха под краката му. Скоро момчето разкри тайната на безшумния ход. Силк кимна одобрително, но не каза нищо.

На билото нямаше дървета и Силк спря. Долината под тях и черният път, който я пресичаше, бяха безлюдни. Виждаха се само два елена, излезли от гората да пасат осланената трева.

– Ще почакаме малко – каза Силк, – Ако Брил и наетите от него главорези ни преследват, те не са много назад от нас. – Той седна на един дънер и впи очи в долината.

След малко една каруца се показа на пътя и бавно продължи към

Уинолд. Изглеждаше съвсем мъничка в далечината и сякаш пълзеше.

Слънцето се издигна по-високо и те присвиха очи, за да омекоят яркия му утринен блясък.

– Силк – попита Гарион колебливо.

– Да, Гарион?

– Защо правим всичко това? – Въпросът беше прекалено смел, но Гарион чувстваше, че вече познава Силк достатъчно добре, за да може да му го зададе.

– Кое всичко?

– Ами това, с което сме се захванали. Чух някои неща и се досещам за още, но нищо не успявам да проумея.

– А точно за какво си се досетил, Гарион? – попита Силк и малките му очи блеснаха върху небръснатото му лице.

– Нещо е било откраднато – нещо много важно... господин Улф и леля Поул... и всички ние се опитваме да го върнем.

– Добре – отвърна Силк. – Дотук е вярно.

– Господин Улф и леля Поул въобще не са такива, каквито изглеждат – продължи Гарион.

– Да – съгласи се Силк. – Не са.

– Мисля, че те могат да правят неща, които другите хора не могат – каза Гарион. Мъчеше се да открие думите, които му трябваха. – Господин Улф може да преследва откраднатото нещо – каквото и да е то, – без да го вижда. И миналата седмица, в оная гора, когато минаха мургите, те направиха нещо – аз дори не мога да го опиша, но стана така, че те сякаш протегнаха ръце и приспаха ума ми. Как го направиха? И защо?

Силк се засмя.

– Ти си много наблюдателен момък – отбеляза той. После тонът му стана по-сериозен. – Живеем в изключително важно време, Гарион. Събитията от цяло хилядолетие са обединили силата си и са я съсредоточили тъкмо в нашите дни. Казвали са ми, че светът се развива така – минават векове, когато нищо не се случва, после за няколко години връхлитат събития, наситени с такова огромно значение, че светът вече не е същият.

– Мисля си, че ако ми позволят да избирам, бих предпочел едно от тихите столетия – мрачно каза Гарион.

– О, не – възрази Силк, а устните му се обтегнаха в лукава усмивка. – Сега е време да си жив, да видиш как ще протекат събитията, да вземеш участие в тях. Това кара кръвта да кипи и всеки дъх, който си поел, е приключение.

Гарион остави тези думи без отговор, после попита:

– А какво е онова, което преследваме?

– Най-добре е да не знаеш името му – сериозно каза Силк. – Нито името на онзи, който го е откраднал. Има хора, които се опитват да ни спрат и заловят. А като не знаеш нещо, не можеш да го издадеш.

– Аз не разговарям с мурги – упорито настоя Гарион.

– Не е необходимо да разговаряш с тях – рече Силк. – Сред тях има такива, които могат да прочетат мислите ти, ако пожелаят.

– Това не е възможно – възрази Гарион.

– Кой може да каже какво е възможно и какво не е? – попита Силк и Гарион си припомни един стар разговор с господин Улф за възможно-то и невъзможното.

Силк седеше на дънера, облян от светлината на току-що изгрялото слънце, и замислено наблюдаваше все още пълната със сенки долина – дребен мъж, който изглеждаше съвсем обикновен, носеше съвсем обикновена туника, панталон и груб кафяв плащ с качулка.

– Ти си възпитан като истински сендар, Гарион – подхвана той. – А сендарите са трезви, практични мъже, и не вярват в такива неща като вълшебства, магии и така нататък, които не могат да се видят, нито да се докоснат. Твоят приятел Дурник е олицетворение на човека от Сендария – той може да сложи нова подкова, да оправя счупено колело, да излекува болен кон, но се съмнявам дали ще надвие себе си, за да повярва дори в най-дребната магия.

– Но аз съм сендар – възпротиви се Гарион. Намекът, скрит в забележката на Силк, засегна най-чувствителната струна в душата му – чувството за неговия собствен произход.

Силк се обърна и внимателно се вгледа в него.

– Не – каза той. – Не си. Винаги мога да разпозная сендар, когато го видя. Улавям разликите между аренда и толнедренеца, между черека и алгара. Особения строеж на главата, начина, по който изглеждат очите на сендарите – у теб това го няма. Ти не си сендар.

– Какъв съм тогава?

– Не зная – отговори Силк и лицето му придоби объркано, навъсено изражение. – И това е много необикновено, защото са ме обучавали да разпознавам какви са хората. Ала след време може би ще се досетя.

– Леля Поул сендарка ли е? – попита Гарион.

– Разбира се, че не – разсмя се Силк.

– Тогава това обяснява всичко – рече Гарион. – Вероятно съм същият като нея.

Силк го погледна проницателно.

– В края на краищата тя е сестра на моя баща – заяви Гарион. – Отначало мислех, че е от рода на майка ми, но се оказа, че съм сбъркал. Тя е моя леля от страната на баща ми. Сега зная това.

– Това е невъзможно – категорично каза Силк.

– Невъзможно?

– За това и дума не може да става. Тази идея е немислима.

– Защо?

Силк прехапа долната си устна и каза само:

– Хайде да се връщаме при каруците.

Тръгнаха сред тъмните дървета. Ярката светлина на утрото пронизваше мразовития въздух и лазеше по гърбовете им.

През останалата част от деня пътуваха по малко използвани криволичещи пътеки. Късно следобед, когато слънцето започна да поляга върху лилавата люлка на облаците на запад, пристигнаха във фермата, откъдето трябваше да вземат свинските бутове на Минган. Силк поговори с якия фермер и му показа парчето пергамент, което Минган му беше дал в Дарайн.

– Радвам се, че ще се отърва от тях – каза фермерът. – Заемат много място в складовете ми, пък аз изпитвам остра нужда от свободни помещения.

– Това често се случва, когато човек сключва сделки с толнедраници – отбеляза Силк. – Те са много надарени да измъкват повече от онова, за което са платили – дори ако това означава, че са успели да използват безплатно нечии складове.

Фермерът мрачно се съгласи.

– Чудя се – рече Силк, сякаш тази мисъл току-що му бе хрумнала, – дали не сте виждали наоколо един мой приятел – казва се Брил? Среден на ръст, с черна коса и черна брада. Малко е кривооглед.

– Носи кърпени дрехи и има кисел нрав? – попита набитият фермер.

– Същият – отвърна Силк.

– Мерна се из нашата област – каза фермерът. – Търсеше – поне така ни обясни – някакъв старец, жена и момче. Каза, че били откраднали нещо от неговия господар и бил изпратен да ги намери.

– Кога се случи това?

– Преди около седмица – отговори фермерът.

– Съжалявам, че съм го изпуснал – въздъхна Силк. – Щеше ми се да си побъбря с него на спокойствие.

– Не ми идва наум защо, та дори от това да зависи животът ми – откровено каза фермерът. – Да ви кажа честно, вашият приятел не ми хареса особено.

– И аз самият не умирам за него – съгласи се Силк. – Истината е, че ми дължи пари. Съвсем лесно мога да мина без компанията на Брил, но ми е доста мъчно за парите, ако разбирате какво искам да кажа.

Фермерът се засмя.

– Ще ви бъда благодарен, ако забравите, че съм питал за него – каза Силк. – И без това човек трудно може да го намери, дори когато не е предупреден, че го търсят.

– Може да разчитате на моята дискретност – отвърна набитият фермер, без да спира да се смее. – Имам един хамбар, където вие и вашите каруцари може да се подслоните през нощта. Ще ви бъда благодарен, ако приемете поканата ми и дойдете на вечеря заедно с моите работници.

– Благодаря ви – каза Силк и се поклони. – Земята е студена, пък и мина доста време, откакто не сме яли нищо друго освен твърда като камък суха храна.

– Вие, каруцарите, живеете живот, изпълнен с приключения – рече фермерът и в гласа му като че ли се прокрадваха нотки на завист. – Волни сте като птици, на всеки следващ хълм пред очите ви се разкриват нови хоризонти...

– Доста силно казано – отвърна Силк. – Пък и зимата е неудобно време и за птиците, и за каруцарите.

Фермерът отново се разсмя, потупа Силк по рамото и му показа къде да заведе конете.

Храната в трапезарията на набития фермер беше обикновена, но изобилна; в хамбара ставаше течение, но сеното беше сухо. Сънят на Гарион беше дълбок. Фермата не беше като тази на Фалдор, но все пак бе нещо познато. Около момчето имаше стени – това го успокояваше и го караше да се чувства сигурен.

На следващата сутрин, след като се нахраниха добре на закуска, натовариха в каруците покритите с кора сол свински бутове на толнедранския търговец и се разделиха с фермера като приятели.

Облаците, които се трупаха на запад предната вечер, през нощта бяха покрили цялото небе и то беше сиво и студено. Поеха към Мурос, петдесет левги на юг.

ГЛАВА 9

Двете седмици, които им бяха необходими да стигнат до Мурос, бяха най-неприятните, който Гарион бе преживявал, откакто се помнеше. Маршрутът им следваше подножията на планините и лъкатушеше сред хълмиста, рядко населена област; небето беше студено и сиво, надвиснало ниско над главите им. От време на време прехвърчаха снежинки. Планините хвърляха застрашителните си черни очертания срещу хоризонта на изток.

Гарион си мислеше, че никога няма да успее да се стопли. Въпреки че Дурник всяка нощ полагаше огромни усилия да намери сухи дърва за огрев, огньовете изглеждаха жалки и нищожни, а безмилостният студ – все по-голям и неумолим. Земята, на която лягаха да спят, бе винаги замръзнала, а хапещият вятър като че се бе вселил в костите на Гарион.

Обучението му по тайния драсниански език продължаваше и момчето стана ако не истински майстор, то поне добър ученик по времето, когато прекосиха езерото Камаар и започнаха дългото спускане, което щеше да ги отведе до Мурос.

Град Мурос, разположен в центъра на южна Сendarия, беше безсистемно нахвърляно непривлекателно селище, където от незапомнени времена ежегодно се състоеше голям панаир. Всяка година в края на лятото конници от Алгар докарваха огромни стада добитък по Големия северен път през планините, а търговците от всички западни кралства очакваха тяхното пристигане. Огромни суми сменяха своите собственици и понеже по това време мъжете от алгарските племена също правеха покупки си за цялата година, в Мурос се събираха търговци чак от Нийса, която се намиреше далеч на юг. Обширната равнина на изток от града бе изцяло заета с оградени места за добитъка, които се простираха на няколко мили в полето, ала пак не достигаха за стадата, които продължаваха да пристигат в разгара на панаира. Зад тях, още по на изток, беше построен вече превърналият се в постоянно обиталище лагер на алгарите.

Силк закара трите каруци, натоварени със свинските бутове на толнедраница Минган, тъкмо в този град. Беше предобед, панаирът беше свършил, добитъкът беше продаден, повечето от алгарите си бяха замислили и само най-отчаяните търговци все още очакваха своя шанс.

Доставката на бутове мина без никакви произшествия и трите каруци скоро влязоха в двора на една странноприемница в северните

покрайнини на града.

– Това е почтена странноприемница, уважаема госпожо – увери Силк леля Поул, докато ѝ помагаше да слезе от каруцата. – И по-рано съм отсядал тук.

– Да се надяваме, че е така – отвърна тя. – Странноприемниците в Мурос имат ужасна репутация.

– Това важи за онези в източния край на града – увери я Силк. – Познавам ги добре.

– Сигурна съм, че казваш истината – каза тя и повдигна вежди.

– Занаятът ми понякога изисква да издирвам места, които в друг случай бих отбягвал – любезно отвърна той.

Гарион забеляза, че странноприемницата е изненадващо чиста, а повечето посетители са сендарски търговци.

– Мислех, че тук, в Мурос, има хора от много националности – каза момчето, когато двамата със Силк понесоха вързопите си към стаите на втория етаж.

– Има – отвърна Силк. – Но всяка група се държи настрана от другите. Толнедранците се събират в една част от града, драснианците в друга, а хората от Нийса – в трета. Графът на Мурос е наредил така. Понякога в разгара на усилената търговия е по-добре да не са настанени под един и същи покрив.

Гарион кимна.

– Знаеш ли – подхвърли той, когато влязоха в стаите, които бяха наели. – Май никога не съм виждал човек от Нийса.

– Имаш късмет – отговори му Силк с отвращение. – Те са много неприятно племе.

– Приличат ли на мургите?

– Не – каза Силк. – Нийсаните боготворят Иса, бога Змия, и сред тях се счита за достойнство, ако възприемат превзетите маниери на това влечуго. Лично аз въобще не смятам, че това е привлекателно. Освен това нийсаните са убили краля на Рива и оттогава всички алорни ги мразят.

– Риванците нямат крал – възрази Гарион.

– Сега нямат – отговори Силк. – Но някога са имали. Ала кралица Салмистра е направила така, че да го убият.

– Кога се е случило това? – попита очаровано Гарион.

– Преди хиляда и триста години – каза Силк, сякаш събитието се бе случило вчера.

– Не е ли изтекло прекалено много време, за да таят все още лоши

чувства помежду си? – попита Гарион.

– Някои неща са непростими – лаконично отвърна Силк.

Тъй като до края на деня имаше още много часове, следобед Силк и Улф напуснаха странноприемницата, за да търсят по улиците на Мурос забравените следи, които Улф очевидно виждаше или чувстваше. Те щяха да му подсказват дали предметът, който шестимата търсеха, се е появявал по тези места. Гарион седна до огъня в стаята, която споделяше с леля Поул, и протегна крака към пламъците – опитваше се да прогони студа. Леля Поул също седеше край огъня и кърпеше една от туниките. Бляскавата игла просветваше сред гънките на платата.

– Кой е бил кралят на Рива, лельо Поул? – попита той.

Тя спря да шие.

– Защо питаш?

– Силк ми разказваше за нийсаните – отговори момчето. – Каза ми, че тяхната кралица убила краля на Рива. Защо го е направила?

– Днес май си пълен с въпроси, а? – рече тя и иглата ѝ отново започна да се движи.

– Силк и аз си приказваме за много неща, докато пътуваме заедно – каза Гарион и протегна краката си още по-близо до огъня.

– Ще си изгориш обувките – предупреди го тя.

– Силк ми каза, че не съм сендар – рече Гарион. – Казва, че не знае какъв съм, но със сигурност не съм сендар.

– Силк приказва прекалено много – отбеляза леля Поул.

– Ти никога нищо не ми казваш, лельо Поул – възрази й раздражено момчето.

– Казала съм ти всичко, което трябва да знаеш – спокойно отговори тя. – Точно сега не е необходимо да знаеш повече за риванските крале и кралиците на Нийса.

– Всичко, което искаш, е да направиш от мен едно невежо дете – сприхаво заяви Гарион. – Вече съм мъж, а не зная нито какъв съм, нито кой съм.

– Аз зная кой си – каза жената, без да повдига поглед.

– Кой съм тогава?

– Един млад човек, който скоро ще запали обувките си.

Момчето бързо дръпна краката си от огъня и я погледна сърдито.

– Не ми отговори.

– Точно така – подхвърли жената със същия влудяващо спокоен глас.

– Защо?

– Още не е време да знаеш. Когато времето дойде, ще ти кажа.
– Не е честно – възпротиви се той.
– Светът е пълен с несправедливости – съгласи се тя. – Сега, щом се чувстваш толкова възмъжал, защо не донесеш още малко дърва за огъня? Поне ще свършиш нещо полезно.

Той я изгледа сърдито и прекоси с тежки стъпки стаята.

– Гарион? – извика го тя.

– Какво?

– Дори и не си *помисляй* да затръшнеш вратата.

Вечерта, когато Улф и Силк се върнаха, старецът, който обикновено изглеждаше изпълнен с бодрост, бе нетърпелив и раздразителен. Седна на масата в трапезарията на гостилницата и впи мрачния си поглед в огъня.

– Не са минали отгук – каза накрая той. – Останаха още няколко места, които трябва да проверим, но съм почти сигурен, че няма да го намерим и там.

– Значи ще продължим към Камаар? – избоботи Барак и прокара дебелите си пръсти през щръкналата си брада.

– Трябва – отвърна Улф. – Може би оттам трябваше да започнем.

– Нямаше как да узнаем предварително – каза леля Поул. – Защо му е притрябвало да минава през Камаар, ако се е опитвал да го изнесе в кралствата на ангарките?

– Изобщо не знаем накъде е тръгнал – сърдито отвърна Улф. – Може би иска да го задържи за себе си. Винаги страстно го е желал. – И отново загледа огъня.

– Необходим ни е някакъв товар за пътуването към Камаар – намерих се Силк.

– Това много ще ни забави – поклати глава Улф. – Не е необичайно каруци да се връщат от Мурос към Камаар без никакъв товар. Вече ни се налага да рискуваме. Ще трябва да захвърлим маскировката, за да се движим по-бързо. Камаар е на четиридесет-левги отгук, а времето се влошава. Ако ни застигне снежна буря, каруците въобще няма да могат да се движат. Нямам време да прекарам цялата зима, заседнал в преспите.

Дурник изгърва ножа си и понечи да се изправи.

– Какво има? – бързо попита Барак.

– Току-що видях Брил – каза Дурник. – Стоеше до входа.

– Сигурен ли си? – попита Улф.

– Познавам го – мрачно потвърди Дурник. – Брил беше.

Силк удари с юмрук по масата.

– Какъв съм идиот! – самообвини се той. – Подцених го.

– Сега това няма значение – каза господин Улф и в гласа му прозвучаха нотки на облекчение. – Маскировката не ни е необходима. Мисля, че е време да обърнем внимание на бързината.

– Ще се погрижа за каруците – каза Дурник.

– Не – спря го Улф. – Те са прекалено бавни. Ще отидем в лагера на алгарите и ще купим бързи коне.

– Ами какво ще стане с каруците? – настоя Дурник.

– Забрави ги – отвърна му Улф. – Вече само ще ни пречат. Ще яздим с конете от впряговете до лагера на алгарите и ще вземем само оно ва, което можем да носим. Трябва да се приготвим за незабавно тръгване. Чакам ви в двора. Елате колкото се може по-скоро. – Той бързо излезе през вратата и потъна в студената нощ.

След няколко минути шестимата се събраха пред портата на коюшнията в двора на странноприемницата, който бе застлан с обли камъни. Всеки носеше малък вързоп. Гигантът Барак подрънкваше в такт със стъпките си и Гарион усети миризмата на смазана стомана от ризницата му. Няколко снежинки се завъртяха в мразовития въздух и полегнаха като перца върху замръзналата земя.

Дурник дойде последен. Изтича задъхан от странноприемницата и подаде шепа монети на господин Улф.

– Това беше най-добрата цена, която успях да изкопча – рече извинително той. – Едва ли достига и половината от истинската стойност на каруците, но съдържателят усети, че бързам, и започна да се пазари. – Ковачът сви рамене. – Е, поне се отървахме от тях. Не е хубаво да изоставяме ценни неща след себе си. Те непрекъснато гризат ума и отвличат вниманието на човек от работата, с която се е заел.

– Дурник – засмя се Силк, – ти си олицетворение на истинския сендар.

– Човек трябва да бъде верен на собствената си природа – отвърна Дурник.

– Благодаря ти, приятелю – сериозно каза Улф и пусна монетите в кесията си. – Хайде да изведем конете, но тихо. Ако се спуснем в галоп из тези тесни улици посред нощ, само ще привлечем ненужно внимание.

– Аз ще водя – обяви Барак и извади сабята си. – Ако се случи някаква неприятност, аз най-добре ще се справя с нея.

– Аз ще яздя до тебе, приятелю Барак – каза Дурник и грабна една дебела тояга от дървата за огрев.

Барак кимна, в очите му проблесна мрачна решимост, после изведе своя кон през портата. Дурник го последва.

Вземайки пример от Дурник, Гарион спря за миг пред купчината дърва и си избра една здрава дъбова тояга. Дървото успокоително натежа в ръката му и той го завъртя няколко пъти, за да привикне как правилно да си служи с него. Леля Поул го гледаше, така че той побърза да продължи, без да довърши упражнението си.

Улиците, по които минаваха, бяха тесни и тъмни. Бе започнало да вали по-силно, снежинките мързеливо се въртяха в мъртвешки спокойния въздух. Конете, станали плашливи в снега, изглежда, доловиха нещо, и се притиснаха към хората, които ги водеха.

Нападението беше неочаквано. Внезапно се разнесе шум от забързани стъпки, остро прозвънят стомана, отбита от стомана – Барак посрещна първия удар.

Отначало Гарион виждаше само смътните контури на човешките фигури, очертани върху белотата на падащия сняг. После, съвсем както когато в детството си бе повалил Рундориг в битката, която водеха на шега, ушите му започнаха да звънят, кръвта закипя във вените му и той скочи в разгара на схватката, без да обръща внимание на предупредителния вик на леля Поул.

Момчето получи силен удар по рамото, завъртя се като вихър и замахна силно с тоягата. Противникът му приглушено изсумтя. Гарион нанесе още един удар, после още един, размахвайки тоягата си към най-чувствителните части от тялото на своя неприятел – намираше ги инстинктивно.

Битката кипеше с най-голяма сила около Барак и Дурник. Звънтенето на сабята на Барак и глухите удари на тоягата на Дурник отекваха в тясната улица и се смесваха със стонове на нападателите.

– Момчето е тук! – прозвуча глас и Гарион светкавично се завъртя. Двама мъже тичаха по улицата към него – единият имаше сабя, а другият – извит нож, който изглеждаше ужасяващо. Гарион разбра, че положението е безнадеждно, и вдигна тоягата, но в този миг край него изникна Силк. Дребният мъж се хвърли от сенките направо в краката на двамата нападатели, три човешки тела се сгромолясаха на улицата в оплетена грамада от крака и ръце, Силк направи кълбо и се изправи на краката си като котка, обърна се и нанесе страхотен ритник точно под ухото на единия от мъжете. Той рухна на калдъръма и тялото му конвулсивно затрепери. Другият се отдръпна назад, понечи да се надигне, ала драсниенецът подскочи във въздуха с присвито тяло и стовари

петите си в лицето му със съкрушителен удар. После стъпи на земята леко като котка, обърна се към момчето и небрежно попита:

– Добре ли си?

– Добре съм – отвърна Гарион. – Ти си страхотен!

– Аз съм акробат – поясни Силк. – Много е просто, щом се научиш да го правиш.

– Те бягат – каза Гарион.

Силк се обърна. Дватамата, които току-що бе тръснал на земята, се влачеха към тъмната странична уличка.

Барак изкрещя триумфално и Гарион видя, че останалите нападателите също бягат.

В дъното на улицата, в светлината на малък прозорец, сред прелиращите снежинки, Гарион видя Брил, който подскачаше от ярост.

– Страхливци! – крещеше той на мъжете, които бе наел. Но щом Барак се спусна срещу него, бившият ратай също обърна гръб и си плю на петите.

– Добре ли си, лельо Поул? – попита Гарион и пресече улицата към мястото, където стоеше тя.

– Разбира се, че съм добре – гневно отговори тя. – Повече не прави това, млади човече. Остави уличните побои на онези, които са подготвени за тях по-добре от тебе.

– Нямахте страшно – възрази той. – Аз имах тояга.

– Не спори с мен – прекъсна го тя. – Не положих толкова усилия да те отгледам, за да видя как издъхваш в някоя крайпътна канавка.

– Всички ли са добре? – загрижено попита Дурник.

– Разбира се, че сме добре – рязко отвърна леля Поул. – Зашо не помогнеш на Стария вълк да се справи с конете?

– Разбира се, госпожо Поул – кротко отвърна Дурник.

– Хубаво спречкване – заяви Барак й избърса сабята си. – Нямахте много кръв, но въпреки това съм доволен.

– Радвам се, че мислиш така – отбеляза с леден глас леля Поул. – Що се отнася до мен, аз не харесвам подобни „спречквания“. Някой от техните остана ли?

– За съжаление не, скъпа госпожо – отговори Барак. – Тук е прекалено тясно – човек не може да се развърти и да нанесе хубав удар. Пък и камъните са хлъзгави, не дават никаква опора. Но пък аз оставих хубави белези поне на двама от тях. Успяхме да изпотрошим дузина кости и да пукнем една-две глави. Трябва да отбележа, че те са много по-добри в бягането, отколкото в битката.

Силк се върна от тясната уличка, където бе хлътнал да преследва двамата нападатели на Гарион. Очите му блестяха, усмихваше се свирепо.

– Много освежаващо – каза той и се засмя без видима причина.

Улф и Дурник бяха успели да успокоят конете и ги доведоха при останалите.

– Има ли ранени? – попита Улф.

– Всички сме непокътнати – избоботи Барак. – Не си струваше да си вадя сабята за тая дреболия.

Умът на Гарион заработи бързо. Обхванат от възбуда, той не спря, за да си даде сметка, че може би е по-умно да осмисли случката.

– Откъде е узнал Брил, че сме в Мурос? – попита той.

Силк го изгледа проницателно, после присви очи.

– Може би ни е проследил от Уинолд.

– Но нали спряхме и погледнахме назад – напомни му Гарион. – Той не ни следваше, когато тръгнахме, а ние всеки ден наблюдавахме пътя зад нас.

Силк се намръщи и го подкани:

– Продължавай, Гарион.

– Смятам, че той знае къде отиваме – измърмори Гарион в скоропоговорка, като се бореше срещу някаква непреодолима забрана да не издава онова, което умът му сега виждаше ясно.

– И какво друго още смяташ? – попита Улф.

– Някой му е казал – отговори Гарион. – Някой, който знае, че отиваме там.

– Минган знаеше – каза Силк. – Но Минган е търговец, който не би обсъждал сделките си с човек като Брил.

– Но мургът Ашарак беше в кантората на Минган, когато Минган ни нае. – Забраната да не приказва сега беше така силна, че езикът му почти се бе вцепенил.

Силк сви рамене.

– Каква връзка има с всичко това той? Ашарак не знаеше кои сме.

– Ами ако е знаел? – Гарион продължаваше вътрешната си борба. – Ако не е просто обикновен мург, а един от онези, другите... нали имаше такъв в групата, която мина край нас преди няколко дни, когато напуснахме Дарайн?

– Кролим? – прошепна Силк и очите му се разшириха. – Да. Предполагам, че ако Ашарак е кролим, той би могъл да знае кои сме и къде отиваме.

– Ами ако онзи кролим, който мина край нас тогава, е бил Ашарак?
– Гарион успя да се пребори със себе си и изрече въпроса на глас. – Ако не е търсил нас, а просто се е спуснал на юг, за да намери Брил и да го изпрати тук, където идваме?

Силк го погледна втренчено.

– Много добре – меко каза той. После погледна към леля Поул. – Моите комплименти, госпожо Поул. Отгледали сте момче с редки способности.

– Как изглеждаше Ашарак? – бързо попита Улф.

– Мург като мург. – Силк сви рамене. – Каза, че е от Рак Госка. Взех го за обикновен шпионин, дошъл по работа, който няма нищо общо с нас. Изглежда, че умът ми е спал.

– Така се случва винаги, когато човек се срещне с кролим – каза Улф.

– Някой ни наблюдава – тихо прошепна Дурник. – От онзи прозорец горе.

Гарион бързо вдигна поглед и видя една тъмна фигура, чиито очертания изпъкваха в слабата светлина на прозореца на втория етаж. Беше му позната до болка.

Господин Улф не погледна нагоре, но лицето му стана безизразно, сякаш се взираше навътре в себе си... а може би търсеше някого с ума си. После се изправи и впери поглед към фигурата на прозореца. Очите му горяха.

– Кролим – кратко каза той.

– Брой го за мъртъв – прошепна Силк, пхна ръка под туниката си и измъкна дълга кама с остър като игла връх. Отстъпи две крачки, мигновено се завъртя и метна камата със силен, рязък замах.

Камата разби прозореца, чу се приглушен кръсък и светлината угасна. Гарион почувства странна болка в лявата си ръка.

– Улучих го – каза Силк и се ухили.

– Хубав удар – рече Барак възхитено.

– Е, и аз ставам за нещо – скромно отговори Силк. – Ако това беше Ашарак, значи му върнах, че ме измами в кантората на Минган.

– Поне ще му даде повод да поразмисли – заяви Улф. – Сега няма никаква полза да се промъкваме тайно през града. Те знаят, че сме тук. Хайде на конете и да тръгваме.

Той се качи на коня си и ги поведе по улицата в бръз тръс.

Забраната да приказва вече беше изчезнала и Гарион искаше да им разкаже за Ашарак, но знаеше, че докато яздят, няма да има такава

възможност.

Стигнаха покрайнините на града, пришпориха конете и се понесоха в галоп. Снегът валеше по-силно и утъпканата от копитата на добитъка земя вече бе покрита с тънка снежна пелена.

– Нощта ще бъде студена – изкрещя Силк, докато се носеха напред.

– Е, винаги можем да се върнем в Мурос – отвърна Барак. – Една-две схватки тъкмо ще ни постопят кръвта.

Силк се изсмя и пришпори коня си.

Лагерът на алгарите се намираше на около три левги на изток от Мурос. Беше огромен, заобиколен с ограда, направена от забити в земята колове. Снеговалежът беше толкова силен, че очертанията на лагера бяха неясни, сякаш бе паднала мъгла. От двете страни на портата горяха съскащи факли. Охраняваха я двама свирепи наглед войници, облечени в кожени дрехи, вече покрити със сняг. Носеха стоманени шлемове, които приличаха на тенджери. Остриетата на копията им проблясваха в светлината на факлите.

– Спрете! – заповяда единият и вдигна копие то си срещу Улф. – По каква работа идвате тук през нощта?

– Трябва незабавно да разговарям със собственика на табуна коне. – учтиво отговори Улф. – Може ли да слеза от коня?

Двамата пазачи размениха няколко думи.

– Можеш – каза първият. – Твоите спътници обаче трябва да се отдръпнат назад, ала не и извън обсега на светлината.

– Алгари – измърмори под нос Силк. – Винаги са изпълнени с подозрения.

А след това се случи нещо странно. По-възрастният от двамата пазачи се взря в господин Улф, в сребрилата му коса и бялата му брада. Изведнъж очите му широко се отвориха, той бързо измърмори нещо на другаря си, после и двамата направиха дълбок поклон.

– Няма време за това – гневно каза Улф. – Заведете ме при собственика на табуна.

– Веднага, о, древни – бързо отвърна по-възрастният пазач и изтича да отвори портата.

– Защо правят така? – прошепна Гарион на леля Поул.

– Алгарите са суеверни – кратко каза тя. – Не задавай толкова много въпроси.

Зачакаха. Снегът поляка се сипеше върху дрехите им; върху конете се топеше. След около половин час вратата отново се отвори и две дузини алгари – изглеждаха свирепи с осеяните си с железни нитове дрехи и

стоманените си шлемове – изкараха шест оседлани коня.

Зад тях вървеше господин Улф, придружен от висок мъж с бръснава глава, само с един дълъг, тесен кичур на тила.

– Вие оказахте чест на нашия лагер със своето посещение, о, древни – каза високият мъж. – Желая на всички ви бързина и лек път.

– Не се боя, че ще закъснеем, щом яздим алгарски коне – отвърна Улф.

– Моите ездачи ще ви придружат. Те познават пътя и ще ви изведат до отсрещния край на Мурос само след няколко часа – каза високият мъж. – И ще останат там, за да са сигурни, че никой няма да ви проследи.

– Не мога да изразя своята благодарност, благородни човече – изрече Улф и се поклони.

– Аз съм благодарен, защото имах възможността да ви услужа – отвърна собственикът на табуна и отвърна на поклона с поклон.

Шестимата смениха конете си за не повече от минута. Половината от алгарските конници поведоха групата, а останалите оформиха тила. После всички се понесоха на запад в тъмната снежна нощ.

ГЛАВА 10

Постепенно, почти незабележимо, тъмнината ставаше по-бледа. Снегът, който тихо се сипеше от небето, не им позволи да усетят настъпването на утрото. Очевидно неизтощимите алгарски коне препускаха напред сред настъпващата светлина, тупкането на копитата им потъваше в снега, който вече достигаше до глезените им и покриваше широкия Голям северен път. Гарион хвърли поглед през рамо и видя преплетените следи, които оставаха след тях. Но в сивия безкрай снегът прикриваше всичко.

Когато стана съвсем светло, господин Улф придърпа юздите на запотения си кон и животното тръгна с бавен ход.

– Колко сме изменили досега? – попита той Силк.

Дребният мъж изтърси снега от гънките на пелерината си и хвърли поглед наоколо в опит да улови очертанията на някакъв ориентир сред плътната пелена от падащи снежинки.

– Десет левги – каза накрая той. – Може би малко повече.

– Ужасен начин за пътуване – обади се басово Барак, потрепера леко и опита да се разположи по-удобно върху седлото.

– Е, помисли как се чувства твоят кон – ухили му се Силк.

– Още колко остава до Камаар? – попита леля Поул.

– Четиридесет левги от Мурос – отвърна Силк.

– Значи имаме нужда от подслон – рече тя. – Не можем да изменим в галоп четиридесет левги без почивка, независимо кой ни преследва.

– Смятам, че няма защо да се тревожим за преследвачи тъкмо сега – отбеляза Улф. – Алгарите ще задържат Брил и неговите наемници. Биха спрели и ангараките, ако направят опит да ни преследват.

– Хубаво е, че има поне едно нещо, в което алгарите са добри – сухо изказа мнението си Силк.

– Ако правилно си спомням, на около пет левги на запад има имперски хан – подхвърли Улф. – Би трябвало да стигнем до него към обяд.

– Дали ще ни позволят да отседнем там? – попита Дурник с глас, в който прозираше съмнение. – Чувал съм, че толнедраниците изобщо не се славят с гостоприемство.

– Толнедраниците биха продали всичко, ако получат добра цена – отбеляза Силк. – Ханът е хубаво място, там можем да поспрем. Дори ако Брил и ангараките успеят да се изплъзнат от алгарите и ни проследят дотам, легионерите няма да им позволят да извършат някоя глупост под техния покрив.

– Защо има толнедрански войници в Сендария? – попита Гарион в прилив на патриотично възмущение.

– Където има големи пътища, винаги има и толнедрански легиони – обясни Силк. – И да ти кажа, толнедраниците са по-добри в подписването на договори, отколкото в това да удрят в кантара клиентите си.

Господин Улф се изсмя.

– Не си последователен, Силк – укори го той. – Нямах възражения срещу техните пътища, но не харесваш легионите им. Не можеш да получиш едното без другото.

– Никога не съм казвал, че съм последователен – безгрижно отвърна дългокосият. – Ако искаме да стигнем към обяд до уюта – който аз поставям под въпрос – на имперския хан, не е ли по-добре да тръгваме? Не искам да лиша Негово Величество императора на Толнедра от възможността да ми опразни джобове.

– Добре – каза Улф. – Да тръгваме. – И пришпори алгарския кон, който вече бе започнал да подскача нетърпеливо под него.

Стигнаха до хана по пладне, когато светлината на снежния зимен ден беше най-силна. Той се оказа цяла редица от солидни постройки,

оградени с още по-солидни стени. Легионерите, с които беше пълен, не бяха замесени от същото тесто като толнедранските търговци, които Гарион бе виждал. Онези бяха дебели и мазни, а тези бяха професионални войници с груби черти и носеха излъскани метални нагръдници и шлемове, украсени с пера. Държаха се гордо, дори високомерно и явно всеки от тях живееше със съзнанието, че зад гърба му стои военната мощ на Толнедра.

Храната в трапезарията беше проста и обилна, но ужасно скъпа. Общата спалня беше разделена с прегради на грижливо почистени миниатюрни стаички, с твърди тесни легла с дебели вълнени одеяла – нощувката очевидно също струваше скъпо. Конюшните бяха добре подредени и за тях господин Улф трябваше да бръкне дълбоко в кесията си. Гарион се питаше колко ли струва тяхната нощувка, но Улф плати за всички с видимо равнодушие, сякаш кесията му беше бездънна.

– Ще почиваме тук до утре – обяви беловласият старец, когато се нахраниха. – Може би до сутринта снегът ще престане. Не съм очарован от възможността да пътуваме слепешком сред снежните бури. Прекалено много неща могат да ни изненадат в такова време.

Гарион, който дремеше на масата вцепенен от изтощение, дочу тези думи с благодарност. Останалите разговаряха и за други неща, ала той беше прекалено уморен, за да слуша какво приказват.

– Гарион – каза накрая леля Поул, – защо не отидеш да си легнеш?

– Не ми се спи, лельо Поул – отговори той и бързо се разсъни, за пореден път унижен от това, че се отнасят с него като с малко дете.

– Веднага, Гарион – изрече тя с онзи вбесяващ тон, който той познаваше така добре. Като че цял живот му беше повтаряла: „Веднага, Гарион“. Ала той се бе научил, че не бива да спори.

Изправи се и с изненада осъзна, че краката не го държат. Леля Поул също стана и го изведе от трапезарията.

Той се пхна в леглото в своята преградка от общата спалня, а леля Поул придърпа одеялата плътно до врата му.

– Завивай се добре – каза тя. – Не искам да настинеш. – После задържа хладната си ръка за миг върху челото му, както правеше, когато той беше малко дете.

– Лельо Поул? – попита той сънливо.

– Да, Гарион?

– Кои са били моите родители? Искам да кажа – как се казваха?

Тя го погледна сериозно и каза:

– Не може ли да поговорим за това по-късно?

– Искам да зная – упорито повтори той.

– Добре. Баща ти се казваше Геран, а майка ти – Илдера.

Гарион се замисли, после каза:

– Не звучат като сендарски имена.

– Не са сендарски – отговори леля Поул.

– Защо?

– Това е много дълга история – отвърна тя, – пък и ти си прекалено уморен да я изслушаш тъкмо сега.

Поддал се на внезапно обзелия го порив, той протегна ръка и докосна белия кичур на челото ѝ с белега върху дланта на дясната си ръка. Както веднъж вече се беше случвало, при това парещо докосване в ума му сякаш се отвори прозорец, но този път през пролуката се виждаше нещо много по-сериозно. Той долови гняв и видя едно-единствено лице – то по странен начин приличаше на образа на господин Улф, но не беше неговото лице и целият надигащ се бяс по света беше събран в него. Леля Поул отдръпна главата си.

– Помолих те да не правиш това, Гарион – каза тя и гласът ѝ прозвуча много сериозно. – Още не си готов.

– Все някога ще трябва да ми разкажеш всичко – каза той.

– Може би – отговори леля Поул. – Но не сега.

И тогава, сякаш думите ѝ по някакъв начин бяха размекнали волята му, той незабавно потъна в дълбок, спокоен сън.

На следващата сутрин снегът бе спрял. Светът беше завит в дебела бяла пелена, а въздухът изглеждаше натежал от малки влажни капчици, които приличаха – но не съвсем – на мъгла.

– Мъгливата Сендария – иронично подметна Силк на закуска. – По-някога се чудя как цялото кралство още не е ръждясало.

Пътуваха цял ден в лек галоп – конете ненаситно гълтаха разстоянието, – а за през нощта отседнаха в друг имперски хан, почти еднакъв с този, който бяха напуснали сутринта – толкова еднакъв и в най-малките подробности, та на Гарион му се стори, че са яздили цял ден само за да се завърнат там, откъдето бяха тръгнали сутринта. Той поговори със Силк за това, докато отвеждаха конете в конюшната.

– Толнедраните няма да бъдат верни на себе си, ако всяка тяхна стъпка не е съвсем ясна – заяви Силк. – Всичките им ханове са еднакви. Ще срещнеш все същите постройките в Драсния, в Алгария, Арендия и на всяко място, през което преминават техните големи пътища. Това е единствената им слабост – липсата на въображение.

– Не им ли омръзва да вършат едно и също нещо безброй пъти?

– Предполагам, че това ги кара да се чувстват сигурни – засмя се Силк. – Хайде да видим какво става с вечерята.

На следващия ден отново започна да вали сняг, но по пладне Гарион усети някакъв друг аромат, малко по-различен от едва доловимата миризма, каквато снегът, изглежда, имаше винаги. Същото нещо му се бе случило, когато приближаваха Дарайн и усети дъха на морето. Странният аромат и сега му подсказва, че пътуването им е към своя край.

Камаар, най-големият град в Сендария и главното пристанище на северните земи, беше огромно селище, разположено в устието на Великата река Камаар още от древността. Той беше естественят западен край на Големия северен път, който продължаваше до Боктор в Драсния и също тъй естественят завършек на Големия западен път, който преминаваше през Арендия, за да достигне Толнедра и нейната столица Тол Хонет. Всъщност можеше да се каже, че всички пътища завършват в Камаар.

В късния мразовит снежен следобед шестимата се спуснаха по лекия наклон на хълма към града. Когато приближиха портите, леля Поул спря коня си.

– Тъй като вече не минаваме за скитници – заяви тя, – не виждам никаква нужда да подбираме най-окаяните странноприемици. Какво ще кажете?

– Не съм мислил по този въпрос – отговори господин Улф.

– Е, аз пък помислих – рече тя. – Омръзнаха ми крайпътните ханове и мизерните селски странноприемици. Искам да се изкъпя, имам нужда от чисто легло и сносна храна. Този път аз ще избира къде ще отседнем, ако не възразявате.

– Разбира се, че не, Поул – меко каза Улф. – Както кажеш.

– Много хубаво – подхвърли тя и подкара коня си към градската порта; останалите петима я последваха.

– По каква работа идвате в Камаар? – попита грубо един от стражите, застанали край широката порта – едър мъж с кожена наметка.

Леля Поул отметна качулката си и впи стоманения си поглед в лицето му.

– Аз съм херцогинята на Ерат – обяви тя със звучен глас. – Тези хора са от моята свита и причината, поради която идвам в Камаар, е моя лична работа.

Стражът примигна, след това почтително се поклони.

– Простете ми, ваша светлост. Не исках да ви обидя.

– Така ли? – възкликна леля Поул ледено. Погледът ѝ все още

искреше застрашително.

– Не ви познах, ваша светлост – избърбори бедният страж и се сви под повелителния ѝ поглед. – Мога ли да ви помогна с нещо?

– Едва ли – каза леля Поул, като го огледа от глава до пети. – Коя е най-хубавата странноприемница в Камаар?

– Със сигурност „Лъвът“, госпожо.

– И? – нетърпеливо продължи тя.

– И какво, госпожо? – смутолеви мъжът, объркан от въпроса ѝ.

– Къде се намира тя? – попита леля Поул. – Не ме гледай със зяпнала уста като някой глупак. Говори.

– Зад митницата – отговори стражът и се изчерви. – Вървете по тази улица, докато стигнете Площада на митницата. Когато и да попитате, ще ви упъти към „Лъвът“.

Леля Поул отново си сложи качулката.

– Дайте нещичко на човека – заповяда тя през рамо и премина в тръс през портата, без да хвърли дори поглед назад.

– Благодаря – каза стражът, когато Улф се наведе и пусна в шепата му дребна монета. – Трябва да си призная, че изобщо не бях чувал за херцогинята на Ерат.

– Ти си щастлив човек – въздъхна Улф.

– Голяма красавица – рече стражът възхитено.

– Ама и характерът ѝ си го бива – подхвърли Улф.

– Забелязах – отвърна стражът.

– Видях, че забеляза – лукаво му каза Силк.

Пришпориха конете си и настигнаха леля Поул.

– Херцогинята на Ерат, а? – тихо рече Силк.

– Държането на този тип ме подразни – високомерно каза леля Поул. – Пък и ми дотегна да се преструваме на бедняци пред непознати хора.

На Площада на митницата Силк спря един търговец, който вървеше с тежки стъпки по заснежената настилка и изглеждаше прекалено зает.

– Хей, ти! – извика той по възможно най-груб начин и спря коня си пред стреснатия търговец. – Моята господарка, херцогинята на Ерат, иска да ни кажеш къде се намира странноприемницата „Лъвът“. Бъди така добър да го сториш.

Търговецът примигна и лицето му почервеня.

– Нагоре по улицата – рязко каза той и посочи с ръка. – Не е далече. Пада се от лявата страна. Отпред има табела, на която е изрисуван лъв.

Силк изсумтя презрително, хвърли няколко монети в снега пред

краката на търговеца и величествено обърна коня си и препусна по посочената улица. Гарион забеляза, че търговецът, макар и вбесен, се наведе и разрови снега, за да вземе монетите.

– Съмнявам се, че някой от тези хора ще забрави бързо срещата си с нас – недоволно отбеляза Улф, когато се отдалечиха по улицата.

– Ще запомнят преминаването на една нахална благородничка – добави Силк. – Тази маскировка не е по-лоша от останалите, които използвахме досега.

Когато пристигнаха в странноприемницата, леля Поул поиска не обичайните стаи за преспиване, а цял апартамент.

– Моят ковчезник ще ви заплати – каза тя на съдържателя на странноприемницата и посочи господин Улф. – Конете с багажа ми ще дойдат след няколко дни, заедно с другите ми слуги, така че ще са ми необходими услугите на шивачка и камериерка. Погрижете се за това.

После величествено се обърна и последва слугата, който забърза по дългото стълбище, за да я отведе до апартамента.

– Херцогинята май е доста властна личност? – осмели се да отбележи съдържателят, докато Улф отброяваше необходимите монети.

– И още как – съгласи се Улф. – Отдавна съм разбрал колко мъдрост е скрита в твърдението, че никога не трябва да противореча на нейните прищевки.

– Аз ще се поуча от вас – увери го съдържателят. – Най-малката ми дъщеря е послушно момиче. Ще ѝ наредя да служи като камериерка на нейна светлост.

– Хиляди благодарности, приятелю – каза му Силк. – Нашата подарка става много раздражителна, когато бавят нещата, които е пожелала, и тогава най-много страдаме от лошото ѝ настроение.

Качиха се по стълбите към покоите, които беше наела леля Поул, и влязоха във всекидневната, обща за всички посетители – великолепно помещение, много по-богато мебелирано от всички други, които бе виждал Гарион. Стените бяха покрити с гоблени, изобразяващи различни сцени, безброй свещи – направени от истински восък, а не от лой – искряха в специални поставки по стените и в масивните свещници на полираната маса. В камината весело танцуваше огън, подът бе застлан с огромен пъстър килим.

Леля Поул стоеше край огъня и топлеше ръцете си.

– Е, тук не е ли по-добре, отколкото в някоя занемарена странноприемница до кея, която вони на риба и мръсни моряци? – попита тя.

– Ако госпожа херцогинята на Ерат ми прости дързостта –

язвително отвърна Улф, – това едва ли е начинът, по който няма да привлечем вниманието към себе си, пък и с парите за нашите квартири може да се храни повече от седмица цял легион.

– Не ставай стиснат в старческото си слабоумие, Стари вълко – отговори му тя. – Никой не взема на сериозно една разглезена благородничка. При това твоите каруци не успяха да попречат на Брил да ни открие. Тази маскировка поне е удобна и ни позволява да се движим по-бързо.

– Надявам се единствено, че няма да съжаляваме за това – изсумтя Улф.

– Стига си мърморил, старче – прекъсна го тя.

– Нека бъде твоето, Поул – въздъхна той.

– Така и възнамерявам – заяви тя.

– А ние как трябва да се държим, госпожо Поул? – колебливо попита Дурник. Царственото й поведение очевидно го объркваше. – Не зная как е прието да постъпва човек сред благородниците.

– Всичко е много просто, Дурник – отговори тя. Огледа го от глава до пети, спря очи върху откровеното му прямо лице и отбеляза спокойната вещина, която ковачът проявяваше в държането си. – Искаш ли да станеш главен коняр на херцогинята на Ерат? И управител на нейните конюшни?

Дурник се засмя облекчено.

– Цял живот съм работил с коне. С работата ще се оправя лесно, но с титлите ще срещна известни трудности.

– Ще се справиш прекрасно, приятелю Дурник – увери го Силк. – Честното ти лице кара хората да вярват на всяка дума, която изречеш. Ако лицето ми беше като твоето, щях да окрада половината свят. – Той се обърна към леля Поул: – А аз каква роля ще играя, ваша светлост?

– Ти ще бъдеш управителят на моето имение – отговори тя. – Кражбата обикновено върви заедно с тази служба и следователно ти подхожда да я заемеш.

Силк се поклонил иронично.

– Ами аз? – рече Барак и се засмя.

– Ти си моят телохранител – обясни леля Поул. – Съмнявам се, че някой ще повярва, ако кажем, че си учител по танци.

– А какъв ще бъда аз, лельо Поул? – попита Гарин. – Аз какво ще правя?

– Ти може да бъдеш моят паж.

– А с какво се занимава пажът?

– Ще ми донасяш разни неща.
– Аз без друго винаги го правя. Само че не знаех как да го нарека.
– Не бъди безочлив. Освен това ще отваряш вратата и ще обявяваш имената на посетителите; а когато съм изпаднала в меланхолично настроение, може да ми попееш.

– Да пея? – прошепна той недоверчиво. – Аз?
– Това е едно от задълженията ти.
– Няма да ме накараш да пея, нали, лельо Поул?
– Ваша светлост – поправи го тя.
– Няма да бъдеш много благосклонна, ако ти се наложи да слушаш песните ми – предупреди я той. – Гласът ми не е много приятен.

– Ще се справиш, скъпи – увери го тя.
– Аз вече бях назначен като ковчезник на ваша светлост – обади се Улф.

– Моят пръв и най-доверен слуга – каза тя. – Управител на цялата ми собственост и пазач на моята кесия.

– Винаги съм имал чувството, че това влиза в задълженията ми.

Някой леко почука на вратата.

– Виж кой е, Гарион – рече леля Поул.

Гарион отвори вратата и видя младо момиче със светлокафява коса, скромна рокля, колосана престилка и висока шапчица. Големите му кафяви очи го гледаха неспокойно.

– Да? – попита той.

– Изпратиха ме да прислужвам на херцогинята – отвърна тихо тя.

– Камериерката ви пристигна, ваша светлост – обяви Гарион.

– Великолепно – каза леля Поул. – Ела, дете.

Момичето влезе в стаята.

– Ах, какво хубаво същество! – каза леля Поул.

– Благодаря, ваша светлост – отговори момичето, направи реверанс и се изчерви.

– Как се казваш?

– Дония, госпожо.

– Прекрасно име – подхвърли леля Поул. – А сега да се заемем с важните неща. Има ли баня в апартамента ми?

На следващата сутрин все още валеше сняг. Покривите на къщите бяха покрити с дебела бяла пелена, тесните улици също лежаха на топло под нея.

– Мисля, че сме близо до края на нашето търсене – каза господин Улф и впери напрегнат поглед през витража на прозореца в стаята с

гоблените.

– Не вярвам, че онзи, когото търсим, ще остане за дълго в Камаар – предположи Силк.

– Да, прав си – съгласи се Улф. – Но щом открием следата му, ще можем да се движим по-бързо. Хайде да се поразходим из града и да проверим дали съм прав.

Когато господин Улф и Силк излязоха, Гарион поговори с Дония, която, изглежда, беше на неговата възраст. Макар че не бе така хубава като Зубрет, Гарион реши, че нежният ѝ глас и големите ѝ кафяви очи са извънредно привлекателни. Отношенията между тях тъкмо потръгнаха, когато пристигна шивачката на леля Поул и Дония трябваше да отиде в стаята, за да взимат мярка на херцогинята на Ерат за новите ѝ рокли.

Тъй като Дурник, който очевидно се чувстваше неудобно сред пищната обстановка, след закуска се оттегли в конюшната, Гарион остана да прави компания на гиганта Барак, който търпеливо заглаждаше с един малък брус някаква незначителна вдлъбнатинка в острието на сабята си – спомен от схватката в Мурос. Гарион никога не се бе чувствал съвсем свободно с огромния червенобрад мъж. Барак приказваше рядко и около него винаги витаеше някаква тежка, опасна заплата. Ето защо Гарион прекара предобедна, разглеждайки гоблените по стените на всекидневната. Гоблените изобразяваха рицари в пълно бойно снаряжение, с щитове и шлемове, замъци, кацнали върху стръмни хълмове, и странни девойки с ъгловати форми, които тъжаха за нещо сред китни градини.

– Арендски са – обади се Барак зад гърба му и Гарион подскочи. Огромният мъж се бе приближил така тихо, че не го беше чул.

– Откъде знаеш? – попита учтиво момчето.

– Арендите обичат гоблените – избоботи Барак. – Жените им вечно бродират, а мъжете им се опитват да пробият бронята на противника на бойното поле.

– Те наистина ли носят такива жезла? – попита Гарион и посочи един тежковъоръжен рицар на гоблена.

– О, да – засмя се Барак. – И не само те. Даже конете им носят брони. Глупав начин за водене на война, нали?

Гарион потърка с крак килима и попита:

– Килимът също ли е арендски?

Барак поклати глава и отговори:

– Малореански е.

– Как е попаднал тук чак от Малореа? – учуди се момчето. – Нали Малореа е на другия край на света.

– Ами далечко е дотам – съгласи се Барак. – Но търговците изминават и по-дълги разстояния, за да си докарат печалба. Стоки като този килим се превозват по Северния път на керваните от Гар ог Надрак към Боктор. Малореанските килими са високо ценени от богатшите. Мен лично не ме е грижа за тях, защото не обичам нищо, което е свързано с ангараките.

– Колко са кралствата на ангараките? – попита Гарион. – Чувал съм за Мурос и Тул, слушал съм много разкази за битката при Воу Мимбре, но наистина не зная точния им брой.

– Ангараките са разделени на пет племена – започна Барак, седна и отново се зае с оглаждането на сабята си. – Мургите и тулите, надраките и малореаните, и, разбира се, кролимите. Те обитават четирите кралства на изтока – Малореа, Гар ог Надрак, Мишрак ак Тул и Ктхол Мургос.

– А къде живеят кролимите?

– Те нямат свое кралство – мрачно отвърна Барак. – Кролимите са жреци на Едноокия Торак и са пръснати навсякъде из земите на ангараките. Именно те извършват жертвоприношенията за Торак. Ножовете на кролимите са пролели повече ангаракска кръв, отколкото цяла дузина битки като тази при Воу Мимбре.

Гарион потрепера.

– А защо Торак приема кървавите убийства на своите собствени хора? – попита той.

– Кой знае? – сви рамене Барак. – Той е жесток и зъл бог. Някои вярват, че е луд – нали е използвал Кълбото на Алдур, за да разцепи на две земята, и Кълбото изгорило окоето му и изпепелило лявата му ръка.

– Как е възможно светът да се разцепи на две? – попита Гарион. – Никога не съм могъл да проумея това.

– Могъществото на Кълбото на Алдур е такова, че то може да извърши всичко – каза Барак. – Когато Торак го вдигнал над главата си, земята се разпукнала от неговата сила, моретата се разлели навсякъде и потопили сушата. Тази история е много стара, но аз мисля, че е вярна.

– Къде е Кълбото на Алдур сега? – внезапно попита Гарион.

Барак го погледна; очите му изведнъж станаха леденостудени, а лицето – замислено. Но червенобрадият не отговори нищо.

– Знаеш ли какво мисля? – възбудено почна Гарион. – Мисля, че някой е откраднал Кълбото на Алдур и господин Улф се опитва да го намери.

– А пък аз смятам, че ще е по-добре, ако не се замисляш толкова много за тези неща – предупреди го Барак.

– Но аз искам да *зная* – възрази Гарион, безсилен да обуздае любопитството си дори след думите на Барак и предупредителния съдържан глас, зазвучал в ума му. – Всеки се отнася с мен като с глупаво момченце. Единственото, което правя, е, че се влача подир вас, без да имам никаква представа каква е целта ни. Кой е господин Улф в действителност? Защо алгарите се държаха по този странен начин, когато го видяха? Как е възможно той да следи нещо, което не може да вижда? Кажете ми, Барак, моля те.

– А, не – изсмя се Барак. – Леля ти Поул ще ми оскубе брадата косъм по косъм, ако направя такава грешка.

– Ти не се боиш от нея, нали?

– Всеки човек, който е с ума си, се страхува от нея – каза Барак, изправи се и прибра сабята си в ножницата.

– От леля Поул? – недоверчиво попита Гарион.

– Ти не се ли боиш от нея? – многозначително запита Барак.

– Не – отвърна Гарион и изведнъж остана, че това съвсем не е истина. – Ами... всъщност не се боя чак толкова. По-скоро...

И спря. Не знаеше как да обясни какво точно чувства.

– И с мене е същото – заяви Барак. – Аз не съм по-безразсъдно смел от тебе, моето момче. Ти си направо претъпкан с въпроси и мисля, че ще е много по-умно, ако ги оставя без отговор. Ако искаш да знаеш повече за тези неща, трябва да питаш леля си.

– Тя няма да ми каже – мрачно отговори Гарион. – Няма да спомене нито дума. Не ми казва дори кои са били моите родители – не желае да говори по този въпрос.

Барак се намръщи.

– Това е странно.

– Смятам, че те не са били сендари – подхвана Гарион. – Имената им не са сендарски, пък и Силк каза, че аз не съм сендар – или поне не приличам на човек от Сендария.

Барак го изгледа проникателно, после каза:

– Да. Сега, след като ми спомена за това, виждам, че не приличаш. Изглеждаш по-скоро като риванец... ала не съвсем.

– Леля Поул риванка ли е?

Очите на Барак се присвиха.

– Мисля, че получавам все повече от онези въпроси, които трябва да оставя без отговор – рече той.

– Някой ден ще разбера – каза Гарион.

– Но не и днес – заяви Барак. – Хайде, ела. Трябва да се поразтъпча. Да отидем в двора на странноприемницата и ще те науча как да си служиш със сабята.

– Уха! – извика Гарион и цялото му любопитство изведнъж се стопи пред възбудата, която го обзе при тази мисъл.

– Вече си на възраст, когато трябва да започнеш да се учиш – заяви Барак. – Някой ден обстоятелствата могат да се стекат по начин, когато това умение ще ти бъде полезно.

Господин Улф и Силк се върнаха късно следобед, когато ръката на Гарион бе започнала да боли от усилията да върти тежката сабя и мечта-та да придобие уменията на воин бе станала много по-непривлекателна. Дрехите на двамата бяха мокри от снега, през който бяха вървели цял ден, но очите на Улф блестяха и лицето му бе странно ликуващо. Той им махна и ги поведе към всекидневната.

– Помоли леля си Поул да се присъедини към нас – каза той на Гарион, след като свали прогизналата си наметка и се приближи към огъня да се стопли.

Гарион усети, че сега не е време за задаване на въпроси, забърза към полираната врата, зад която леля Поул бе останала уединена цял ден със своята шивачка, и леко почука.

– Какво има? – долетя нейният глас отвътре.

– Господин... ъ... вашият ковчезник се завърна, госпожо – осведоми я Гарион, като в последния миг си спомни, че тя не е сама. – И моли да му отделите минутка от времето си. Иска да ви съобщи нещо.

– О, много добре – отвърна тя и след малко излезе и решително затвори вратата след себе си.

Гарион ахна. Дългата рокля от синьо кадифе, която носеше, ѝ придаваше такава удивителна прелест, че той загуби дъха си и се вгледа в нея с безпомощно възхищение.

– Къде е той? – попита тя. – Стига си ме зяпал, Гарион. Не е възпитано.

– Много си красива, лельо Поул – изрече той на един дъх.

– Да, скъпи – каза тя и го потупа по бузата. – Зная. А сега ми кажи къде е Стария вълк.

– В стаята с гоблените – отговори Гарион, като все още не успяваше да откъсне очи от нея.

– Ела тогава – рече тя и величествено прекоси късия коридор, който водеше към всекидневната. Влязоха и завариха всички останали

разположени около огъня.

– Е? – запита тя.

Улф я погледна и очите му светнаха.

– Прекрасен избор, Поул – рече той с възхищение. – Синьото винаги ти е отивало.

– Харесва ли ви? – попита тя, разпери ръце и се завъртя като малко момиче, за да им даде възможност да видят колко хубаво изглежда в новата рокля. – Надявам се, че ти се нрави, старче, защото струва доста пари.

– Това си го знам – засмя се Улф.

Ефектът на роклята на леля Поул върху Дурник беше болезнено очевиден. Очите на бедния човек в прекия смисъл на думата изхвъркнаха от орбитите, лицето му първо стана много бледо, след това – много червено, а накрая върху него се изписа такава безпомощност, че на Гарион чак му домъчня.

С необичайно еднакви, едновременно изпълнени движения, без да произнесат нито дума, Силк и Барак се поклониха дълбоко пред леля Поул и нейните очи заискриха при тази безмълвна почит.

– Бил е тук – обяви Улф със сериозен глас.

– Сигурен ли си? – попита леля Поул.

Старият човек кимна.

– Дори камъните си спомнят.

– По море ли? – попита тя.

– Не. Вероятно покрай брега до някое уединено скалисто заливче и след това с лодка дотук.

– А ако вече се е качил на някой кораб?

– Съмнявам се – отвърна Улф. – Познавам го добре. Не обича да пътува по море.

– При това – добави Барак, – само да кажем една дума на крал Анхег от Черек, той ще прати стотици бойни кораби по следите му. В морето никой не може да се скрие от корабите на Черек и той знае това.

– Прав си – съгласи се Улф. – Смятам, че ще се опита да избегне владенията на алорните. Вероятно затова е предпочел да не минава по Северния път през Алгария и Драсния. Духът на Белар е силен в кралствата на алорните. Дори и този крадец не е достатъчно смел, за да рискува среща с бога Мечка.

– Значи остава Арендия или земята на улгосите – отбеляза Силк.

– Мисля, че е предпочел Арендия – предположи Улф. – Гневът на Ул е дори по-страшен от този на Белар.

– Простете ми – каза Дурник, все още без да откъсва очи от леля Поул. – Нищо не разбирам. Кой е този крадец?

– Съжалявам, почтени Дурник – каза Улф, – но не е много умно да произнасяме името му. Той притежава особени умения, които му дават възможност да долавя всяка наша стъпка, ако му позволим да узнае къде се намираме. Може да чуе, ако някой произнесе името му на хиляда леви разстояние.

– Вълшебник ли е? – попита Дурник невярващо.

– Това не е думата, която бих употребил – отвърна Улф. – Тя е символ, използван от хора, които не познават това изкуство. Нека вместо вълшебник го наричаме „крадец“, макар че има ред други имена, с които бих могъл да се обръщам към него далеч не така любезно.

– Можем ли да сме сигурни, че се е отправил към кралствата на ангараките? – попита Силк и се намръщи. – Ако случаят е такъв, няма ли да спечелим време, ако направо се качим на кораб към Тол Хонет и потърсим следите му по Южния път на керваните при Ктхол Мургос?

Улф поклати глава.

– По-добре да останем тук, при следата му. Не знаем какво възнамерява. Може би иска да задържи откраднатото за себе си, а не да го предаде на кролимите. Дори може да потърси убежище в Нийса.

– Не би могъл да извърши това без мълчаливото съгласие на Салмисра – обади се леля Поул.

– Не за пръв път кралицата на хората-змии се занимава с неща, които не са нейна работа – изтъкна Улф.

– Ако се окаже, че наистина е така – мрачно каза леля Поул, – ще намеря време, за да се разправа с нея завинаги.

– Прекалено рано е да разберем това – отбеляза Улф. – Утре ще купим провизии, ще прекосим реката и ще влезем в Арендия. Там ще открием следата. Щом разберем със сигурност накъде води тя, ще можем да обсъдим възможностите.

Изведнъж от вътрешния двор на странноприемницата, потънал във вечерния мрак, се разнесе шум от пръхтене на много коне.

Барак бързо отиде до прозореца, погледна навън и каза:

– Войници.

– Тук? – удиви се Силк и също се приближи към прозореца.

– Изглежда са от някой от кралските полкове – предположи Барак.

– Те няма да се интересуват от нас – каза леля Поул.

– Освен ако не са точно онова, за което се представят – възрази Силк. – Много е лесно да се снабдиш с каквито си искаш униформи.

– Не са мурги – обади се Барак. – Аз познавам мургите отдалеч.

– Брил също не е мург – изтъкна Силк и впери поглед към двора на странноприемницата.

– Виж дали можеш да чуеш какво си говорят – нареди Улф.

Барак внимателно откряна прозореца. Пламъците на свещите потрепериха от ледения полъх на вятъра. В двора под тях капитанът на войниците разговаряше със съдържателя.

– Малко по-висок от средния ръст, с бяла коса и къса бяла брада. Може би пътува с неколцина другари.

– Тука има един такъв, ваша милост – отговори съдържателят колебливо, – но съм сигурен, че не е онзи, когото търсите. Този тук е ковчежникът на херцогинята на Ерат, която оказа чест на моята странноприемница с посещението си.

– Херцогинята на кой град? – рязко попита капитанът.

– На Ерат – отговори съдържателят. – Най-благородна дама с изключителна красота. Извънредно властна личност.

– Дали бих могъл да поприказвам с нейна светлост? – каза капитанът и слезе от коня си.

– Ще я попитам дали може да приеме ваша милост – отговори съдържателят.

Барак затвори прозореца и твърдо заяви:

– Ей сегичка ще се разправя с този досаден капитан.

– Не – възпря го Улф. – Съпровождат го прекалено много войници и ако наистина са такива, каквито изглеждат, сигурно са добри хора, които не са ни сторили никакво зло.

– Има още едно стълбище отзад – подсказа Силк. – Можем да изчезнем още преди да е стигнал до вратата ни.

– А ако е разположил войници и на гърба на странноприемницата? – предположи леля Поул. – Какво ще правим тогава? След като е дошъл да разговаря с херцогинята на Ерат, защо не оставим херцогинята да се справи с него?

– Какво си наумила? – попита я Улф.

– Ако се скриете някъде, аз ще поговоря с капитана – отговори тя. – Сигурно ще успее да го залъжа да изчака до сутринта. Ще сме отатък реката, в Арендия, преди да се е събудил.

– Може би – каза Улф. – Но този капитан ми изглежда решителен мъж.

– И по-рано съм се справяла с решителни мъже – възрази тя.

– Трябва да решим бързо – обади се Силк от вратата. – Той тъкмо

тръгва по стълбището.

– Ще направим както предложи ти, Поул – рече Улф и отвори вратата към съседната стая.

– Гарион – извика леля Поул. – Ти ще стоиш тук. Една херцогиня не бива да остава без придружител.

Улф и останалите бързо излязоха от стаята.

– Какво да правя, лельо Поул? – прошепна Гарион.

– Просто помни, че си мой паж, скъпи – отвърна тя, разположи се в огромното кресло в средата на стаята и внимателно оправи гънките на роклята си. – Стой до мен и се опитвай да изглеждаш съсредоточен. За останалото ще се погрижа аз.

– Да, госпожо – каза Гарион.

Капитанът се оказа висок човек с пронизателни сиви очи. Гарион, който положи големи усилия да бъде колкото е възможно по-досаден, попита за името му и чак след това се обърна към леля Поул.

– Някой си капитан Брендиг е дошъл да ви види, ваша светлост – обяви той. – Казва, че работата му не търпи отлагане.

Леля Поул за миг впери поглед в него, като че обмисляше дали да удовлетвори молбата на натрапника.

– О, много добре – каза накрая тя. – Въведете го.

– Ваша светлост – изрече капитанът и почтително се поклони.

– Какво има, капитане?

– Не бих си позволил да безпокоя ваша светлост, ако мисията ми не беше толкова спешна – извини се Брендиг. – Получих заповед от самия крал и вие по-добре от всички знаете, че трябва да се подчиняваме на неговите желания.

– Предполагам, че мога да ви отделя няколко минути, щом лично кралят ви е възложил такова поръчение – отвърна тя.

– Кралят заповяда да арестуваме един човек – обясни Брендиг. – Възрастен мъж с бяла коса и бяла брада. Казаха ми, че един от вашите слуги отговаря на това описание.

– Престъпник ли е онзи, когото търсите? – попита тя.

– Кралят не каза това, ваша светлост – отговори офицерът. – Знам само, че човекът трябва да бъде заловен и заведен в палата в Сендар заедно с всички, които са с него.

– Аз рядко се появявам в двореца – заяви леля Поул. – Напълно вероятно е някой от моите слуги да представлява толкова голям интерес за краля.

– Ваша светлост – внимателно каза Брендиг, – освен че съм офицер

в един от полковете на краля, аз нося титлата баронет. През целия си живот съм посещавал двореца и трябва да призная, че никога не съм ви виждал там. Дама с вашата впечатляваща външност не може да се забрави лесно.

Леля Поул леко наклони глава в знак, че е оценила комплиментата.

– Би трябвало и сама да се досетя – каза тя. – Вашите маниери не са като тези на редовите войници.

– Освен това, ваша светлост – продължи капитанът, – аз съм запознат с всички имена на благородници в кралството. Ако не греша, Ерат е център на графство, а графът на Ерат е ниськ и набит мъж – и случайно е мой вуйчо. В тази част на Сендария няма херцогство, откакто кралство Сендария е било във владение на уейситските аренди.

Леля Поул се взря в лицето му с леденостуден поглед.

– Госпожо – заговори Брендинг, сякаш желаше да се извини, – уейситските аренди били избити от своите астуриански братовчеди през последните години на третото хилядолетие. Вече две хиляди години не съществуват благородници от рода на уейситите.

– Благодаря ви за урока по история, господине – студено каза леля Поул.

– Това едва ли е важно, нали? – продължи Брендинг. – Кралят ми е наредил да издиря мъжа, за когото ви разказах. В името на вашата чест, госпожо, познавате ли такъв човек?

Въпросът увисна във въздуха и Гарион, внезапно обхванат от паника, осъзнал, че са ги хванали натясно, изкрещя за помощ към Барак.

Вратата към съседната стая се отвори и на прага застана господин Улф.

– Не е нужно да продължавате с всичко това – каза той. – Аз съм човекът, когото търсите. Какво иска кралят на Сендария Фулрах от мен?

Брендинг го погледна. Очевидно не бе изненадан от появата му.

– Негово Величество не сметна за необходимо да ми довери своите намерения – отвърна той. – Не се съмнявам, че самият той ще ви обясни, щом пристигнем в двореца в град Сендар.

– Колкото по-скоро, толкова по-добре – заяви Улф. – Кога ще тръгнем за Сендар?

– Утре сутринта, веднага след закуска – отговори Брендинг. – Ще приема думата ви, че никой от вас няма да напуска тази странноприемница през нощта. Предпочитам да не подлагам херцогинята на Ерат на позора да бъде затворена в местната казарма. Казвали са ми, че килиите там били изключително неудобни.

– Имате думата ми – каза господин Улф.

– Благодаря ви – направи лек поклон Брендинг. – Трябва също да ви уведомя, че съм задължен да поставя пазачи около тази странноприемница – за да осигуря защитата ви, естествено.

– Вашата загриженост ме очарова, господине – сухо отбеляза леля Поул.

– Ваш покорен слуга, госпожо – отвърна ѝ Брендинг с официален поклон. После им обърни гръб и напусна стаята.

Полираната врата беше от фино резбовано дърво, но когато се затвори зад отдалечаващия се Брендинг, на Гарион му се стори, че пантите ѝ изскърцаха с ужасното, безвъзвратно стържене на вратата на тъмница.

ГЛАВА 11

Пътуваха цели девет дни покрай брега на морето от Камаар до столицата Сендар, макар че разстоянието беше само петдесет и две левги. Капитан Брендинг обмисляше внимателно всяка тяхна стъпка и разполагаше войниците, които се намираха под негово командване, по такъв начин, че дори мисълта за бягство бе невъзможна. Макар че снегът бе престанал да вали, пътят беше все още неудобен, а вятърът, който духаше от морето над обширните, покрити със сняг солени блата, беше пронизващ и леден. Ношуваха в изградените на еднакво разстояние един от друг сендарски ханове, които се издигаха като стълбове за отбелязване на изминатите левги сред ненаселената пустош край морския бряг. Хановете не бяха така добре поддържани както техните толнедрански събратя по Големия северен път, но поне предлагаха задоволителни удобства. Капитан Брендинг изглеждаше загрижен да им осигури удобно пребиваване, ала всяка нощ поставяше пазачи.

Вечерта на втория ден Гарион седеше край огъня с Дурник и се взираше печално в пламъците. Дурник беше неговият най-стар приятел, а тъкмо в този момент Гарион изпитваше отчаяна нужда от приятелство.

– Дурник – каза накрая той.

– Да, момко?

– Бил ли си някога в тъмница?

– Че аз да не съм разбойник? Не съм направил нищо, за да ме затворят в тъмница.

– Мислех си, че може да си виждал някога затвор.

– Честните хора нямат работа около такива места – каза Дурник.

– Чувал съм, че са ужасни – тъмни и студени, пълни с плъхове.

– Откъде ти дойде наум да приказваш за тъмници? – попита Дурник.

– Мисля, че твърде скоро ще ни се наложи да научим всички подробности за тях – отговори Гарион, като се опитваше да прикрие уплахата си.

– Не сме направили нищо лошо – възрази Дурник.

– Тогава защо кралят е пратил тези войници? Кралете не правят такива неща, без да имат основателна причина.

– Не сме направили нищо лошо – упорито повтори Дурник.

– Но може би господин Улф е направил – предположи Гарион. – Кралят не би изпратил толкова много войници след него без никаква причина – и сигурно ще хвърлят и нас в тъмницата заедно с него, просто защото сме негови спътници.

– Такова нещо не може да се случи в Сендария – твърдо заяви Дурник.

На следващия ден вятърът беше много силен и идеше от морето, но беше топъл и дълбокият до колене сняг започна да се размеква. Към обяд завала дъжд. Те язدهа, мокри и унили, към следващия хан.

– Боя се, че ще трябва да отложим пътуването, докато дъждът престане – заяви капитан Брендинг вечерта, след като погледна през едно от малките прозорчета. – До сутринта пътищата ще бъдат съвсем непроходими.

Следващия и по-следващия ден прекараха в претъпканата стая за посетители, вслушвайки се в подгонените от вятъра дъждовни капки, които плющяха по стените и покрива. През цялото време бдителният Брендинг и войниците му не откъсваха очи от тях.

– Силк – каза Гарион на втория ден и се премести на пейката до него.

– Да, Гарион? – каза Силк и се разсъни.

– Що за човек е кралят?

– Кой крал?

– На Сендария.

– Глупав мъж – като всички крале. – Силк се разсмя. – Кралете на Сендария са може би дори по-глупави от другите, но това е съвсем естествено. Защо питаш?

– Ами... – Гарион се поколеба. – Да предположим, че някой е извършил нещо, което кралят не одобрява. Този някой пътува с други хора и кралят е заповядал те да бъдат пленени. Кралят всички ли ще хвърли в

тъмница? Или ще задържи само човека, който го е ядосал, а останалите ще пусне на свобода?

Силк го изгледа за миг, след това твърдо заяви:

– Този въпрос не ти прави чест, Гарион.

Гарион се изчерви.

– Страх ме е от тъмниците – каза той едва чуто. Внезапно почувства срам от себе си. – Не искам да ме затворят и да ме държат на тъмно, без дори да зная защо.

– Кралете на Сендария са почтени и честни мъже – каза Сияк. – Е, не са твърде умни, но винаги проявяват справедливост.

– Как може да са крале, щом не са умни? – попита Гарион.

– На някои кралската титла се пада по наследство – каза Силк. – И най-глупавият човек на света може да стане крал, ако има подходящи родители. В това отношение сендарските крале страдат от недостатъка, че са започнали твърде отдолу.

– Как твърде отдолу?

– Те били избирани. Дотогава никой народ на света не бил избирал краля си – сендарите били първи.

– Как се избира кралят?

Силк се усмихна.

– Лошо, Гарион. Не е хубаво, когато кралят се избира. Другите средства, чрез които може да получиш кралската корона, са още по-лоши, но и избирането не е добър подход, когато трябва да се посочи кой ще застане начело на държавата.

– Каж ми как става това – настоя Гарион.

За миг Силк впери поглед към прозореца, опръскан от дъждовните капки, после сви рамене.

– Е, това е удобен начин да убием времето – рече той, протегна краката си към огъня и подхвана:

– Всичко започнало преди хиляда и петстотин години – заговори той и гласът му беше достатъчно висок, за да стигне до ушите на капитан Брендинг, който седеше наблизко и пишеше нещо върху парче пергамент. – По това време Сендария все още не била кралство, нито дори обособена област. По различно време тя принадлежала ту на Черек, ту на Алгария или на северните аренди – от родовете уейсит или астуриан, в зависимост от изхода на поредната арендска гражданска война. Когато войните най-сетне приключили, уейситите били избити, а астурианите били победени и изтласкани в непроходимите дебри на голямата гора в северна Арендия, и императорът на Толнедра – Ран Хорб Втори, решил,

че трябва да бъде основано ново кралство.

– Откъде накъде толнедрански император ще решава дали да има Сендария, или не? – възмути се Гарион.

– Ръцете на империята са много дълги – отговори Силк. – Големият северен път бил построен по времето на Втората борунска династия – мисля, че Ран Борун Четвърти започнал строителството, нали, капитане?

– Пети – поправи го Брендинг някак раздражено. – Ран Борун Пети.

– Благодаря, капитане – каза Силк. – Тези династии на Боруните винаги ме объркват. Както и да е, по това време в Сендария вече имало императорски легиони, които поддържали пътищата, а щом някой има войска в дадена област, значи той има и власт, не бихте ли се съгласили с мен, капитане?

– Това си е ваш разказ – лаконично отвърна Брендинг.

– Наистина е така – съгласи се Силк. – Обаче, Гарион, Ран Хорб не взел това решение, подтикван от щедрост. Недей да разбираш погрешно постъпката му. Толнедранците никога не дават нищо даром. Точно по това време мимбратските аренди победили в Арендската гражданска война – хиляда години, изпълнени с кръвопролития и предателство – и Толнедра не можела да си позволи да допусне мимбратите да разпространят своето влияние на север. Създаването на независимо кралство в Сендария щяло да спре достъпа на мимбратите към търговските пътища, които водели до Драсния, и центърът на световното могъщество нямало да се премести във Воу Мимбре, и следователно кралската столица Тол Хонет нямало да бъде просто едно градче в изостанала и затънтена област.

– Всичко това ми звучи много объркано – каза Гарион.

– О, не – възрази Силк. – Това е само политика. Много проста игра, нали, капитане?

– Игра, каквато аз не играя – отвърна Брендинг, без да повдигне поглед от заниманието си.

– Така ли? – попита Силк. – Толкова дълго сте били в кралския дворец, без да станете политик? Вие сте рядко срещано явление, капитане. Както и да е – сендарите изведнъж открили, че имат кралство, но им липсват истински потомствени благородници. О, наистина тук-там се мяркали някои толнедрански люде с благородна кръв, които живеели в своите имения; неколцина претенденти за тази или онази уейситска или астурианска титла, двама-трима военни вождове от Черек с групички последователи, ала истински сендарски благородници просто нямало. Ето защо те решили да проведат избор между всички хора в кралството

– да си изберат крал, нали разбираш. После щели да оставят в ръцете на краля раздаването на благородническите титли. Много практичен подход, при това типично сендарски.

– Как се избира крал? – попита за пореден път Гарион. Страхът му от тъмниците бе започнал да изчезва пред очарованието, което го бе обзело по време на разказа.

– Всеки гласува – просто рече Силк. – Родителите, разбира се, гласуват от името на своите деца, но изглежда, че измамите били съвсем малко. Хората от другите кралства гледали и се смеели, но сендарите продължили да дават своите листчета с името на избрания от тях претендент повече от дванадесет години.

– Шест години – поправи го Брендиг, без да вдига глава от пергамента. – От 3827 година до 3833-та.

– И имало над хиляда кандидати – обясни Силк, като съзнателно преувеличи техния брой.

– Седемстотин четиридесет и трима – поправи го лаконично Брендиг.

– Приемам поправката ви, благородни капитане – рече Силк. – Радвам се, че имам край себе си такъв тънък познавач, който улавя грешките ми. Но аз съм само прост драсниански търговец със съвсем ограничени познания в областта на историята. Както и да е – при прегледа на двадесет и третия поред избор те накрая избрали своя крал – един фермер, който отглеждал репи, на име Фундор.

– Отглеждал е много повече от репи – извика Брендиг и вдигна глава. Лицето му бе гневно.

– Ама разбира се! – каза Силк и се плесна по челото. – Как можах да забравя зелките! Той също така отглеждал зеле, Гарион. Никога не забравяй зелето. Е, всички от Сендария, които помислили, че той е важен човек, отишли до фермата на Фундор, заварили го да наторява една от нивите си и го поздравили със страховит вик: „Да живее Фундор Великолепния, кралят на Сендария!“ – и паднали на колене пред царственото му величие.

– Трябва ли да продължавате? – попита кисело Брендиг.

– Момчето иска да знае, капитане – отвърна Силк невинно. – Нима ще отречете, че е дълг на възрастните да разкрият пред децата историята на нашето славно минало?

– Говорете каквото искате – заяви Брендиг рязко.

– Благодаря, че ми дадохте позволение, капитане – поклони се Силк. – Знаеш ли какво отговорил тогава кралят на Сендария, Гарион?

– Не – отвърна Гарион. – Какво?

– „Моля, ваши светлости – казал кралят, – пазете си дрехите. Тъкмо наторих лехата, в която сте коленичили.“

Барак, който седеше до тях, избухна в смях и започна да шляпа коляното си с огромната си ръка.

– Според мен този урок въобще не е развлекателен, господине – студено заяви капитан Брендиг и се изправи. – Аз не се шегувам с краля на Драсня, нали?

– Вие сте възпитан човек, капитане – кратко отвърна Силк. – При това сте и благородник. Аз съм просто един беден човек, който се опитва да преживее някак си на тоя свят.

Брендиг го погледна безпомощно, после му обърна гръб и с тежки стъпки излезе от стаята.

На следващата сутрин вятърът беше престанал и дъждът беше спрял. Пътят приличаше по-скоро на блато, но Брендиг реши, че трябва да продължат. Пътуването беше тежко, ала на следващия ден пътят започна да изсъхва и се придвижваха по-лесно.

Леля Поул, изглежда, въобще не се интересуваше от факта, че са ги пленили по заповед на краля. Тя се държеше все така царствено, макар че Гарион не виждаше никаква нужда да продължават с тази хитрина и пламенно желаше леля му да се откаже. Нейният практически усет, който той добре познаваше и с който тя бе ръководила кухнята във фермата на Фалдор, бе заменен от някаква възискателна упоритост, която го потискаше. За пръв път през живота си той почувства, че между тях застава някаква хладина, и долови празнота, която никога преди не бе съществувала. Положението се влошаваше още повече от несигурността, която гризеше душата му и постоянно нарастваше след като на хълма над Уинолд Силк недвусмислено му беше казал, че леля Поул със сигурност не е негова леля. Тези думи жестоко го бяха разтърсили и Гарион осъзна, че често си задава ужасния въпрос: „Кой съм аз?“

Господин Улф също изглеждаше променен. Той почти не приказваше – нито по пътя, нито нощем в хановете. Прекарваше много време уединен, а на лицето му се четеше мрачна раздразнителност.

Накрая, на деветия ден след като бяха тръгнали от Камаар, обширните солени блата свършиха и сушата край брега стана по-хълмиста. Към пладне, тъкмо когато лъчите на слабо зимно слънце пробиха през облаците, те изкачиха билото на един хълм и в долината пред тях се разкри ограденият със здрави стени Сендар.

Отрядът пазачи на южната врата ги посрещна с енергичен поздрав,

когато капитан Брендинг въведе малката група в града. Капитанът отвърна на поздрава също така енергично.

Широките улици на града изглеждаха претъпкани с хора, облечени в най-новите си дрехи. Всички се движеха горделиво, сякаш техните задачи бяха най-важното нещо на този свят.

– Придворни – изсумтя презрително Барак, който по някаква случайност яздеше до Гарион. – Между тях няма нито един свестен човек.

– Необходимо зло, скъпи Барак – подметна Силк през рамо. – Дребните службички изискват дребни хорица, но именно дребните служби поддържат живота на кралствата.

Минаха през великолепен обширен площад и се отправиха по една голяма улица към кралския палат. Той беше огромна многоетажна сграда с множество широки крила, които се простираха във всички посоки, и застлан с каменни плочи вътрешен двор. Дворецът беше увенчан с кръгла кула, очевидно най-високата постройка в целия град.

– Къде мислиш, че се намира тъмницата? – прошепна Гарион на Дурник, когато спряха.

– Ще ти бъда благодарен, ако не говориш толкова много за тъмници, Гарион – отвърна ковачът огорчено.

Капитан Брендинг слезе от коня си и отиде да разговаря с един нервен на вид човек в бродирана туника и шапка с перо, който току-що бе слязъл по широкото стълбище пред двореца да ги посрещне. Размениха няколко думи и, изглежда, заспориха за нещо.

– Аз съм получил заповед от самия крал – заяви Брендинг високо. – Наредено ми е да предам тези хора на Негово Величество веднага щом пристигнем.

– Моите заповеди също са издадени от краля – каза нервният човек. – На мене пък ми е наредено да ги приведа в приличен вид, преди да бъдат въведени в тронната зала. Аз ще поема отговорността за тях.

– Те ще останат под моя опека, граф Нилден, докато не ги предам лично на краля – студено заяви Брендинг.

– Няма да позволя твоите кални войници да цапат коридорите на двореца, Брендинг – отговори графът.

– Тогава ще чакаме тук, граф Нилден – каза Брендинг. – Така че бъдете добър да доведете Негово Величество.

– Да го доведе? – Графът се втрещи от ужас. – Аз съм главният иконом на домакинството на Негово Величество, лорд Брендинг. Аз не довеждам никого, нито донасям нещо. Още по-малко краля.

Брендинг обърна гръб, като че ли искаше отново да се качи на коня

си.

– О, добре – подхвърли раздражено граф Нилден. – Щом толкова настоявате. Но поне ги накарайте да си изтрият краката.

Брендиг студено се поклони.

– Няма да забравя това, Брендиг – заплаши го Нилден.

– Нито пък аз, граф Нилден – отговори капитанът.

Всички слязоха от конете, войниците на Брендиг плътно ги обкръжиха, после заедно прекосиха двора и стигнаха до висока врата в центъра на западното крило.

– Бъдете така добри да ме последвате – каза граф Нилден, потрепвайки при вида на опръсканите с кал войници, и ги въведе в широк коридор.

В ума на Гарион се бореха страхът и любопитството. Въпреки уверенията на Силк и Дурник и нотките на надежда, които се прокрадваха в душата му след като Нилден обяви, че трябва да ги приведе в приличен вид, заплахата от някаква лепкава, пълна с плъхове тъмница, в която има машина за трошене на кости, колело за разпъване и още много неприятни неща, все още изглеждаше напълно реална. От друга страна, той никога не бе стъпвал в дворец и очите му се опитваха да обхванат всичко едновременно. Онази част от неговия ум, която понякога му говореше със сдържана безпристрастност, сега нашепваше, че страховете му вероятно са безпочвени; а заплеснатият му поглед го правеше да изглежда като провинциален глупчо.

Граф Нилден ги отведе към няколко бляскави врати.

– Тази е за момчето – обяви той и посочи една от вратите.

Един от войниците отвори вратата и Гарион неохотно мина през нея, хвърляйки поглед през рамо към леля Поул.

– Хайде идвай – каза някакъв нетърпелив глас.

Гарион светкавично се обърна – не знаеше какво да очаква.

– Затвори вратата, момче – нареди един приятен на вид мъж, който го чакаше. – Слушай, нямаме на разположение цял ден. – Мъжът стоеше край огромно дървено корито, от което се вдигаше пара. – Бързо, момче, сваляй тези мръсни парцали и влизай в коритото. Негово Величество чака.

Прекалено объркан да възрази или дори да отговори, Гарион сковано започна да развързва туниката си.

След като го окъпаха и сресаха сплъстената му коса, бързо му помогнаха да облече дрехите, които лежах на близката пейка. Грубите му вълнени панталони в удобния за селяните кафяв цвят бяха заменени с

нов чифт от много fina синя бляскава материя. Протритите му кални ботуши изчезнаха и в замяна му дадоха меки кожени обувки. Новата му туника беше мека и бяла, а жакетът, който облече върху нея, беше в наситено син цвят, украсен със сребристи ивички кожа.

– Смятам, че това е най-доброто, което мога да направя за толкова кратко време – каза мъжът, който го беше изкъпал и облякъл, след като го огледа критично. – Поне няма да се срамувам, когато те представят на краля.

Гарион измърмори някакви благодарности и се изправи, очаквайки по-нататъшни наставления.

– Е, тръгвай, момче. Не бива да караш Негово Величество да те чака.

Силк и Барак стояха в коридора и разговаряха тихо.

Огромният Барак изглеждаше великолепно в зелен жакет от бродат, ала като че ли се чувстваше неудобно без сабята си. Жакетът на Силк беше черен, украсен със сребърни нишки, редките бакенбарди на дребо-ська бяха внимателно подстригани.

– Какво означава всичко това? – попита Гарион.

– Ще ни представят на краля – отвърна Барак. – А нашите почтени дрехи сигурно щяха да го обидят. Кралете не са привикнали да гледат обикновени хора.

Дурник излезе от една от многото стаи с пребледняло от гняв лице.

– Онзи натруфен глупак искаше да ме изкъпе – изрече той с едва сподавено възмущение.

– Такъв е обичаят – обясни Силк. – Никой не очаква, че благородните гости са в състояние да се изкъпят сами. Надявам се, че не си го набил.

– Аз не съм благородник и мога да се изкъпя и сам – разгорещено отвърна Дурник. – Казах му, че ще го удавя в собственото му корито, ако не си махне ръцете от мене. След това той спря да ми досажда, но успя да открадне дрехите ми. Вместо тях трябваше да облека ей тия. – Той посочи облеклото си, подобно на онова, което бяха дали на Гарион. – Надявам се, че никой няма да ме види в тая премяна.

– Барак казва, че кралят може да се обиди, ако ни види в нашите истински дрехи – съобщи му Гарион.

– Кралят няма да гледа мен – възрази Дурник. – И въобще не ми харесва тази работа, дето ме карат да изглеждам като човек, какъвто не съм. Ще се измъкна навън при конете, стига да успя да си взема дрехите.

– Имай търпение, Дурник – посъветва го Барак. – Ще изясним с краля каква е тази работа и после ще продължим по пътя си.

Ако Дурник бе ядосан, то състоянието, в което бе изпаднал господин Улф, можеше да се опише като неудържима ярост. Той излезе в коридора, облечен в снежнобяла дреха с голяма качулка.

– Някой ще ми плати за това – вилнееше той.

– Обаче *наистина* ти отива – каза с възхищение Силк.

– Твоят вкус винаги е будил съмнението ми, господин Силк – сря за го Улф ледено. – Къде е Поул?

– Госпожа херцогинята все още не се появила – отвърна Силк.

– Трябваше да се досетя – каза Улф и се тръшна на близката пейка.

– Сядайте и вие. Подготовката на Поул ще отнеме доста време.

Закахаха. Капитан Брендинг, който също беше сменил ботушите и жакета си, крачеше нервно по коридора. Минутите бавно се нижеха. Гарион беше напълно изумен от начина, по който ги приеха. По всичко личеше, че не са под арест, но неговото въображение продължаваше да вижда тъмници и това беше достатъчно, за да е неспокоен. Накрая се появи леля Поул. Беше със синята кадифена рокля, която шивачката ѝ бе ушила в Камаар, и със сребърна диадема, която правеше белия кичур на челото ѝ да изпква още повече. Беше величествена и гледаше строго.

– Толкова скоро, госпожо Поул? – сухо попита Улф. – Надявам се, че не са ви притеснявали да бързате.

Тя остави без внимание забележката му и огледа поред всички.

– Изглеждате задоволително – каза накрая тя и поправи разсеяно яката на жакета на Гарион. – Дай ми ръката си, Стари вълко. Нека да видим какво искат от нас кралят и неговите сендари.

Господин Улф се надигна от пейката, предложи ѝ ръката си и двамата заедно тръгнаха по коридора. Капитан Брендинг и войниците бързо тръгнаха след тях.

– Ако обичате, госпожо – извика капитанът на леля Поул. – Позволете ми да ви покажа накъде да вървите.

– Знаем накъде да вървим – отвърна тя, без дори да обърне глава.

Граф Нилден, главният иконом, ги чакаше пред масивна двойна врата, охранявана от униформени тежковъоръжени войници. Той се поклонил на леля Поул, шракна с пръсти и пазачите отвориха вратата.

Фулах, кралят на Сендария, беше тантурест човек с къси крака и къса кафява брада. Той бе седнал твърде неудобно – поне така изглеждаше, на трона с висока облегалка, който се издигаше върху подиум в

единия край на огромната зала, където ги въведе граф Нилден. Тронната зала беше просторна, с висок сводест таван и стени, покрити сякаш с цели левги тежка червена драперия от кадифе. Навсякъде имаше свещи, десетки люде, облечени в хубави дрехи, се разхождаха наоколо и лениво бърбеха по ъглите, като почти не обръщаха внимание на присъствието на краля.

– Мога ли да обявя името ви? – попита граф Нилден господин Улф.

– Фулрах знае кой съм – кратко отговори Улф и двамата с леля Поул закрачиха по дългия ален килим към трона. Гарион и останалите ги последваха. Брендинг и войниците вървяха по петите им през внезапно стихналата тълпа от придворни и техните дами.

Всички спряха пред платформата, върху която се издигаше тронът, и Улф се поклони твърде хладно. Леля Поул направи реверанс, ала очите ѝ бяха ледени. Барак и Силк сториха изтънчен поклон и Дурник и Гарион последваха примера им, макар че изпълнението им не беше така грациозно.

– Моля за позволение да ви съобщя, Ваше Величество – прозвуча гласът на Брендинг зад гърбовете им. – Това са хората, които търсехте.

– Знаех, че може да се разчита на вас, баронете – отговори кралят. – Вашата репутация е напълно заслужена. Приемете моите благодарности. – После погледна към господин Улф и спътниците му, ала изразът му остана неразгадаем.

– Мой скъпи стари приятелю – каза кралят на господин Улф. – Много години изминаха, откакто се срещнахме за последен път.

– Съвсем ли си загубил ума си, Фулрах? – гневно му отговори господин Улф с глас, който достигна само до ушите на краля. – Защо ти хрумна да ми пречиш сега, точно по това време? И какъв зъл дух се всели в тебе, за да ме натруфиш в такава нелепа премяна? – Той с отвращение издърпа предницата на бялата си дреха. – Или просто се опитваш да разтръбиш къде се намирам, така че всеки мург оттук до извития като кука полуостров на Арендия да разбере местонахождението ми?

Лицето на краля изглеждаше огорчено.

– Боях се, че ще приемеш постъпката ми точно по този начин – заговори той също така тихо, както господин Улф. – Ще ти обясня, когато можем да разговаряме на място, където никой не ще ни чува. – Той бързо се обърна към леля Поул, сякаш се опитваше да запази поне привидно достойнството си. – Отдавна не сме се виждали, скъпа госпожо. Така много липсвахте на Лейла и децата, а и самият аз като че осиротях, откакто си отидохте.

– Ваше Величество е както винаги любезен – каза леля Поул с не по-малко хладен тон от този на Улф.

Кралят трепна.

– Моля ви, скъпа госпожо. Не ме съдете прекалено прибързано. Причината, поради която постъпих така, е изключително сериозна. Надявам се, че капитан Брендиг не ви е причинил голямо неудобство.

– Капитан Брендиг беше самата учтивост – отговори леля Поул все така студено и погледна Брендиг, който видимо бе пребледнял.

– А вие, скъпи милорд Барак – продължи бързо кралят, като се опитваше да се примири с лошото положение, в което бе изпаднал и да го преодолее. – Как е вашият братовчед, нашият скъп събрат, крал Анхег, господарят на Черек?

– Беше добре, когато го видях за последен път, Ваше Величество – отговори официално Барак. – Беше малко пийнал, но това не е нещо необичайно за Анхег.

Кралят се изсмя нервно и бързо се обърна към Силк.

– Добре дошли и вие, принц Келдар от Драсния. Изненадани сме, че намираме такива благородни посетители в пределите на нашето кралство, ала сме и оскърбени, че те предпочетоха да не ни посетят и не ни дадоха възможност да ги посрещнем с почести. Нима кралят на сендарите е толкова незначителен, че дори не е заслужил една кратка визита от ваша страна?

– Ние не възнамерявахме да се отнесем непочтително към вас, Ваше Величество – отвърна Силк и се поклони. – Ала нашата задача беше така неотложна, че не разполагахме с време за обичайните прояви на учтивост.

При тези думи кралят му хвърли предупредителен поглед и неочаквано сплете пръстите си в едва забележимите жестове на драснианския таен език „Не тук. Има прекалено много чужди уши.“ След това въпросително погледна към Дурник и Гарион.

Леля Поул пристъпи напред.

– Това е занаятчията майстор Дурник от областта Ерат, Ваше Величество – заяви тя. – Смел и честен човек.

– Добре дошъл, майстор Дурник – каза кралят. – Мога само да се надявам, че някога хората ще кажат и за мен, че съм смел и честен човек.

Дурник неумело се поклони, върху лицето му се изписа удивление.

– Аз съм само прост ковач, Ваше Величество – каза той. – Но се надявам, че всички хора знаят, че съм един от най-преданите и верни

поданици на Ваше Величество.

– Добре казано, майстор Дурник – отвърна кралят с усмивка и най-накрая погледна към Гарион.

Леля Поул проследи погледа му.

– Момче, Ваше Величество – каза тя безразлично. – Казва се Гарион. Повериха го на моите грижи преди няколко години и той ни придружава по време на нашите странствания, понеже не зная какво друго да сторя с него.

Ужасна студенина се впи в стомаха на Гарион. Убедеността, че тези нейни небрежно подхвърлени думи всъщност отразяват цялата истина, го смаза. Тя дори не се беше опитала да смекчи удара. Болеше го повече от безразличието, с което бе унищожила неговия живот, отколкото от самия акт на унищожението.

– На теб също казвам добре дошъл, Гарион – поздрави го кралят. – Рядко се удава на толкова млад човек да пътува с такава благородна компания.

– Аз не знаех кои са те, Ваше Величество – отговори отчаяно Гарион. – Никой нищо не ми казва.

Кралят се засмя весело и разбиращо.

– Когато станеш голям, Гарион – заговори той, – може би ще решиш, че на твоята възраст в дни като днешните невинността е най-хубавото състояние, в което може да живее човек. Напоследък ми разказаха такива неща, че предпочитам никога да не ги бях узнавал.

– Може ли да поговорим сега насаме, Фулрах? – попита господин Улф. Гласът му все още звучеше гневно.

– Всяко нещо с времето си, стари приятелю – отвърна кралят. – Подготвил съм угощение във ваша чест. Нека всички отидем да обядваме. Лейла и децата ни чакат. По-късно ще има време да обсъдим някои неща. – И след като изрече тези думи, кралят стана от трона и слезе от подиума.

Гарион, притиснат от бремето на собственото си нещастие, застана до Силк и прошепна:

– Принц Келдар? – Изпитваше отчаяна нужда да отпъди от ума си ужасяващата реалност, която изневиделица го беше връхлетяла.

– Случайно съм се родил такъв, Гарион – рече Силк и сви рамене. – Това е нещо, което не зависи от мен. За щастие съм само племенник на краля на Драсния и що се отнася до наследяването на кралската титла, се намирам твърде назад в списъка на наследниците. Не съществува непосредствена опасност да се възкача на трона.

– А Барак е...

– Братовчед на Анхег, краля на Черек – отговори Силк, хвърли поглед през рамо и попита: – Каква точно ти беше титлата, Барак?

– Граф на областта Трелхайм – избоботи Барак. – Защо питаш?

– Момъкът проявява любопитство – каза Силк.

– Всичко това са глупости – заяви Барак. – Но когато Анхег стана крал, някой трябваше да стане племенен вожд. В Черек не е възможно да имаш и двете титли едновременно. Смята се, че това носи нещастие – особено от вождовете на другите племена.

– Струва ми се, че разбирам защо са изпълнени с такива чувства – засмя се Силк.

– Във всеки случай втората ми титла няма никакво покритие – отбеляза Барак. – От три хиляди години в Черек не е имало война между клановете. Оставих най-малкия си брат да действа от мое име. Той е простосърдечен човек, голям веселяк. Освен това тази титла дразни жена ми.

– Ти женен ли си?

– Можеш да се изразиш и по този начин, ако желаш – отбеляза кисело Барак.

Силк предупредително мушна Гарион в ребрата – подсказваше му, че това е деликатна тема.

– Защо не ни каза? – попита обвинително Гарион. – Имам предвид за титлите ти.

– Щеше ли да бъде по-различно? – попита Силк.

– Ами... не – призна Гарион. – Но... – Той замълча, неспособен да изрази чувствата си с подходящи думи. – Нищо не разбирам от тези неща – завърши неубедително той.

– След време всичко ще ти се изясни – увери го Силк, докато влизаха в залата за пиршества.

Тя беше почти толкова голяма, колкото тронната. Имаше дълги маси, покрити с фин ленен плат, и както в другата зала, и тук навсякъде горяха свещи. Зад всеки стол беше застанал слуга, а всички дейности се контролираха от дребна закръглена жена с лъчезарно усмихнато лице и малка корона, кацнала твърде несигурно върху главата ѝ. Когато те влязоха, тя бързо изтича напред и извика:

– Скъпа Поул, изглеждаш просто великолепно! – После сърдечно прегърна леля Поул и двете потънаха в оживен разговор.

– Кралица Лейла – накратко обясни Силк на Гарион. – Наричат я майката на Сендария. Четирите деца хей там са нейни. Има още четири

или пет – по-големи от тези. Вероятно са изпратени някъде из страната да изпълняват държавни поръчения, понеже Фулрах настоява неговите деца да заработват прехраната си. Всеизвестна шега сред другите крале е, че кралица Лейла от четиринадесетгодишна възраст непрекъснато е бременна, но те вероятно говорят така, защото трябва да изпращат щедри подаръци при раждането на всяко поредно дете. Ала тя е добра жена и помага на крал Фулрах да не прави прекалено много грешки.

– Тя познава леля Поул – отбеляза Гарион и поради някаква неясна причина този факт го разтревожи.

– Всички познават леля ти Поул – каза Силк.

Тъй като леля Поул и кралицата разговаряха оживено и вече полека се придвижваха към централните места на масата, Гарион остана близо до Силк.

„Не ми позволявай да правя грешки“ – предаде Гарион на Силк с жестове, като се опитваше да не привлича вниманието на околните към движението на пръстите си.

Силк само му намигна.

След като всички седнаха по местата си и храната започна да пристига, Гарион полека се успокои. Разбра, че всичко, което трябва да върши, е да следва примера на Силк, и изисканите обноси на официалното хранене престанаха да го плашат. Разговорът около него беше изпълнен с достойнство и напълно неразбираем, ала той прецени, че има голяма вероятност никой да не му обърне внимание. Нямахше да пострада, ако държеше устата си затворена и погледа – забит в чинията.

Ала един възрастен благородник с красиво накъдрена сребриста брада явно бе решил да го заговори.

– Казаха ми, че напоследък сте пътували – почна той с известна нотка на пренебрежение. – Как се развива кралството, млади човече?

Гарион безпомощно погледна през масата към Силк и попита с пръсти: „Какво да кажа?“

„Кажи му, че кралството се развива нито по-добре, нито по-зле, отколкото може да се очаква при настоящите обстоятелства“ – отвърна Силк.

Гарион послушно повтори тези думи.

– А – възкликна старият благородник. – Тъкмо това очаквах. Ти си много наблюдателно момче за своята възраст. Изпитвам голяма наслада, когато разговарям с млади хора. Възгледите им са толкова свежи.

„Кой е той?“ – попита с жестове Гарион.

„Граф Селайн – отговори Силк. – Досаден стар бърборко, но бъди

учтив с него. Наричай го милорд.“

– А какво е мнението ти за пътищата? – поинтересува се графът.

– Не са поддържани твърде добре, милорд – отговори Гарион с помощта на Силк. – Но това е нормално през този сезон, нали?

– Наистина е така – одобрително кимна графът. – Ти си прекрасно момче.

Странният разговор с трима участници продължи и Гарион дори започна да се забавлява, когато коментарите, подавани му от Силк, изглежда, се сториха изненадващи на стария благородник.

Накрая пиршеството свърши и кралят стана от мястото си начело на масата.

– А сега, скъпи приятели – обяви той, – кралица Лейла и аз бихме желали да поговорим насаме с нашите гости, затова ви молим да ни извините. – Той предложи ръката си на леля Поул, господин Улф на свой ред подаде своята на закръглената дребна кралица и четиримата се насочиха към една врата в дъното на залата.

Граф Селайн широко се усмихна на Гарион и след това хвърли поглед през масата.

– Нашият разговор ми хареса, принц Келдар – обърна се той към Силк. – Аз наистина може да съм досаден стар бърборко, но това понякога се оказва истинско предимство, не мислите ли?

Силк се засмя разочаровано.

– Трябваше да се досетя, че стара лисица като вас вероятно е умел познавач на тайния език, милорд.

– Това е наследство от зле прекараната ми младост – отвърна със смях графът. – Вашият ученик прекрасно е овладял това умение, но има странен акцент.

– Времето беше студено, докато се учеше, милорд – обясни Силк. – Пръстите ни бяха малко премръзнали. Ще коригирам тази беда, щом намеря малко свободно време.

Старият благородник изглеждаше изключително доволен от себе си, защото беше надхитрил Силк.

– Великолепно момче – каза той и потупа Гарион по рамото, след което си тръгна усмихнат.

– Ти през цялото време знаеше, че той ни разбира, нали? – възмути се Гарион.

– Естествено – призна Силк. – Умът на драснианеца веднага открива познавача на нашия таен език. Понякога е уместно да позволиш на противника да улови няколко внимателно подбрани фрази. Ала никога

не подценявай граф Селайн. Не бива да отхвърляме възможността, че той е умен поне колкото мен. Виж как се зарадва, че ни хвана.

– Не може ли да направиш нещо, без постоянно да проявяваш своята лукавост? – попита Гарион. В тона му се криеха сърдити нотки, защото беше убеден, че по някакъв начин в края на краищата самият той бе станал за смях.

– Не и ако това абсолютно не се налага, скъпи ми Гарион – усмихна се Силк. – Хората като мен непрекъснато се занимават с измама – даже когато това не е нужно. Нашият живот понякога зависи от хитростта ни, така че трябва винаги да поддържаме остротата на своя ум.

– Такъв живот сигурно е много самотен – проникателно забеляза Гарион, следвайки указанията на своя вътрешен глас. – Ти никога не се доверяваш на никого, нали?

– Така излиза – призна Силк. – Това е игра, в която участваме всички, Гарион. И трябва да сме много опитни – поне онези от нас, които възнамеряват да живеят дълго. Всички се познаваме, тъй като сме майстори в един много рядък занаят. Печалбите са огромни, но след известно време продължаваме играта само заради удоволствието да се надхитряме един друг. Но ти си прав. Животът ни наистина е самотен, понякога отвратителен – но през по-голямата си част е страшно забавен.

Граф Нилден се приближи до тях и учтиво се поклони.

– Негово Величество моли вас и момчето да се присъедините към него и останалите в личните му покои – обяви той. – Ще бъдете ли така добър да ме последвате?

– Разбира се – отговори Силк. – Ела, Гарион.

Стаите в личните покои на краля бяха много по-скромни, отколкото залите в главната част на двореца. Крал Фулрах беше свалил короната и одеждите, които обличаше при тържествени случаи, и изглеждаше като обикновен сендар във всекидневните си дрехи. Той тихо разговаряше с Барак. Кралица Лейла и леля Поул се бяха разположили на едно диванче и оживено си приказваха, Дурник стоеше наблизко, правейки всичко възможно да привлича по-малко внимание. Господин Улф се беше изправил до прозореца. Лицето му приличаше на буреносен облак.

– А, принц Келдар – каза кралят. – Помислихме си, че някой ви е издебнал от засада с Гарион.

– Просто проведехме мъничък дуел с граф Селайн, Ваше Величество – отговори весело Силк. – В преносен смисъл, разбира се.

– Внимавайте с него – предупреди го кралят. – Твърде е възможно той да се окаже прекалено умен дори за човек с вашите възможности.

– Изпитвам голямо уважение към този стар мошеник – засмя се Силк.

Крал Фулрах хвърли неспокоен поглед към господин Улф, след това разкърши рамене и въздъхна.

– Нека приключим с неприятната страна на нещата. Лейла, би ли позабавлявала нашите гости, докато аз се оттегля с навъсенния ми приятел и благородната госпожа, за да им дам възможност да ме сгълчат хубаво? Ясно е, че той няма да се почувства щастлив, докато не ми наприказва някои неприятни неща по въпроси, за които аз нямам никаква вина.

– Разбира се, скъпи – каза кралицата. – Опитай се да не говориш прекалено дълго и моля те, не крещи. Вече сложих децата да спят, а те наистина имат нужда от почивка.

Леля Поул стана от дивана и заедно с господин Улф, чийто мрачен израз бе останал непроменен, последва краля в съседната стая.

– Ами сега – подхвана любезно кралица Лейла, – да си приказваме?

– Наредено ми е, Ваше Величество, да ви предам поздравите на кралица Порен, ако такъв удобен случай ми се удаде – заговори Силк в съответствие с правилата на дворцовия етикет. – Тя моли за вашето разрешение да започне кореспонденция с вас по една деликатна тема.

– Но да, разбира се – усмихна се лъчезарно кралица Лейла. – Порен е мило дете, прекалено красива и добродушна за онзи стар дебел разбойник Родар. Надявам се, че той не я е направил нещастна.

– Не е, Ваше Величество – отвърна Силк. – Колкото и учудващо да изглежда, тя безумно обича моя вуйчо, а той, естествено, е опиянен от радост, че притежава толкова красива и млада съпруга. На човек със сигурност може да му призлее, като гледа колко са влюбени един в друг.

– Някой ден, принц Келдар, и вие ще се влюбите – заяви кралицата с лека самодоволна усмивка. – И всичките дванадесет кралства ще си умрат от смях заради капитулацията на такъв прочут заклет ерген като вас. Какъв въпрос желае да обсъди с мен Порен?

– Става дума за безплодие, Ваше Величество – отвърна Силк и деликатно се изкашля. – Тя желае да възнагради моя вуйчо с наследник и има нужда от вашия съвет. Целият свят със страхопочитание насочва погледа си към вас, защото вие сте наистина светило в тази област.

Кралица Лейла красиво се изчерви и след това се засмя.

– Веднага ще ѝ напиша дълго писмо – обеща тя.

През това време Гарион внимателно се беше промъкнал до вратата,

през която крал Фулрах беше извел леля Поул и господин Улф, и се отдаде на педантично изследване на един гоблен върху стената, за да скрие факта, че се опитва да чуе какво става зад затворената врата. Беше му необходим само миг, за да привикне с обстановката, след което започна да долавя познатите гласове.

– Какво точно означава цялата тази глупост, Фулрах? – питаше господин Улф.

– Не ме съди така прибързано, Древни – успокоително отговори кралят. – Случили са се някои неща, които ти може би все още не си усетил.

– Знаеш, че усещам всичко, което се случва под небето – каза Улф.

– Знаеше ли, че сме беззащитни, ако Прокълнатия се събуди? Онова, което го държеше в шах, е било откраднато от трона на Риванския крал.

– Всъщност аз вървах по следата на крадеца, когато твоят благороден капитан Брендиг прекъсна моето търсене.

– Съжалявам – каза Фулрах, – но ти и без това нямаше да стигнеш по-далеч. Всичките крале на Алория вече три месеца те търсят. Твоят образ, изрисуван от най-добрите художници, е предаден в ръцете на всеки посланик, агент или служител в петте кралства на севера. Преследват те от мига, когато си напуснал Дарайн.

– Фулрах, аз съм зает. Кажи на алорнските крале да ме оставят на мира. Защо така внезапно са се заинтересували от мен?

– Те искат да се посъветват с тебе – отговори кралят. – Алорните се подготвят за война и дори в моята бедна Сендария тихомълком започна мобилизация. Ако Прокълнатия се събуди сега, всички сме обречени. Мощта, която е била открадната, може да бъде използвана за неговото събуждане, а първата му стъпка ще бъде нападение срещу запада. Ти знаеш това, Белгарат. А също така знаеш, че преди да се завърне кралят на Рива, западните кралства са напълно беззащитни.

Гарион примигна и трепна рязко, след това се опита да прикрие своето внезапно движение, като се наведе да огледа един фин детайл върху гоблена. Каза си, че само така му се е случило. Името, което бе произнесъл крал Фулрах, не можеше да е Белгарат. Белгарат беше герой от приказките за вълшебства, от старинните легенди.

– Просто кажи на алорнските крале, че аз преследвам крадеца – каза господин Улф. – Тъкмо сега нямам време за военни съвети. Ако ме оставят на мира, ще мога да го настигна преди да е направил някоя пакост с онова, което е откраднал.

– Не предизвиквай съдбата, Фулрах – посъветва го и леля Поул. – Твоята намеса ни струва много време, което не можем да си позволим да губим. Внимавай да не ме ядосаш.

– Познавам могъществото ти, лейди Поулгара – твърдо отговори кралят и Гарион подскочи още веднъж. – Ала нямам избор. Дал съм дума да ви заведа във Вал Алорн при кралете на Алория, а един крал не бива да нарушава обещанието си.

В другата стая се възцари тишина. Умът на Гарион започна да се блъска над десетките възможности, които дочутите думи бяха разкрили пред него.

– Ти не си лош човек, Фулрах – каза господин Улф. – Може би не си толкова умен, колкото бих желал, но това не променя нещата – добър човек си. Никога няма да вдигна ръка срещу теб, нито аз, нито моята дъщеря.

– Говори само за себе си, Стари вълко – мрачно го прекъсна леля Поул.

– Не, Поулгара – каза той. – Щом трябва да отидем във Вал Алорн, нека се отправим натам възможно най-бързо. Колкото по-скоро обясним положението на алорните, толкова по-рано те ще престанат да ни пречат.

– Мисля, че с възрастта мозъкът ти е започнал да се разめква, татко – каза леля Поул. – Нямаме време за тази разходка до Вал Алорн. Фулрах и сам може да обясни всичко на Алорнските крале.

– Няма да има никаква полза от това, лейди Поулгара – печално каза кралят. – Както подчерта твоят баща, аз не съм особено умен. Алорнските крале няма да ме изслушат. Ако тръгнете сега, те ще изпратят някой друг като Брендиг и отново ще ви арестуват.

– Тогава на този нещастник може да се наложи да изживее остатъка от дните си като крастава жаба или като репичка – заплашително изрече леля Поул.

– Стига, Поул – прекъсна я господин Улф. – Има ли готов кораб, Фулрах?

– Да, очаква ви на северния кей, Белгарат – отговори кралят. – Кораб от Черек, изпратен от крал Анхег.

– Добре – каза господин Улф. – Значи утре заминаваме за Черек. Изглежда, че ще се наложи да разгълкувам едно две неща на някои твърдоглави алорни. Ти ще дойдеш ли с нас?

– Длъжен съм – отговори Фулрах. – Съветът е общ и Сендария е включена в него.

– Ти не чу последните ми думи, Фулрах – напомни леля Поул.

– Остави, Поул – каза господин Улф. – Той постъпва така, както смята, че е правилно. Ще изясним нещата, когато пристигнем във Вал Алорн.

Гарион разтреперан се отдръпна от вратата. Това беше невъзможно! Типичното му сендарско възпитание в дух на скептицизъм не му позволяваше дори да помисли за подобен абсурд. Ала макар и неохотно, Гарион си наложи да обмисли тази идея и да погледне истината в очите.

Ами ако господин Улф наистина *беше* вълшебникът Белгарат, човек, живял повече от седем хиляди години? И леля Поул наистина беше неговата дъщеря – вълшебницата Поулгара, която беше съвсем малко по-млада от своя баща? Всичките късчета от дочути разговори, тайнствените намеци, полуистините, всичко отиде по местата си. Силк беше прав – тя не можеше да бъде негова леля. Гарион изведнъж беше останал кръгъл сирак. Бе захвърлен сред света без никакви кръвни роднини, без надежда, че принадлежи някому, без наследство, към което да се чувства привързан. Той отчаяно пожела да си отиде у дома, там, във фермата на Фалдор, където, без да бъде измъчван от кошмарни мисли, можеше да потъне в забрава, където нямаше вълшебници нито странни пътувания в търсене на нещо неизвестно, където нищо нямаше да му напомня за леля Поул и за жестоката измама, в каквата тя бе превърнала целия му живот.

ВТОРА ЧАСТ ЧЕРЕК

ГЛАВА 12

Рано сутринта, преди да засияят първите сиви отблясъци на зората, те вече препускаха на бързи коне по тихите улици на Сендар към пристанището и кораба, който ги очакваше там. Премениите от миналата нощ бяха свалени и всички носеха обичайните си дрехи. Дори крал Фулрах и граф Селайн в обикновено облекло приличаха на двама средно заможни сендари, тръгнаха да уреждат търговските си дела. Кралица Лейла, която нямаше да замине с тях, яздеше до съпруга си и разговаряше с него със сериозен вид, а изразът ѝ беше такъв, сякаш всеки миг щеше да избухне в сълзи. Групата беше ескортирана от войници с тежки наметала, които ги бранеха от пронизващия леден вятър, долитащ откъм морето.

Каменните кейове на столицата Сендар се връзваха в разпенената вода тъкмо на мястото, където свършваше улицата, свързваща палата с пристанището; там ги чакаше корабът, който се люлееше и опъваше дебелия въжет, придържащи го към кея. Беше лек плавателен съд, тесен, с висок нос и очертавания, които наподобяваха вълк – факт, който едва ли можеше да успокои нервността на Гарион преди първото му пътуване по море. На палубата се шляеха няколко свирепи наглед моряци с дълги бради, облечени в оръфани кожени дрехи. С изключение на Барак тези хора бяха първите череки, които Гарион виждаше, и първото му впечатление беше, че те вероятно ще се окажат напълно ненадеждни.

– Барак! – изкрещя един плещест мъж, който се бе покатерил до средата на мачтата, стисна с две ръце едно от въжетата, плъзна се като вихър по него и прескочи от кораба на кея.

– Грелдик! – изрева Барак в отговор, свлече се от коня си и сграбчи страшния на вид моряк в мечешка прегръдка.

– Изглежда, че граф Барак се познава с нашия капитан – отбеляза граф Селайн.

– Доста обезпокоително – додаде кисело Силк. – Надявах се, че ще имаме трезв, разумен капитан на средна възраст с консервативен нрав. И да ви кажа, въобще не съм привързан към корабите и пътешествията по море.

– Чувал съм, че капитан Грелдик е един от най-добрите моряци в Черек – увери го графът.

– Милорд – отбеляза Силк огорчено, – определенията, с които си служат череките, са често неточни. – Той спря недоволния си поглед на Барак и Грелдик – двамата вдигаха тост за срещата си с халби бира, които един ухилен моряк им бе подал от кораба.

Кралица Лейла бе слязла от коня и прегръщаше леля Поул.

– Моля те, пази бедния ми съпруг, Поул – каза тя с колеблив смях. – Не позволявай на алорнските побойници да го подтикнат да извърши някаква глупост.

– Разбира се, Лейла – отговори ѝ утешително леля Поул.

– Стига, Лейла – възпротиви се крал Фулрах. – Сам ще се пазя. Нали съм мъж, в края на краищата.

Дребната закръглена кралица изтри очите си.

– Искам да ми обещаеш, че ще носиш топли дрехи – каза тя. – И не пий по цели нощи с Анхег.

– Предстои ни сериозна работа, Лейла – отвърна кралят. – Няма да има време за пиене.

– Познавам Анхег прекалено добре – изсумтя презрително кралицата, обърна се към господин Улф, изправи се на пръсти и целуна брадата му буза.

– Скъпи Белгарат – каза тя. – Обещай ми, че когато всичко свърши, ти и Поул пак ще ни дойдете на гости и ще останете дълго.

– Обещавам, Лейла.

– Започва отливът, кралю – каза Грелдик. – Корабът ми вече губи спокойствие.

– Боже мой! – извика кралицата, прегърна краля и зарови лице в рамото му.

– Стига де, стига – замърмори неловко Фулрах.

– Тръгвай, или ще се разплача направо тук, пред всички – рече тя и го изблъска напред.

Камъните по кея бяха хлъзгави, изящният черекски кораб се клатеше и подскачаше в неспокойната вода. Тясната дъска, по която трябваше да преминат, за да се качат на палубата, се размърда, после изскърца застрашително, но всички успяха да се качат на борда, без да пострадат. Моряците изтеглиха въжетата и заеха местата си на греблата. Лекият кораб се отдалечи рязко от кея и бързо се плъзна във водите на пристанището сред тежките и обемисти търговски кораби, хвърлили котва наоколо. Кралица Лейла стоеше унило на кея, заобиколена от високите

войници. Тя помахна няколко пъти с ръка и продължи да гледа след кораба, храбро вдигнала малката си брадичка. Грелдик зае мястото си на румпела и Барак се разположи до него. После капитанът даде знак на един мускулест тантурест войн, който беше клекнал наблизо. Тантурестият мъж кимна и смъкна с ръка парче парцаливо корабно платно, под което беше скрит барабан. Започна бавно да го бие и гребците незабавно подеха ритъма. Корабът се плъзна напред и навлезе в открито море.

Вълноломът вече не осигуряваше защита на кораба. Вълнението беше така страшно, че плавателният съд престана да се люлее, а бягаше по гребена на вълната, за да разцепи с носа си следващата. Дългите гребла ритмично се потапяха във водата под такта на бавните удари на барабана и правеха малки водовъртежи на повърхността на вълните. Морето беше оловносиво под зимното небе. Ниският, покрит със сняг бряг на Сендария се плъзгаше от дясната им страна безрадостен и пуст.

Гарион прекара по-голямата част от деня треперейки в една ниша на завет под високия нос на кораба, като се взираше меланхолично към морето. Предната нощ животът му беше разбит и сега цялата сериозност на това нещастие тегнеше в съзнанието му. Представата, че Улф е Белгарат, а леля Поул е Поулгара, естествено беше истински абсурд. Ала той беше убеден, че поне в част от нея има истина. Тя може би не беше Поулгара, ала почти с пълна сигурност момчето можеше да заяви, че тя не е негова леля. Доколкото му позволяваше обстановката, Гарион избягваше да я гледа и не разговаряше с никого.

През нощта спаха в претърпаното помещение, разположено в кърмата на кораба. Господин Улф остана на дълъг разговор с крал Фулрах и граф Селайн. Гарион тайно наблюдаваше стареца, чиято сребриста коса и късо подстригана брада сякаш блещукаха в светлината на полюляващата се газена лампа, окачена на една гредка на ниския таван. Улф изглеждаше същият както винаги. Накрая Гарион се обърна на другата страна и заспа.

На следващия ден заобиколиха подобния на кука полуостров на Сендария и се насочиха на североизток. Духаше хубав попътен вятър. Платната бяха вдигнати и гребците можеха да отдъхнат. Гарион продължи да се бори с мислите, които го измъчваха.

На третия ден времето стана бурно и смразяващо студено. Всичките платна и въжета бяха покрити със скреж и прашяха под напора на вятъра, тънки ледени блокчета съскаха във водата около кораба.

– Ако това не престане, преминаването през Дивата вълна ще е ужасно – отбеляза Барак и впери поглед към скованото от студ море.

– Дивата какво? – попита Дурник, обзет от опасения. Ковачът въобще не се чувстваше добре на кораба. Страдаше от морска болест и беше станал раздражителен.

– Дивата вълна на Черек – обясни Барак. – Това е пролив, дълъг около една левга, между северния край на Сендария и най-южните земи на Черекския полуостров – място с голямо мъртво вълнение, въртопи, водовъртежи и така нататък. Не се тревожи, Дурник. Корабът е добър, пък и Грелдик знае тайната на плаването през Дивата вълна. Може да се окаже малко трудничко, но за нас няма никаква опасност – освен ако нямаме лош късмет, естествено.

– Това, дето току-що го каза, много ободрява – сухо се обади Силк, който стоеше до тях. – Вече трети ден се мъча да не мисля за Дивата вълна.

– Наистина ли е толкова зле? – попита Дурник отпаднало.

– Специално ще се погрижа да не бъда трезвен, когато минаваме през пролива – закани се Силк.

Барак се разсмя.

– Трябва да бъдеш благодарен на Дивата вълна – заяви той. – Тя задържа Империята извън Черекския залив. Цяла Драсния щеше да бъде Толнедранска провинция, ако го нямаше този пролив.

– От политическа гледна точка съм възхитен от това – отвърна Силк. – Но лично от свое име бих заявил, че ще съм невероятно щастлив, ако никога вече не ми се налага да видя Дивата вълна.

На следващия ден хвърлиха котва близо до скалистия бряг на северна Сендария и зачакаха прилива. След известно време вълните отслабнаха, смениха посоката си и водите на Морето на ветровете нахлуха и полетяха през Дивата вълна, за да увеличат дълбочината на Черекския залив.

– Намери нещо здраво прикрепено към палубата и се хвани за него, Гарион – посъветва го Барак, когато Грелдик заповяда да вдигнат котвата. – С този попътен вятър преминаването на пролива може да се окаже интересно. – Той закричи по тясната палуба и зъбите му блеснаха във ведра усмивка.

Беше глупаво – Гарион знаеше това още в мига, когато се изправи и последва мъжа с червената брада към носа, но четирите дни, прекарани в самотен размисъл над загадка, която отказваше да се подчини на каквато и да било логика, го караха да се чувства обзет едва ли не от войнствено безрасъдство. Той стисна зъби и се хвана за един ръждясал железен обръч, закрепен неподвижно към носа.

Барак се засмя и здравата го плесна по рамото.

– Добро момче – рече одобрително гигантът. – Ще стоим тук заедно и ще надникнем дълбоко в гърлото на Дивата вълна.

Гарион реши да не му отговаря.

Тласкан от попътния вятър и прилива, корабът на Грелдик буквално прелетя през пролива, като се отклоняваше от курса си и се тресеше, сграбчен от страшните подводни течения на мъртвото вълнение. Ледени пръски опърлиха лицата им и Гарион, наполовина ослепен от тях, не видя огромния водовъртеж в самия център на Дивата вълна до момента, когато връхлетяха право срещу него. Стори му се, че чува страхотен рев, и изтри очи – тъкмо навреме, за да зърне въртопа, зейнал точно пред погледа му.

– Какво е това? – изкрещя той, като се опита да надвика ужасния шум.

– Великият въртоп – извика Барак. – Дръж се.

Въртопът беше по-голям от село Горен Гралт и се спускаше с ужасяващ скок в кипяща, изпълнена с мъгла от водни капки бездна на невъобразимо разстояние под тях. Вместо да насочи кораба встрани, Грелдик, противно на всички очаквания, го тласна направо към него.

– Какво прави? – изкрещя Гарион.

– Това е тайната на преминаването през Дивата вълна – изрева Барак. – Обикаляме два пъти въртопа, за да наберем по-висока скорост. Ако корабът не се разцепи, изскача като камък, изстрелян от прашка, и така преминаваме през мъртвото вълнение, преди теченията да ни уловят и да намалят скоростта ни. Иначе мъртвото вълнение ще ни издърпа обратно.

– Ами ако корабът не издържи?

– Е, понякога корабите се разцепват и потъват – отвърна Барак. – Не се тревожи, момче. Това не се случва често, пък и корабът на Грелдик ми изглежда достатъчно здрав.

Носът на кораба застрашително се надвеси над ръба на Великия въртоп, после водата ги завъртя два пъти около огромния водовъртеж. Гребците неистово превиваха гърбове под влудяващия тътен на барабана. Вятърът шибаше лицето на Гарион и той притисна тяло към железния обръч и отклони очи от кипящата бездна, зейнала под него.

После се изтръгнаха от ужасяващата прегръдка на въртопа и корабът прелетя като свистящ камък през разбитата на пяна вода оттатък опасността. Вятърът, който подпомагаше преминаването им, виеше в платната и вжетата.

Постепенно корабът намали скоростта си сред въртящите се като свредели водовъртежи, ала устремът, който бяха събрали от Великия въртоп, ги пренесе до спокойните води на едно заслонено скалисто заливче на сендарския бряг.

Барак се смееше ликуващо и бършеше водните пръски от брадата си.

– Е, момко – рече той. – Какво е мнението ти за Дивата вълна?

Гарион нямаше сили да отговори, затова съсредоточи усилията си да отдели вцепенените си пръсти от железния обръч.

– Гарион! – прозвуча един познат глас от кърмата.

– Пак ще ми се кара – каза възмутено Гарион, като пренебрегна факта, че идеята да стои на носа беше изцяло негова.

Леля Поул смъмри Барак заради безотговорността му, а после насочи вниманието си към Гарион и попита:

– Е? Да ми кажеш нещо?

– Барак не е виновен – заяви Гарион. – Аз исках. – В края на краищата нямаше никаква полза и двамата да изпаднат в немилост.

– Ясно – отвърна тя. – И коя беше причината за това?

Объркването и съмненията, които толкова време го бяха измъчвали, избухнаха.

– Просто исках – каза той и в гласа му затрептяха предизвикателни нотки. За пръв път през живота си Гарион се бе изправил пред прага на открита съпротива.

– Какво?

– Исках – повтори той. – Какво значение има защо съм постъпил така? И без това ще ме накажеш.

Леля Поул настръхна, очите ѝ заблестяха.

Господин Улф, който беше дошъл при тях, се усмихна.

– Какво ти е толкова смешно? – гневно подхвърли тя.

– Защо не оставиш аз да се занимая с това, Поул? – предложи старецът.

– Мога да се справя и сама – отвърна тя.

– Ала не и добре, Поул – каза той. – Не и добре. Станала си прекалено избухлива, пък и езикът ти е твърде остър. Той вече не е дете. Още не е станал мъж, но не е и дете. Този въпрос трябва да се реши между мъже. Аз ще се погрижа за това. – Улф пристъпи напред. – Настоявам, Поул.

– *Какво?*

– Настоявам. – Погледът му стана твърд.

– Много добре – изрече тя с леден глас, обърна им гръб и се отдалечи.

– Седни, Гарион – каза старецът.

– Защо е толкова дребнава? – изстреля Гарион в скоропоговорка.

– Не е дребнава – отвърна господин Улф. – Ядосана е, защото ти я уплаши. Никой не обича да го плашат.

– Съжалявам – измърмори Гарион засрамен от себе си.

– Не се извинявай на мен – каза Улф. – Аз не се уплаших. – За миг той се вгледа в момчето с пронизателните си очи. – Какво има?

– Наричат те Белгарт – рече Гарион, сякаш това обясняваше всичко.

– Е и?

– Това просто не е възможно.

– Не сме ли разговаряли вече по този въпрос? Преди много време?

– Ти Белгарт ли си? – направо попита Гарион.

– Някои хора ме наричат така. И какво от това?

– Съжалявам – каза Гарион. – Просто не вярвам, че е така.

– Добре – сви рамене Улф. – Не вярвай, щом не искаш. Но какво общо има мнението ти по този въпрос с неучтивия начин, по който се държиш с леля Поул?

– Просто само... – Гарион се поколеба. – Ами... – Отчаяно желаше да зададе на господин Улф последния, фатален въпрос, но въпреки твърдото си убеждение, че между него и леля Поул не съществува кръвно родство, не можеше да понесе мисълта, че съмненията му ще бъдат окончателно и безвъзвратно потвърдени.

– Ти си объркан – заговори Улф. – Прав ли съм? Нищо не изглежда така, както трябва да бъде, и се сърдиш на леля Поул, защото ти се струва, че тя е виновна за всичко.

– Както го описваш, звучи ужасно детински – призна Гарион и се изчерви.

– А не е ли?

Гарион се изчерви още повече.

– Тези неприятности са лично твои, Гарион – продължи господин Улф. – Наистина ли мислиш, че и други хора трябва да бъдат нещастни заради тях?

– Не – едва чуто прошепна Гарион.

– Леля ти Поул и аз сме такива, каквито ни виждаш – заговори тихо Улф. – Хората са изприказвали много глупости за нас, но това наистина няма значение. Има неща, които трябва да бъдат извършени, и ние сме

онези, които трябва да ги извършат. Това е важното. Не прави задачата на леля Поул по-тежка, просто защото светът не ти харесва. Такова поведение не е детинско, а невъзпитано. Освен това ти винаги си се държал добре. Според мен ѝ дължиш извинение, нали?

– Прав си – съгласи се Гарион.

– Доволен съм, че имахте тази възможност да поговорим – каза старецът. – На твоето място не бих чакал прекалено дълго, преди да се съдобрят с нея. Не можеш да си представиш колко дълго може да се сърди тя. – Той се засмя. – Поул ми е сърдита, откакто се помня, а това е така отдавна, че въобще не ми се мисли по този въпрос.

– Ей сега отивам – каза Гарион.

– Хубаво – одобри Улф.

Гарион стана и решително се насочи към леля Поул, която се взираше към страшните водовъртежи на Дивата вълна на Черек.

– Лельо Поул – каза той.

– Да, скъпи?

– Извинявай, сгреших.

Тя се обърна към него и го погледна сериозно.

– Да. Сгреша.

– Повече няма да правя така.

Тя се засмя с тих, топъл смях и прокара пръстите си през сплъстената му коса.

– Не давай обещания, които не можеш да удържиш, скъпи – каза тя, прегърна го и всичко отново беше наред.

Отминаха страшния бяс на морето при Дивата вълна на Черек и се отправиха на север покрай покрития със сняг източен бряг на Черекския полуостров към древния град, който беше прародината на всички алорни, алгари, драснианци, както и на череките и риванците. Вятърът беше студен, а небето застрашително ниско, но остатъкът от пътуването им премина без премеждия. След три дни корабът влезе в пристанището на Вал Алорн и хвърли котва край един от отрупаните със сняг кейове.

Вал Алорн не приличаше на сендарски град. Неговите стени и сгради бяха невероятно древни и приличаха по-скоро на естествени скални образувания, отколкото на постройки, издигнати от човешка ръка. Тесните криволичещи улици бяха задръстени със сняг, планините зад града се извисяваха огромни и бели на фона на тъмното небе.

Няколко шейни, теглени от коне, ги очакваха на кея. Хората, които ги караха, изглеждаха свирепи. Косматите коне удряха с копита утъпкания сняг. В последната шейна имаше кожени наметала и Гарион се уви с

едно, докато чакаше Барак да си вземе сбогом с Грелдик и моряците.

– Да тръгваме – каза Барак на водача, когато се качи в шейната. – И гледай да настигнеш другите шейни.

– Ако не бяхте говорили толкова дълго, нямаше да е трудно – раздразнено отвърна водачът.

– Прав си – съгласи се Барак.

Водачът изсумтя, плесна конете с камшика и шейната полетя по улицата, където другите вече бяха изчезнали.

Облечени с кожи черекски войници крачеха горделиво по тесните улици и мнозина изреваваха поздрави към Барак, когато шейната преминеше край тях. На един ъгъл бяха принудени да спрат, защото в мразовития студ двама плещести, съблечени до пояс мъже разгорещено се бореха в снега на сред улицата под окуражителните възгласи на тълпата зрители.

– Много често срещано развлечение – каза Барак на Гарион. – Зимата във Вал Алорн е доста скучна.

– Това пред нас дворецът ли е? – попита Гарион.

Барак поклати глава.

– Не, храмът на Белар. Някои хора казват, че духът на бог Белар живее тук. Ала самият аз никога не съм го виждал, затова не мога да твърдя подобно нещо със сигурност.

Борците се отдръпнаха от пътя и шейната продължи напред.

На стълбището на храма стоеше престаряла жена, омотана в парцаливи вълнени дрехи. Стискаше дълга тояга в костеливата си ръка, дългата ѝ права коса беше разрошена.

– Здравей, лорд Барак – извика тя с дрезгав глас, когато префучаха край нея. – Твоята орис те очаква.

– Спри – изръмжа Барак на водача, хвърли кожената си наметка, скочи на земята и изрева с гръмотевичен глас: – Мартьо! Беше ти забранено да се мотаеш тук. Ако кажа на Анхег, че не си се подчинила на заповедите му, той ще накара жреците на храма да те изгорят като вещица.

Старата жена се изкиска и Гарион с ужас забеляза, че очите ѝ са мъртви и изцяло бели, с цвета на мляко.

– Огънят няма да докосне старата Мартьо – изсмя се пронизително тя. – Това не е ориса, която я очаква.

– Стига си приказвала за ориса – извика Барак. – Махни се от храма!

– Мартьо вижда каквото вижда – каза старата жена. – Знакът на

твоята страшна съдба е изписан върху теб и когато тя те застигне, ще си спомниш думите на старата Мартьо. – След това тя се обърна към шейната, където седеше Гарион, макар че млечнобелите ѝ очи очевидно бяха напълно слепи. Чертите ѝ изведнъж се промениха, остро злорачество се превърна в странно благоговение.

– Здравей, най-велики измежду всички господари – изрече с монотонен глас тя. – Когато получиш своето наследство, помни, че старата Мартьо е била първата, която те е поздравила.

Барак се спусна с рев срещу нея, но тя побягна, като почукваше по каменните стъпала с тоягата си.

– Какво искаше да каже тази старица? – попита Гарион, когато Барак се върна в шейната.

– Тя е луда – отвърна Барак. Лицето му беше пребледняло от гняв. – Навъртя се около храма, проси и плаши доверчивите домакини с безсмислиците си. Ако Анхег имаше малко повече здрав разум, отдавна щеше да я изгони от града или да я изгори на клада. – Гигантът отново се качи в шейната и изръмжа на водача: – Да тръгваме.

Гарион погледна през рамо, докато бързо се отдалечаваха от храма, но старата сляпа жена не се виждаше никъде.

ГЛАВА 13

Палатът на крал Анхег беше огромно мрачно здание в центъра на Вал Алорн. Обширни крила се простираха във всички посоки от главната постройка на двореца. Много от тях тънеха в разруха, прозорците без стъкла бяха насочили празния си взор към откритото небе. Доколкото Гарион можеше да проумее, дворецът беше строен без никакъв план и изглежда, беше граден през трите хиляди години, докато кралете на Черек бяха владели тези земи.

– Защо е толкова празен и порутен? – попита той Барак, когато шейната им профуча през отрупания със сняг двор на палата.

– Едни крале строят, други рушат – лаконично отвърна Барак. – Така правят всички властелини. – Гигантът беше изпаднал в мрачно настроение след срещата им със сляпата жена край храма.

Останалите бяха слезли от шейните и ги очакваха.

– Дълго време не си бил у дома, щом успя да се загубиш на път от пристанището до двореца – отбеляза Силк.

– Забавиха ни – изсумтя Барак.

Широката, обкована с желязо врата в края на стълбището, което водеше към двореца, изведнъж се отвори, сякаш някой зад нея бе очаквал момента да пристигнат всички. Жена с дълги сламеноруси плитки и алена пелерина, украсена с красиви кожи, излезе на портала в края на стълбите и вperi поглед в тях.

– Добре дошъл, лорд Барак, граф Трелхайм, съпруге мой – студено изрече тя.

Лицето на Барак стана още по-мрачно.

– Здравей, Мерел – отговори той на поздрава ѝ и кратко кимна.

– Крал Анхег ми позволи да ви посрещна, господарю – каза съпругата на Барак, – както повелява моето право и дългът ми.

– Винаги си проявявала голямо внимание към своя дълг, Мерел – отвърна Барак. – Къде са дъщерите ми?

– В Трелхайм, господарю – отговори тя. – Помислих си, че не е много умно да бият толкова дълъг път в този студ. – В гласа ѝ пропъзляха едва доловими зловни нотки.

– Разбирам – въздъхна Барак.

– Грешно ли съм постъпила, господарю? – попита Мерел.

– Да не говорим за това – отвърна Барак.

– Ако вие и вашите приятели сте готови, господарю – заяви тя, – ще ви придружа до тронната зала.

Барак се изкачи по стълбите, прегърна жена си твърде студено и за кратко, после двамата преминаха през широката вход.

– Трагична история – измърмори граф Селайн и поклати глава, докато се изкачваха по стълбите към вратата на двореца.

– Едва ли – подметна Силк. – В края на краищата Барак получи това, което искаше, нали?

– Вие сте жесток човек, принц Келдар – каза графът.

– О, не – възрази Силк. – Аз съм реалист, това е всичко. Барак толкова години копня по Мерел и накрая си я получи. Щастлив съм да видя, че такова постоянство все пак е възнаградено. Нима вие не сте?

Граф Селайн въздъхна.

Група войници с доспехи и щитове се присъединиха към тях и ги ескортираха през лабиринт от коридори, по широки стълбища, които се изкачваха нагоре, и по тесни проходи, които се спускаха все по-надолу и по-надолу в огромния дворец.

– Винаги съм се възхищавал на черекската архитектура – язвително подметна Силк. – Пълна е с изненади.

– Разширяването на дворците е нещо, с което слабите крале винаги

могат да запълват времето си – отбеляза крал Фулрах. – Като идея не е лошо, наистина. В Сендария слабите крале посвещават времето си на планове за павиране на улиците, ала всичко във Вал Алорн отдавна е покрито с камъни.

– Ето един въпрос, който никога не ми е давал мира, Ваше Величество – засмя се Силк. – Как човек може да попречи на некадърните крале да правят пакости?

– Принц Келдар – отвърна крал Фулрах. – Не желая злото на вашия вуйчо, но смятам, че може да е много интересно, ако короната на Драсния попадне върху вашата глава.

– Моля ви, Ваше Величество – отвърна Силк с престолено изумление. – Дори и не си помисляйте такова нещо.

– А също така да си намерите и съпруга – лукаво добави граф Селайн. – Принцът определено има нужда от съпруга.

– Това е даже по-лошо – каза Силк и потрепера.

Тронната зала на крал Анхег беше сводесто помещение с огромна яма-огнище в средата, където пукаха и пламтяха цели дънери. За разлика от разточително отрупаната с драперии зала на крал Фулрах, тук каменните стени бяха голи, а факлите димяха и пламтяха, поставени в железни обръчи, вградени в стените. Мъжете, които седяха край огъня, не приличаха на елегантните придворни в палата на Фулрах, а по-скоро на брадати черекски войници. Ризниците им блестяха в светлината на пламъците. В единия край на залата имаше пет трона, всеки увенчан със знаме. Четири от тронове вече бяха заети. Близо до тях стояха три величествени жени.

– Фулрах, крал на Сендария! – обяви с басов глас един от войниците, които ги придружаваха, и удари с дръжката на копие то си покрития с тръстика каменен под.

– Здравей, Фулрах – извика едър мъж с черна брада, седнал на един от тронове, и се изправи. Дългата му синя одежда беше омачкана и изцапана с петна, а косата му беше сплъстена и занемарена. Златната корона, които носеше, беше огъната и едно-две от крайчетата ѝ бяха отчупени.

– Здравей, Анхег – отвърна кралят на Сендария и леко се поклони.

– Тронът те очаква, о, Фулрах – каза мъжът със сплъстената коса и посочи знамето на Сендария край празния трон. – Кралете на Алорния посрещат твоя милост с отворени обятия, очаквайки мъдростта на сендарския крал да се влее в силата на този съвет.

Това обръщение се стори на Гарион странно внушително.

– Кои са тези крале, приятелю Силк? – прошепна Дурник, когато всички приближиха тронове.

– Дебелият, с червената дреха, върху чието знаме е избродиран северен елен, е моят вуйчо, Родар от Драсния. Този с изпитото лице, облечен в черно, под знамето с коня, е Чо-Хаг от Алгария. Едрият мрачен мъж в сиво, онзи, който е без корона и седи под знамето с меча, е Бранд, регентът на Рива.

– Бранд? – прекъсна го Гарион, стреснат от спомена за историите, в които се разправяше за битката при Воу Мимбре.

– Всичките регенти на Рива носят името Бранд – обясни Силк.

Крал Фулрах поздрави станалите крале със сдържан церемониален език, какъвто, изглежда, беше обичаят, и зае своето място под зеленото знаме, върху което бе изобразен сноп златни класове – емблемата на Сендария.

– Здравей, Белгарат, ученико на Алдур – каза Анхег. – Здравей и ти, Поулгара, почтена дъще на безсмъртния Белгарат.

– Няма време за цялата тази церемония, Анхег – каза господин Улф язвително, като отметна пелерината си и закрачи напред. – Защо ме призоваха кралете на Алория?

– Позволи ни да се наслаждаваме на тези мънички церемониалности, древни – лукаво каза Родар, ужасно дебелият крал на Драсния. – Толкова рядко имаме възможността да си поиграем на крале. Това няма да ни отнеме много време.

Господин Улф поклати глава с възмущение.

Една от трите жени с величествен вид пристъпи напред. Тя беше висока красавица с гарвановочерна коса, облечена в черна кадифена рокля, привързана на гърдите с множество сложно преплетени връвчици. Тя направи реверанс пред крал Фулрах и докосна за миг бузата си до неговата.

– Ваше Величество – каза тя, – вашето присъствие прави чест на нашия дом.

– Ваше Величество – отговори Фулрах и почтително наведе глава.

– Кралица Ислена – прошепна Силк на Дурник и Гарион. – Съпругата на Анхег. – Носът на дребния мъж потрепера от едва сдържано веселие. – Наблюдавайте я, когато поздравява Поулгара.

Кралицата се обърна и направи дълбок поклон пред господин Улф.

– Добре дошъл, божествени Белгарат – каза тя и плътният ѝ глас потрепера от вълнение.

– Едва ли съм божествен, Ислена – сухо отвърна старият човек.

– Безсмъртни сине на Алдур – царствено продължи тя, без да обръща внимание, че я е прекъснал. – Най-могъщи вълшебници в целия свят! Бедната моя къща трепери от вдъхващата страхопочитание мощ, която ти донесе между нейните стени.

– Хубава реч, Ислена – отбеляза Улф. – Имаше малко неточности, ала все пак е хубава.

Ала кралицата вече се беше обърнала към леля Поул.

– Здравей славна сестро – произнесе напевно тя.

– Сестра ли я нарече тя? – стресна се Гарион.

– Тя е мистичка – тихо каза Силк. – Занимава се по малко с магьосничество и се смята за вълшебница. Гледай сега.

С величествен жест кралицата протегна дланта си, върху която блещукаше зелен скъпоценен камък, и го подаде на леля Поул.

– Беше го скрила в ръкава си – прошепна Силк весело.

– Кралски дар, Ислена – произнесе леля Поул със странен глас. – За жалост мога да ти предложа единствено това в отговор.

И подаде на кралицата една кървавочервена роза.

– Откъде я взе? – попита Гарион удивено.

Силк му намигна.

Кралицата впери в розата поглед, изпълнен със съмнение, взе я, внимателно започна да я оглежда и очите ѝ се разшириха. Лицето ѝ пребледня, а ръцете ѝ започнаха да потрепват.

Напред беше излязла втората кралица – дребна русокоса жена с красива усмивка. Без никакви церемонии тя целуна крал Фулрах, после господин Улф и топло прегърна леля Поул. Нейната привързаност изглеждаше проста и естествена.

– Порен, кралицата на Драсния – каза Силк и скулите му се изопнаха в някаква горчива самоирония. В този единствен миг – така ясно, сякаш всичко бе огряно от ярка светлина – Гарион прозря причината, поради която Силк понякога се държеше така странно. Внезапен прилив на съчувствие изгори гърлото му и едва не го задуши.

Третата кралица, Силар от Алгария, поздрави крал Фулрах, господин Улф и леля Поул с няколко кратки думи, произнесени с тих глас.

– Регентът на Рива не е ли женен? – попита Дурник, като се огледа наоколо, търсейки още една кралица.

– Той имаше съпруга – лаконично отвърна Силк, без да откъсва очи от кралица Порен, – но тя умря преди няколко години и му остави четиринама сина.

– А – въздъхна Дурник.

В тронната зала влезе Барак и очевидно сърдит, с мрачно лице, закръчи към трона на крал Анхег.

– Добре дошъл у дома, братовчедо – каза крал Анхег. – Помислих си, че си се загубил.

– Семейни задължения – отвърна Барак. – Трябваше да разменя няколко думи с моята съпруга.

– Разбирам – рече Анхег и не попита нищо повече.

– Запозна ли се с нашите приятели? – поинтересува се Барак.

– Още не, лорд Барак – каза крал Родар. – Досега бяхме заети с обичайните формалности. – Той се изкиска и огромният му търбух се разлюля.

– Сигурен съм, че всички познавате граф Селайн – започна Барак. – А това е Дурник – ковач и смел мъж. Името на момчето е Гарион. Лейди Поулгара се грижи за него. Добър момък.

– Кога най-сетне наистина ще започнем? – нетърпеливо попита господин Улф.

Чо-Хаг, кралят на алгарите, заговори с необичайно тих глас:

– Нали знаеш за нещастieto, което ни сполетя, о, Белгарат? Обръщаме се към теб за съвет.

– Чо-Хаг – раздразнено отвърна Улф, – говориш като герой в посредствена арендска епическа поема. Наистина ли е необходимо да използваш това „О“?

– Вината е моя, Белгарат – заяви разочаровано Анхег. – Аз извиках писари да записват какво се говори на нашите срещи. Чо-Хаг приказваше не само на теб, но и на историята. – Короната на краля се беше килнала и несигурно се подпираше върху едното му ухо.

– Историята е много търпелива, Анхег – каза Улф. – Не е необходимо да се опитваш да й направиш впечатление. Тя и без това ще забрави повечето от твоите думи. – Той се обърна към регента на Рива. – Бранд, мислиш ли, че можеш да ми обясниш всичко без прекалено много украшения?

– Боя се, че вината е моя, Белгарат – отговори с плътен глас мъжът в сивата одежда. – Изменникът успя да избяга с откраднатото от него заради моята слабохарактерност.

– Но ТО би трябвало да защитава само себе си, Бранд – каза Улф. – Дори аз не мога да го докосна. Познавам крадеца и зная, че не съществува начин, по който би могъл да да му попречиш да влезе в Рива. Онова, което ме интересува, е как той е могъл да го докосне, без да бъде унищожен от неговата мощ.

Бранд безпомощно разпери ръце.

– Събудихме се една сутрин и НЕГО го нямаше. Жреците успяха само да отгатнат името на крадеца. Духът на бога-Мечка не пожела да ни каже повече. Тъй като ние знаехме кой е той, внимавахме да не прознасяме името му, както и името на онова, което открадна.

– Добре – каза Улф. – Изменникът умее да долавя думи по въздуха от голямо разстояние. Самият аз го научих как да прави това.

– Знаехме – кимна Брад. – Затова ни беше трудно да подберем подходящи думи за съобщението до тебе. Когато ти не дойде в Рива и моят пратеник не се завърна, аз си помислих, че се е случило нещо лошо. Тогава изпратихме хора да те намерят.

Господин Улф се почеса по брадата.

– Значи вината, че сега съм тук, си е моя – каза той. – Аз използвах вашия пратеник. Трябваше да предам нещо на едни хора в Арендия. Да, трябваше да постъпя по-мъдро.

Силк се прокашля и попита учтиво:

– Мога ли да добавя нещо?

– Естествено, принц Келдар – отвърна крал Анхег.

– Дали е напълно благоразумно да продължим този разговор на публично място? – попита Силк. – Мургите имат достатъчно злато, с което купуват уши на много места, а кролимите умеят да хващат мислите от умовете на най-верните войни. Онова, което човек не знае, не може да му бъде отнето, ако разбирате какво искам да кажа.

– Войните на Анхег не могат лесно да се купят – гневно отсече Барак. – А в Черек няма кролими.

– Може ли да се доверим на хората от прислугата и момичетата в кухнята? – поинтересува се Силк. – Аз съм откривал кролими на съвсем неочаквани места.

– В онова, което казва моят племенник, има нещо вярно – обади се крал Родар и лицето му доби дълбоко замислен израз. – Драсния има вековни традиции в събирането на сведения, а Келдар е един от най-добрите наши хора в това отношение. Той смята, че думите ни могат да отидат по-далеч, отколкото желаем, и мисля, че е умно да се вслушаме в съвета му.

– Благодаря, вуйчо – каза Силк и се поклони.

– Ти би ли могъл да проникнеш в този палат, принц Келдар? – предизвика го крал Анхег.

– Вече съм го правил, Ваше Величество – скромно отвърна Силк. – Около дузина пъти, дори повече.

Анхег погледна към Родар и вдигна вежди. Родар леко се изкашля.

– Това беше преди доста време, Анхег. Нищо сериозно. Просто изпитвах любопитство по един въпрос, това е всичко.

– Трябвало е само да ме попиташ – каза Анхег с леко оскърбен тон.

– Не желяех да те притеснявам – обясни Родар и сви рамене. – Освен това много по-голямо удоволствие ми доставя да получавам сведения по другия начин.

– Приятели – каза крал Фулрах. – Задачата, с която сме се заели, е твърде важна, за да допуснем дори и най-малката възможност да я провалим. Няма ли да е по-добре, ако бъдем свръхпредпазливи, вместо да рискуваме?

Крал Анхег се намръщи и сви рамене, после каза:

– Както желаете. Ще продължим тайно тогава. Братовчедо, би ли разчистил залата на стария крал Елдриг? Ще се преместим там. Постави стражи в коридорите около нея.

– Да, Анхег – отвърна Барак, взе дузина войници и напусна залата.

Кралете станаха от тронове – всички, с изключение на Чо-Хаг. Строен воин, почти толкова висок, колкото Барак, с бръсната глава и дългия кичур коса на темето, типичен за алгарите, излезе напред и му помогна да се изправи.

Гарион въпросително погледна Силк.

– Прекарал е някаква болест в детството си – тихо обясни Силк. – След нея краката му станали толкова слаби, че не може да стои без чужда помощ.

– Това не го ли затруднява да бъде крал? – попита Гарион.

– Алгарите прекарват повече време върху гърбовете на конете, отколкото върху собствените си крака – каза Силк. – Яхне ли кон, Чо-Хаг не се различава от най-умелия воин в Алгария. Воинът, който му помага, е Хетар, неговият осиновен син.

– Познаваш ли го? – попита Гарион.

– Аз познавам всички, Гарион. – Силк меко се засмя. – Хетар и аз сме се сблъскали няколко пъти. Аз го харесвам, но предпочитам той да не знае това.

Към тях се приближи кралица Порен.

– Ислена кани мен и Силар в покоите си – обърна се тя към Силк. – Очевидно в Черек жените не се занимават с държавнически дела.

– Нашите черекски братовчеди имат слаби места, Ваше Величество – отвърна Силк. – Те са крайни консерватори, и разбира се, все още никога не им е хрумвало, че жените са човешки същества.

Кралица Порен му намигна с лукава усмивка.

– Надявах се, че ще имаме възможност да поговорим, Келдар, ала изглежда сега това няма да се случи. Предадохте ли съобщението ми на Лейла?

Силк кимна.

– Тя обеща, че незабавно ще ви пише – отговори той. – Ако знаех, че ще бъдете тук, самият аз щях да ви донеса писмото ѝ.

– Това хрумване беше на Ислена – каза Порен. – Тя реши, че ще е хубаво, ако проведем съвет на кралиците, докато трае срещата на кралиците. Искаше да покани и Лейла, но всички знаем какъв ужас изпитва кралицата на Сендария от пътуване по море.

– Дали досега по време на вашия съвет се е родило нещо от особена важност, Ваше Величество? – безгрижно попита Силк.

Кралица Порен направи гримаса.

– Всички седим и наблюдаваме как Ислена прави разни фокуси – изчезват монети, разни неща се появяват от ръкавите ѝ, това е – отвърна тя. – Или пък предсказва бъдещето. Силар е прекалено учтива, за да се възпротиви, аз пък съм най-млада, затова от мен не се очаква да приказвам кой знае колко. Всичко е ужасно скучно, особено когато изпада в транс с ония глупави кристални топки. Лейла смята ли, че може да ми помогне?

– Повече от всички останали – увери я Силк. – Обаче трябва да ви предупредя, че вероятно нейният съвет ще бъде твърде категоричен. Кралица Лейла е мила земна душа и понякога се изразява прекалено директно.

Кралица Порен се изкиска дяволито.

– Всичко е наред. В края на краищата аз отдавна съм пораснала.

– Разбира се – рече Силк. – Просто исках да ви подготвя, това е всичко.

– Подигравате ли ми се, Келдар? – попита тя.

– Нима бих направил това, Ваше Величество? – попита Силк с напълно невинно лице.

– Смятам, че бихте – отговори тя.

– Идваш ли, Порен? – попита кралица Ислена някъде отблизо.

– Веднага, Ваше Величество – заяви кралицата на Драсния. Пръстите ѝ отпратиха кратко послание към Силк: „Каква досадница!“

„Търпение, Ваше Величество“ – предаде ѝ с жестове Силк.

Кралица Порен послушно последва величествената кралица на Черек и кратката господарка на Алгария и трите напуснаха залата. Очите

на Силк я проследиха и върху лицето му отново се плъзна одевешният самоироничен израз.

– Другите тръгват – деликатно каза Гарион и посочи към алорнските крале, които тъкмо излизаха.

– Добре – каза Силк и бързо пое след тях.

Гарион се присъедини към края на групата. Отправиха се през ступените коридори към залата на крал Елдриг.

Сдържаният глас в ума му прошепна, че ако леля Поул го зърне, вероятно ще измери някакви причини да го отпрати.

Докато се бавеше в края на процесията, погледът му улови мигновено, дебнещо движение в дъното на един от страничните коридори. За момент зърна фигурата на мъж – обикновен черекски войник с тъмозелена наметка. Гарион спря да погледне още веднъж, но човекът със зелената наметка беше изчезнал.

Леля Поул стоеше със скръстени ръце пред вратата на залата на крал Елдриг.

– Къде отиваш? – каза тя.

– Ами... не знам – отвърна той колкото се може по-невинно.

– Ясно – рече тя и се обърна към Барак. – Съветът вероятно ще трае много дълго и Гарион ще се отегчи до смърт. Има ли някакво място, където да може да се развлича, докато дойде време за вечеря?

– Лельо Поул! – възпротиви се Гарион.

– Може би в оръжейната? – предложи Барак.

– Какво ще правя там? – попита Гарион.

– Може би предпочиташ кухнята и мръсните съдове? – многозначително се поинтересува леля Поул.

– Знаеш ли, май предпочитам оръжейната.

– Така си и помислих.

– Тя е в другия край на ей онзи коридор, Гарион – обясни му Барак. – Стаята с червената врата.

– Тичай, скъпи – каза леля Поул. – И внимавай да не се порежеш.

Гарион се навъси и бавно пое по коридора, който му беше посочил Барак. Дълбоко преживяваше несправедливостта на създалото се положение. Стражите, които бяха поставени пред залата на крал Елдриг, правеха подслушването невъзможно. Гарион въздъхна и продължи самотната си разходка към оръжейната.

Ала една част от ума му беше заета с размисъл по някои въпроси. Въпреки упорития му отказ да приеме възможността, че господин Улф и леля Поул в действителност са Белгарат и Поулгара, поведението на

алорнските крале показваше, че поне те *със сигурност* вярват в това. Пък и как се беше появила розата, която леля Поул беше дала на кралицата Ислена? Като оставим настрана факта, че розите не цъфтят през зимата, откъде леля Поул можеше да знае, че Ислена ще ѝ подари зеления скъпоценен камък, за да е приготвила розата предварително? Той съзнателно избягваше да мисли върху възможността, че леля му просто е създала цветето от нищото.

Коридорът, по който вървеше, потънал в мисли, беше мрачен. Горяха само няколко факли, поставени в железни обръчи по стените. Туктам имаше отклонения – тъмни, неосветени отвори, които се простираха далеч в мрака. Почти беше стигнал до оръжейната, когато до ушите му достигна слаб звук. Без да знае защо, Гарион се вмъкна в един от проходите и зачака.

Мъжът със зеленото наметало се показва в осветения коридор и се огледа крадешком. Беше обикновен наглед мъж с къса пясъчноруса брада и вероятно можеше да се разхожда навсякъде из двореца, без да привлече ничие внимание. Ала поведението му, дебнешите му движения разкриваха по-ясно от всякакви думи, че извършва нещо, което не е позволено. Мъжът тръгна по коридора към скривалището на Гарион и момчето се отдръпна в закрилящата го тъмнина. Когато отново подаде внимателно глава, мъжът бе изчезнал и нямаше никаква възможност да се разбере в кой от всички тъмни странични проходи е потънал. Вътрешният глас на Гарион му прошепна, че дори ако каже на някого за това, възрастните няма да го послушат. Трябваше да разполага с нещо повече от несигурното чувство на съмнение, ако не желаше да го сметнат за глупак. Всичко, което можеше да стори засега, беше да си отваря очите на четири за мъжа със зелената наметка.

ГЛАВА 14

На следващата сутрин валеше сняг и леля Поул, Силк, Барак и господин Улф отново се събраха на съвет с кралицата, като оставиха Дурник да се грижи за Гарион. Двата седяха близо до огъня в огромната зала с тронове и наблюдаваха двадесетината брадати черекски войници, които почиваха или се занимаваха с разни упражнения, за да убият времето. Някои точеха сабите си, други търкаха броните и щитовете си, трети ядяха или пиеха – макар че все още беше ранна сутрин; неколцина разгорещено играеха някаква игра на зарове, а петима-шестима просто

се бяха обърнали към стената и спяха.

– Изглежда, череките са много лениви хора – тихо каза Дурник на Гарион. – Не видях нито един да работи, откакто пристигнахме.

Гарион поклати глава и отвърна също така тихо:

– Мисля, че това са доверените бойци на краля. Смятам, че те не трябва да правят нищо друго, освен да чакат кога кралят ще ги изпрати да се бият с някого.

Дурник неодобрително се навъси.

– Сигурно е ужасно скучно да живееш така.

– Дурник – попита след миг Гарион, – забеляза ли как Барак и жена му се отнасят един към друг?

– Тъжна история – отговори Дурник. – Силк ми разказа вчера. Барак се влюбил в нея, когато и двамата били много млади, но тя била със знатен произход и не го приемала на сериозно.

– Как се случило така, че се оженили?

– Нейното семейство уредило всичко – обясни Дурник. – След като Барак станал граф на Трелхайм, роднините ѝ решили, че подобна женитба ще им осигури ценна връзка в кралския двор. Мерел се възпротивила, ала това не помогнало. Когато се оженили, Барак разбрал, че тя е наистина много повърхностен човек, ала, разбира се, било вече твърде късно – Силк ми разказа. Тя е зловна и дребнава и винаги се опитва да го нарани, а той прекарва колкото се може повече време далеч от дома.

– Имат ли деца? – попита Гарион.

– Две – отвърна Дурник. – Момичета, на пет и седем години. Барак много ги обича, ала не ги вижда често.

– Щеше ми се някак да можем да им помогнем – въздъхна Гарион.

– Не може да се месим в отношенията им – каза Дурник. – Такива неща просто не се правят.

– Знаеш ли, че Силк е влюбен във вуйна си Порен? – рече Гарион.

– Гарион! – Гласът на Дурник звучеше изумено. – Не е прилично да приказваш такива неща.

– Но въпреки това е истина – отвърна Гарион, като се опитваше да се защити. – Всъщност тя не му е съвсем истинска вуйна, защото е втора съпруга.

– Щом е омъжена за неговия вуйчо, значи му е вуйна – твърдо заяви Дурник. – Кой измисли тази скандална история?

– Никой не я е измислил – отговори Гарион. – Наблюдавах лицето му, когато вчера разговаряше с нея. Веднага става ясно какви са чувствата му.

– Сигурен съм, че си си въобразил – неодобрително заяви Дурник и стана. – Хайде да се огледаме наоколо. Така ще можем да се заемем с нещо по-добро, отколкото да седим и да разменяме клюки за нашите приятели. Почтените хора наистина не се занимават с такива неща.

– Добре – смутено се съгласи Гарион, също стана и последва Дурник. Прекосиха опушената тронна зала и излязоха в коридора.

– Хайде да надникнем в кухнята – предложи Гарион.

– И в ковачницата – добави Дурник.

Кралските кухненски помещения бяха огромни. Цели волове се печаха на шишове, ята гъски къкреха на огъня в езера вкусен сос. Яхнията се вареше в казани, големи колкото каруци, цели батальони хлябове поемаха в огромни пещи, в които човек можеше да стои прав. За разлика от добре подредената кухня на леля Поул във фермата на Фалдор, тук всичко беше потънало в бъркотия и хаос.

Главният готвач, огромен мъж с червендалесто лице, крещеше заповеди, но никой не го слушаше. Навсякъде звучаха крясъци, заплахи и груби шеги. Лъжица, нажежена на огъня и оставена на място, където нищо неподозиращ готвач я взимаше в ръка, предизвикваше бурно веселие. Шапката на някой от помощниците изчезваше, нарочно хвърлена в казан вряща яхния.

– Нека отидем другаде, Дурник – каза Гарион. – Тук въобще не е така, както очаквах.

Дурник кимна.

– Госпожа Поул никога не би търпяла подобни глупости – съгласи се той неодобрително.

В коридора пред кухнята се шляеше една девойка от прислугата с червеникаворуса коса. Беше в млечнозелена рокля с дълбоко деколте.

– Извинете – каза й учтиво Дурник, – бихте ли ни упътвили към ковачницата?

Тя дръзко го огледа от главата до петите и попита:

– Нов ли си тук? Не съм те виждала досега.

– Просто минавахме през кухнята – отговори Дурник.

– Откъде си? – поинтересува се тя.

– От Сендария – каза Дурник.

– Колко интересно! Защо момчето не свърши работата, която са ви възложили, а ти не останеш да си поговорим малко? – Погледът й открито показваше какво желае.

Дурник се изкашля и ушите му почервеняха.

– Къде е ковачницата? – повтори той. Момичето лекомислено се

засмя.

– В двора. Вървете право по този коридор. – И добави: – Обикновено се навъртам някъде тук. Сигурна съм, че ще можеш да ме намериш, като си свършиш работата в ковачницата.

– Да – отвърна Дурник. – Сигурно ще мога. Ела, Гарион.

Продължиха по коридора и излязоха в покрития със сняг вътрешен двор.

– Безобразие! – заяви сковано Дурник. Ушите му още не бяха изгубили червения си цвят. – Това момиче няма никакво чувство за приличие. Щях да съобщя за постъпката ѝ, ако знаех на кого.

– Не я е срам! – съгласи се Гарион, тайно развеселен от смущението на Дурник. Прекосиха вътрешния двор. От небето се сипеха ситни снежинки.

Ковачницата се ръководеше от огромен мъж с черна брада, чиито ръце до лактите бяха големи колкото бедрата на Гарион. Дурник се представи и скоро двамата се отдадоха на щастлив разговор за своя занаят, придружен от постоянните удари на чуковете. Гарион забеляза, че вместо рала, лопати и мотики, каквито изпълваха сендарските ковачници, по стените са окачени саби, копия и бойни бравди. На една от наковалните млад чирак правеше наконечници за стрели, а на другата сух едноок мъж майстореше извита сабя.

Дурник и ковачът разговаряха почти целия предобед, а Гарион се разхождаше из двора и наблюдаваше занаятчиите в работилниците. Имаше бъчвари и колари, обуцари и дърводелци, седлари и свещари, и всичките работеха усилено, за да поддържат голямото домакинство на крал Анхег. Докато разглеждаше наоколо, Гарион държеше очите си отворени на четири за мъжа с пясъчножълтата брада и зелената наметка, когото беше видял предната вечер. Беше малко вероятно, че този човек ще стои тук, където работеха честните хора, но Гарион въпреки всичко остана нащрек.

Около обяд Барак дойде да ги търси и ги заведе обратно в голямата зала, където се беше разположил Силк, впил напрегнат поглед в играта на зарове.

– Анхег и другите искат да се срещнат насаме този следобед – каза Барак. – Трябва да изпълня една поръчка и си помислих, че сигурно ще искаш да дойдеш с мен.

– Добро хрумване – рече Силк и откъсна очи от играта. – Войниците на твоя братовчед играят толкова лошо, че се изкушавам да опитам няколко хвърляния. От друга страна, ще е по-добре да не се залавям с

това. Мнозина се обиждат, когато загубят от непознат.

– Сигурен съм, че те с удоволствие ще ти позволят да играеш, Силк – ухили се Барак. – Момчетата имат същите шансове да спечелят, както и ти.

– Точно колкото слънцето има възможност да изгрее от запад, вместо от изток – заяви Силк.

– Толкова ли си сигурен в уменията си, Силк? – попита Дурник.

– Сигурен съм, че те не умеят – усмихна се под мустак Силк и скочи. – Хайде да тръгваме. Почват да ме сърбят ръцете. Искам да ги отведа някъде по-далеч от изкушението.

– Както кажеш, принц Келдар – изсмя се Барак.

Облякоха кожени наметала и напуснаха двореца. Снегът почти бе престанал, а вятърът беше свеж.

– Малко съм объркан от всички тези имена – подхвана Дурник, докато си пробиваха път към централната част на Вал Алорн. – Все си мислех да ви питам. Ти, приятелю Силк, си също така принц Келдар, а понякога търговецът Амбар от Коту, господин Улф се нарича Белгарат, а госпожа Поул е лейди Поулгара, или херцогинята на Ерат. В областта, където съм роден, хората обикновено имат по едно име.

– Имената са като дрехите – обясни Силк. – Използваме онова име, което е най-удобно за определен случай. Почтените хора не изпитват нужда да носят чужди дрехи и чужди имена. Ние обаче не сме чак толкова честни и от време на време сменяме и едните, и другите.

– Не ми е забавно да слушам как някой описва госпожа Поул като нечестна – каза решително Дурник.

– Не възнамерявах да проявя неуважение към нея – увери го Силк. – Простите определения са неприложими към лейди Поулгара; и когато казвам, че не сме честни, имам предвид, че понякога работата, с която сме се заловили, изисква да прикрием следите си от зли, а също тъй и коварни хора.

Дурник не изглеждаше убеден, но не задълба повече по въпроса.

– Хайде да тръгнем по тази улица – предложи Барак. – Днес не желая да минавам край храма на Белар.

– Защо? – попита Гарион.

– Поизоставил съм религиозните си задължения – отвърна Барак огорчено – и предпочитам върховният жрец на Белар да не ми напомня за това. Гласът му е много пронизителен и не ми се ще да ме мъмри пред целия град. Предвидливият мъж не позволява нито на жрец, нито на някоя жена да му се катат пред хората.

Улиците на Вал Алорн бяха тесни и криволичещи, а древните каменни къщи – високи, с издадени еркери. Макар че снегът ту започваше, ту спираше да вали и вятърът беше хладен, улиците изглеждаха пълни с хора, повечето от които носеха кожени пелерини срещу студа.

Из въздуха непрекъснато се разнасяха добродушни крясъци или се разменяха неприлични обиди. Двама възрастни и достойни наглед мъже се биеха със снежни топки наред улицата под ободрителните груби възгласи на зяпачите.

– Те са стари приятели – каза Барак и широко се усмихна. – Така се замерят всеки ден през цялата зима. Много скоро ще отидат в близката кръчма, ще се напият и ще пеят стари песни, докато паднат от пейките. От години правят така.

– А с какво се занимават през лятото? – попита Силк.

– Замерват се с камъни – отвърна Барак. – Но пиенето, пеенето и падането от пейките си остава същото.

– Здравей, Барак – извика млада зеленоока жена от един висок прозорец. – Кога пак ще дойдеш да ме видиш?

Барак смутено наведе поглед и не отговори.

– Барак, тази дама говори на теб – обади се Гарион.

– Чух я – кратко отвърна Барак.

– Тя, изглежда, те познава – подметка Силк лукаво.

– Тя познава всички – каза Барак и се изчерви още повече. – Няма ли да продължим?

На следващия ъгъл група мъже, облечени в окъсани кожени дрехи, вървяха един след друг, тътрейки крака по улицата. Походката им представляваше странно клатушкане от крак на крак. Хората бързо им правеха път.

– Здравей, лорд Барак – монотонно пропя техният водач.

– Здравей, лорд Барак – извикаха всички едновременно, без да спират да се клатят.

Барак сковано се поклони.

– Да те закриля ръката на Белар – каза водачът им.

– Хвала на Белар, бога Мечка на Алория – извикаха останалите.

Барак отново се поклони и остана на мястото си, докато процесията отmine.

– Какви са тези? – попита Дурник.

– Последователи на култа към Мечката – отвърна Барак с отвращение. – Религиозни фанатици.

– Досадна група – обясни Силк. – Имат монашески ордени във

всичките алорнски кралства. Отлични войници, но служат като инструмент в ръцете на Великия жрец на Белар. Прекарват времето си в ритуали, военно обучение и участвуват в местните политически борби.

– Къде е онази Алория, за която приказваха? – попита Гарион.

– Навсякъде около нас – рече Барак с широк жест. – Алория някога е била всичките алорнски кралства, взети заедно. Тогава всички били един народ. Участниците в култа искат отново да ги обединят.

– Това не ми изглежда разумно – каза Дурник.

– Алория била разделена на кралства поради определена причина – напомни Барак. – Нещо е трябвало да бъде защитено и разделянето на Алория се оказало най-добрият начин да се постигне тази цел.

– Толкова ли важно е било това нещо? – попита Дурник.

– Най-важното на света – намеси се Силк. – Но хората от култа към Мечката, изглежда, често забравят това.

– Но то сега е откраднато, нали? – неочаквано рече Гарион: съдържаният глас в ума му му разкри връзката между онова, което Барак и Силк току-що бяха казали, и внезапния срив в собствения му живот. – Господин Улф търси точно това нещо.

Барак му хвърли бърз поглед и каза замислено:

– Момъкът е по-умен, отколкото предполагаме, Силк.

– Той е много умно момче – съгласи се Силк, – пък не е и трудно да свърже всички догадки в едно цяло. – Хитротото му лице беше станало сериозно. – Ти, разбира се, си прав, Гарион – каза той. – Все още не знаем как, но някой е успял да го открадне. И ако Белгарат подаде знак, алорнските крале няма да оставят камък върху камък на света, докато не си го възвърнат.

– Искаш да кажеш, че ще има война? – попита Дурник разтревожено.

– Има и по-лоши неща от войната – мрачно отвърна Барак. – Битките могат да ни дадат възможност да се справим с ангараките веднъж завинаги.

– Да се надяваме, че Белгарат може да убеди алорнските крале да постъпят по друг начин – рече тихо Силк.

– Трябва да си върнем откраднатото – настоя Барак.

– Прав си – съгласи се Силк, – но съществуват и други начини и аз мисля, че улицата едва ли е мястото, където да обсъждаме останалите възможности.

Барак бързо се огледа наоколо с присвити очи.

Вече бяха стигнали до пристанището. Мачтите на черекските

кораби се издигаха към небето гъсто като гора. Мъжете пресякоха по покрит с лед мост един замръзнал поток и приближиха към няколко обширни двора, където върху снега лежах скелетите на множество незавършени кораби.

Куц мъж в кожена риза излезе от ниската каменна постройка, която се намираше в средата на един от дворовете, и зачака да го доближат.

– Здравей, Крендиг – извика Барак.

– Здравей, Барак – отвърна мъжът в кожената риза.

– Как върви работата? – попита Барак.

– Бавно през този сезон – рече Крендиг. – Времето не е подходящо за работа с дърво. Моите работници подготвят едно друго и бичат дъските, но едва ли ще свършим много преди да дойде пролетта.

Барак кимна, пристъпи към един от корабните скелети и постави ръка на скоро направения нос, който се подаваше от снега.

– Крендиг строи този красавец за мен – каза той и потупа носа. – Той ще бъде най-хубавият кораб, който някога е докосвал вълните.

– Ако гребците ти са достатъчно силни да го помръднат – добави Крендиг. – Корабът ще бъде много голям, Барак, и много тежък.

– Значи ще взема екипаж от големи, едри мъже – отвърна Барак, все още вперил поглед в ребрата на своя кораб.

Гарион чу весел крясък от хълма над корабостроителницата и бързо вдигна поглед натам. Няколко младежи се спускаха по наклона върху огладени дъски. Беше очевидно, че Барак и останалите мъже целия следобед щяха да приказват за кораба. Това можеше да се окаже много интересно, но Гарион осъзна, че не е разговарял с никого на своята възраст от много време. Отдели се от останалите и застана в подножието на хълма, за да погледа младежите.

Едно русокосо момиче привлече вниманието му. В известен смисъл му напомняше за Зубрет, ала беше по-различна от нея. Докато Зубрет беше дребничка, това момиче имаше едро като момче тяло – но очевидно не беше момче. Смехът ѝ отекваше весело, бузите ѝ аленееха в студения въздух и докато се плъзгаше по наклона, плитките ѝ се вееха.

– Изглежда много весело – каза Гарион, когато стъкмената ѝ на бърза ръка шейна спря наблизко.

– Не искаш ли да опиташ? – попита тя, после се изправи и изтупа снега от вълнената си рокля.

– Нямам шейна – отговори той.

– Ще ти дам моята – предложи момичето и го погледна дяволито. – Ако и ти ми дадеш нещо.

– Какво да ти дам? – попита я той.

– Все ще измисля какво – отвърна тя, вперила самоуверен поглед в него. – Как се казваш?

– Гарион – отговори той.

– Какво странно име! Оттук ли си?

– Не, от Сендария съм.

– Ти си сендар? Наистина ли? – Сините ѝ очи светнаха. – Никога не съм срещала сендар. Аз се казвам Мейди.

Гарион леко кимна.

– Искаш ли шейната ми? – попита Мейди.

– Бих могъл да я опитам – каза Гарион.

– А аз бих могла да ти позволя – подхвърли тя. – Срещу една целувка.

Гарион страхотно се изчерви, а Мейди се разсмя.

Едро червенокосо момче в дълга туника се спусна по наклона, спря наблизо и се надигна от шейната си със застрашително навъсено лице.

– Мейди, махни се оттам – заповяда то.

– Ами ако не искам? – попита тя.

Червенокосото момче наперено приближи до Гарион и попита заядливо:

– Какво правиш тук?

– Разговарям с Мейди – обясни Гарион.

– А кой ти разреши? – поиска да узнае червенокосият. Беше малко по-висок от Гарион и малко по-тежък.

– Защо трябва да искам разрешение? – попита Гарион.

Червенокосото момче го изгледа свирепо, застрашително сви юмруци и заяви:

– Бой ли искаш?

Червенокосият беше настроен войнствено и Гарион разбра, че работата няма да се размине без бой. Предварителните размени на любезности – заплахи, обиди и тем подобни – вероятно щяха да продължат още няколко минути, но схватката щеше да се състои веднага, щом червенокосият се разгнеवेशе достатъчно, за да я започне. Гарион реши да не изчаква повече, сви юмруци и удари момчето по носа.

Ударът беше добър, червенокосият се олюля и тежко се стовари върху снега. Вдигна ръка към носа си и когато я отдръпна, тя беше поаляяла от кръв.

– Тече! – изрева обвинително пострадалият. – Ти ми разби носа.

– Ще спре след няколко минути – каза Гарион.

– Ами ако не спре?

– Кръвотеченията от носа не продължават вечно – обясни му Гарион.

– Защо ме удари? – запита червенокосият плачливо и си избърса носа. – Аз не ти направих нищо.

– Но щеше – отвърна Гарион. – Сложи на раната малко сняг и не се прави на бебе.

– Още кърви – каза момчето.

– Сложи сняг – повтори Гарион.

– Ами ако не спре?

– Тогава вероятно кръвта ти ще изтече и ще умреш – заяви Гарион безсърдечно. Тази хитрост, която бе научил от леля Поул, веднага подействува на момчето от Черек – нали винаги бе давала добри резултати с Доруун и Рундориг. Червенокосият примигва срещу него, после взе пълна шепа сняг и го сложи на носа си.

– Всичките ли сендари са толкова жестоки? – попита Мейди.

– Не познавам всички хора в Сендария – отвърна Гарион. Цялата работа се беше развалила. Той със съжаление обърна гръб на Мейди и червенокосия и пое обратно към корабостроителницата.

– Гарион, чакай – извика русокосата, затича след него и го улови за ръката. – Забрави да ме целунеш – напомни му тя, обви ръце около врата му и звучно го целуна по устните.

– Ей така – заяви момичето, обърна се и побягна със смях нагоре по хълма, а русите ѝ плитки полетяха след нея.

Барак, Силк и Дурник още се смееха, когато Гарион се върна при тях.

– Трябваше да я подгониш – рече Барак.

– Защо? – попита Гарион и се изчерви, когато мъжете отново се разсмяха.

– Тя искаше да я уловиш.

– Не разбирам.

– Барак – подхвана Силк. – Мисля, че някой от нас трябва да съобщи на лейди Поулгара, че нашият Гарион има нужда от по-нататъшно обучение.

– Ти умело използваш думите, Силк – обади се Барак. – Убеден съм, че именно твоя светлост трябва да е онзи, който ще се заеме с обучението му.

– Защо не хвърлим зарове, за да решим кому ще се падне тази чест? – предложи Силк.

– Виждал съм те как хвърляш зарове, Силк – засмя се Барак.

– Естествено, бихме могли да поостанем тук още малко – подметна остроносият лукаво. – Бих предположил, че новото другарче на Гарион с удоволствие ще попълни празнотите в обучението му и по този начин няма да ни се налага да безпокоим лейди Поулгара.

Ушите на Гарион пламтяха.

– Не съм чак толкова глупав – разгорещено рече той. – Зная за какво говорите и не е необходимо да казвате нищо на леля Поул. – И ядосано се отдалечи, като нанесе няколко ритника на близката купчина сняг.

Барак поговори още известно време с корабостроителя и когато над пристанището започна да се смрачава, всички поеха обратно към палата. Гарион вървеше навъсен в края на групата, все още обиден от смеха им. Облаците, които бяха надвиснали над главите им от тяхното пристигане във Вал Алорн, започнаха да се разкъсват и тук-там се появиха късчета ясно небе. Заблещукаха и звезди. Вечерта бавно завладя заснежните улици. Мека светлина на свещи започна да се появява по прозорците и неколцината минавачи, останали по улиците, забързаха да се приберат у дома преди да настъпи пълен мрак.

Гарион, който все още вървеше последен, забеляза как двама мъже отварят една широка врата, над която беше закачена груба табела, изобразяваща чепка грозде. Единият беше мъжът със зелената наметка и брадата с цвят на пясък, когото Гарион бе видял предната нощ в двореца. Другият носеше тъмна качулка и момъкът почувства позната тръпка – той знаеше кой е този човек. Погледите им се бяха срещали прекалено често. Нямаше място за никакво съмнение. Както винаги преди Гарион усети особената забрана – сякаш някакъв призрачен пръст бе притиснал устните му и го възпираше да говори. Човекът с качулката беше Ашарак и макар че присъствието на мурга тук беше от изключителна важност, поради някаква причина за Гарион изведнъж се оказа невъзможно да съобщи за него. Той проследи за миг с поглед двамата мъже, после забърза да настигне приятелите си. Започна да се бори с принудата, която бе смразила езика му, после реши да опита друг подход.

– Барак – попита той. – Много ли са мургите във Вал Алорн?

– В Черек няма никакви мурги – отвърна Барак. – Ангараки не се допускат в кралството под страх от смъртно наказание. Това е нашият най-стар закон. Той е бил постановен от самия Черек Мечото рамо. Защо питаш?

– Просто се чудех – измърмори неубедително Гарион. Умът му крещеше, чувствайки нуждата да им каже за Ашарак, ала устните му не се

помръдваха.

Същата вечер, когато всички се бяха разположили около дългата маса в централната зала в палата на крал Анхег за пиршеството, давано в тяхна чест, Барак реши да позабавлява присъстващите със силно преувеличен разказ за срещата на Гарион с младежите на хълма.

– Страхотен удар беше – пространно разказваше гигантът, – замах, достоен за най-могъщия воин, пък и попадна точно в носа на врага. Яркочервената кръв шурна, съперникът беше обезсърчен и победен. Като истински герой Гарион се изправи над жертвата си и отново в напълно героичен стил нито започна да се хвали, нито си позволи да се подиграе на своя сразен противник, а просто предложи практичен съвет как да спрат този ален кръвоизлив. После с простота и достойнство той напусна бойното поле, ала светлооката девойка не му позволи да си отиде, без да получи своето възнаграждение за проявената доблест. Тя бързо го последва, нежно обви снежнобелите си ръце около шията му и с любов положи на устните му целувка – истинската и най-скъпоценна награда за всеки герой. Очите ѝ искряха от възхищение, непорочните ѝ гърди потрепваха със събудилата се за пръв път в нейното сърце страст. Но скромният Гарион невинно се отдалечи и не изчака дори минутка, за да пожелае онова сладко възнаграждение, което поведението на благородната девица така щедро предлагаше. Приключението завърши, като героят усети вкуса на победата, ала нежно отказа да приеме истинските почести, които заслужи със смелостта си.

Войните и кралете, разположили се на тържествения пир, се превиваха от смях, думкаха с юмруци по масата и по коленете си и весело се удряха по гърбовете. Кралица Ислена и кралица Силар търпеливо се усмихваха. Само лейди Мерел остана с каменно лице, а в очите ѝ всеки път, когато погледнеше към своя съпруг, се долавяше презрение.

Гарион седеше с пламнало лице, ушите му вече бяха изтръпнали от шумните съвети и предложения, които всички го караха да изслуша.

– Наистина така ли се случи, племеннико? – попита крал Родар Силк и изтри сълзите от очите си.

– Горедолу така – отвърна Силк. – Преразказът на лорд Барак беше направен майсторски, макар че случката бе доста поукрасена.

– Трябва да повикаме някой странстващ музикант – предложи граф Селайн. – Този подвиг трябва да бъде обезсмъртен в песен.

– Не го дразнете – каза кралица Порен, като погледна съчувствено към Гарион.

На лея Поул това обаче не ѝ се струваше забавно и погледът,

който хвърли към Барак, беше студен.

– Нима не е странно, че трима възрастни мъже не са могли да опазят едно момче от неприятности? – попита тя, като повдигна вежди.

– Та това беше само един удар, госпожо – възрази Силк. – И само една целувка, в края на краищата.

– Така ли? – рече тя. – А какво ще бъде следващия път? Може би дуел със саби, а по-късно дори някоя още по-голяма глупост?

– Нищо лошо не се случи наистина, госпожо Поул – увери я Дурник.

Леля Поул поклати глава.

– Мислех, че поне ти притежаваш здрав разум – каза тя, – ала виждам, че съм се лъгала.

Изведнъж Гарин се възмути от нейните забележки. Изглежда, че каквото и да стореше, тя бе готова да го приеме в най-лоша светлина. Още миг и негодуването му щеше да избухне в открит бунт. Какво право имаше тази жена да приказва за неговите постъпки? В края на краищата между тях не съществуваше никаква връзка и той можеше да прави каквото си поиска без нейното разрешение, стига да искаше. Той я изгледа сърдито, обзет от мрачен гняв.

Леля Поул улови този поглед и му отвърна с хладно изражение, с което сякаш го предизвикваше.

– Е? – попита тя.

– Нищо – кратко отговори момъкът.

ГЛАВА 15

Следващата сутрин дойде ярка и свежа. Небето беше синьо, слънчевата светлина блестеше ослепително в белите върхове на планините, които се извисяваха над града. След закуска господин Улф обяви, че той и леля Поул отново ще се срещнат насаме с Фулрах и алорнските крале.

– Прекрасно хрумване – заяви Барак. – Мрачните мисли подхождат на кралете. Навън е прекрасен ден и освен ако човек няма кралски задължения, в никакъв случай не бива да го пропилее, затворен сред четири стени. – Той се ухили подигравателно на своя братовчед.

– В теб е скрита някаква жестока жилка, за която нищо не подозирах – подхвърли крал Анхег, като с копнеж погледна през близкия прозорец.

– Дивите глигани все още ли слизат до края на гората? – попита

Барак.

– На стада – още по-безутешно отвърна Анхег.

– Помислих си, че мога да събера неколцина приятели, после ще излезем навън и ще се опитаме да понамалим броя на тази напаст.

– Бях почти сигурен, че имаш нещо подобно наум – мрачно отбеляза Анхег и се почеса по несресаната глава.

– Правя ти услуга, Анхег – каза Барак. – Нали не искаш кралството ти да бъде изпотъпкано от тези зверове?

Родар, дебелият крал на Драсния, шумно се разсмя.

– Мисля, че те хвана натясно, Анхег.

– Барак обикновено прави така – раздразнено се съгласи Анхег.

– Аз на драго сърце предоставям подобни занимания на по-стройни и по-млади хора – заяви Родар и шляпна огромния си търбух с две ръце. – Нямам нищо против хубавата вечеря, но предпочитам да не се бия с нея, преди да я опекаат. Аз съм прекалено добра мишена. Най-слепият глиган на света ще ме открие без ни най-малко усилие.

– Е, Силк – поде Барак. – Какво ще кажеш?

– Не говориш сериозно, нали? – откликна Силк.

– Трябва да отидеш, принц Келдар – настоя кралица Порен. – Някой трябва да представя честта на Драсния в това начинание.

Лицето на Силк изглеждаше огорчено.

– Ти ще бъдеш моят избранник – заяви тя и очите ѝ заблестяха.

– Пак сте чели арендски епически поеми, Ваше Величество – язвително отбеляза Силк.

– Приемете го като кралска заповед – каза тя. – Малко движение и свеж въздух няма да ви навредят. Започвате да приличате на човек, който страда от лошо храносмилане.

Силк иронично се поклони и отвърна:

– Както желаете, Ваше Величество. Е, ако нещата се изплъзнат от контрол, винаги мога да се покатеря на някое дърво.

– Ами ти, Дурник? – попита Барак.

– Аз не разбирам много-много от лов, приятелю Барак. – В тона на Дурник прозираше съмнение. – Но ще дойда, щом искаш.

– Вие, милорд? – учтиво попита Барак граф Селайн.

– О, не, не, лорд Барак – изсмя се Селайн. – Още преди години ентусиазмът ми по този спорт угасна. Остарях. Ала ви благодаря за поканата.

– Хетар? – попита Барак стройния алгар.

Хетар бързо погледна към баща си.

– Върви, Хетар – тихо каза Чо-Хаг. – Сигурен съм, че крал Анхег ще ми даде един от своите войни, който ще ми помага да вървя.

– Самият аз ще го сторя – увери го Анхег. – Носил съм и по-тежък товар.

– Тогава ще дойда с вас, лорд Барак – отговори Хетар. – Благодаря ви, че ме поканихте. – Гласът му беше плътен и звучен, ала тих като на баща му.

– Ами ти, момко? – поинтересува се Барак и погледна към Гарион.

– Ти май напълно си загуби ума, а, Барак? – гневно се обади леля Поул. – Не го ли ввлече в достатъчно неприятности вчера?

Това беше последната капка, с която търпението на момъка преля. Внезапното опиянение, което бе почувствал при поканата на Барак, прерасна в гняв. Гарион стисна зъби и забрави всякаква предпазливост.

– Ако Барак не смята, че само ще му преча, на драго сърце ще отида – заяви той предизвикателно.

Леля Поул се взря в него, погледът ѝ изведнъж стана неотстъпчив.

– На твоето вълче започнаха да му никнат зъби – засмя се господин Улф.

– Мълчи, татко – каза Поул, все още измервайки Гарион с гневни очи.

– Не и сега, госпожице – каза старецът и в гласа му имаше железни нотки. – Той вече взе решение и ти няма да го унижаваш, като го накараш да се откаже. Гарион вече не е дете. Може да не си забелязала, но е почти мъж – висок и плещест. Скоро ще навърши петнадесет години, Поул. Все някога трябва да отпуснеш хватката си, а точно сега не по-зле от всеки друг път може да започнеш да се отнасяш към него както към мъж.

Тя за миг задържа погледа си върху стария човек, после с измамна кротост отвърна:

– Както кажеш, татко. Ала съм сигурна, че ще обсъдим този въпрос по-късно, насаме.

Господин Улф трепна.

Леля Поул погледна Гарион и каза:

– Опитай се да бъдеш внимателен, скъпи. И когато се върнеш, ще си поговорим надълго и нашироко, нали?

– Ще има ли милордът нужда от моята помощ, докато се въоръжава за лова? – попита лейди Мерел надменно и дори оскърбително, както винаги, когато разговаряше с Барак.

– Няма да бъде необходимо, Мерел – каза Барак.

– Не бих пренебрегнала своя дълг – отвърна тя.
 – Стига, Мерел – възкликна Барак. – Нали вече попита.
 – Разполагам ли тогава с разрешението на милорда да се оттегля? –
 поинтересува се тя.

– Да – кратко отвърна Барак.
 – Може би вие, дами, ще пожелаете да се присъедините към мен –
 предложи кралица Ислена. – Ще гадаем по различни поличби какъв ще
 бъде резултатът от лова.

Кралица Порен, която беше застанала зад гърба на кралицата на Че-
 рек, обърна очи към тавана в знак на примирение пред съдбата. Кралица
 Силар ѝ се усмихна.

– Да тръгваме тогава – подкани ги Барак. – Глиганите чакат.
 – И без съмнение вече си точат бивните – додаде Силк.

Барак ги поведе към червената врата на оръжейната, където към тях
 се присъедини мъж с прошарена коса и огромни рамене. Носеше риза от
 бича кожа, към която бяха пришити метални плочи.

– Това е Торвик – представи Барак мъжа с прошарената коса. –
 Главният ловец на Анхег. Знае малкото име на всеки глиган в гората.

– Милорд Барак е извънредно любезен – каза Торвик и се поклони.
 – Какво прави човек, когато отиде на лов за глигани, приятелю Тор-
 вик? – учтиво попита Дурник. – Никога не съм правил това по-рано.

– Много просто – обясни Торвик. – Аз вземам моите ловци в гората
 и изкарваме животните, като крещим и вдигаме шум. Вие и другите лов-
 ци ги причаквате ето с тези оръжия. – Той посочи поставката, върху ко-
 ято бяха подредени здрави копия с широки остриета. – Когато глиганът
 види, че сте застанали на пътя му, той ви напада и се опитва да ви убие
 с бивните си. Вместо това вие убивате него с помощта на копието.

– Разбирам – отвърна Дурник, но гласът му беше изпълнен със съм-
 нение. – Не ми изглежда твърде сложно.

– Ние ще облечем ризници, Дурник – напомни му Барак. – Ловците
 ни почти никога не са се наранявали сериозно.

– „Почти никога“ не ми звучи твърде окуражително, що се отнася
 до честотата на нараняванията – отбеляза Силк и прокара пръсти по ед-
 на окачена до вратата ризница.

– Никой спорт не е много развлекателен, ако в него липсват еле-
 ментите на риска – сви рамене Барак и вдигна едно от тежките копия.

– Минавала ли ти е някога през ума мисълта да поиграем на зарове,
 вместо да ловим зверове? – попита Силк.

– Не и с твоите зарове, приятелю – засмя се Барак.

Започнаха да навличат ризниците, докато ловците на Торвик по-мъкнаха няколко наръча копия с широки остриета към шейните, които чакаха в заснежения двор.

Гарион реши, че ризницата е тежка и твърде неудобна. Стоманените брънки се впираха в кожата му дори през дебелия дрехи и всеки път, когато се опитваше да смени позата си, половин дузина нови пръстенчета се забиваха в плътта му. Качиха се на шейните. Беше много студено и дори кожените дрехи сякаш не топлеха.

Минаха по тесните, криви улици на Вал Алорн и стигнаха Западна порта на края на града – точно срещу пристанището. Дъхът на конете се издигаше сред ледения въздух.

Парцаливата сляпа старица от храма излезе от един вход и изграчи:

– Чуй ме, Барак! Твоята орис ще те настигне скоро. Ти ще опиташ вкуса ѝ преди слънцето да е отишло в леглото си, за да отбележи края на деня.

Без да пророни нито дума, Барак се изправи в шейната, грабна едно от тежките копия и със смъртоносна точност го запрати срещу старицата.

С изненадваща сръчност вещицата завъртя тоягата си, удари копие-то във въздуха и го отклони.

– Няма да ти помогне, ако се опиташ да убиеш старата Мартьо – изкиска се презрително тя. – Твоето копие няма да я нарани, нито пък тво-ята сабя. Върви, Барак. Твоята зла орис те очаква. – След това тя се обърна към шейната, в която седяха Гарион и Дурник. – Здравей, кралю на всички крале – заговори монотонно тя. – Този ден пред теб ще се из-прави огромна опасност, но ти ще я преодолееш. Опасността, която гро-зи теб, ще доведе звяра, носещ ориста на твоя приятел Барак. – После вещицата се поклони и избяга, преди Барак да успее да сграбчи второ копие.

– Какво беше всичко това, Гарион? – попита Дурник изненадано.

– Барак казва, че тя е луда, сляпа старица – отговори Гарион. – Сп-ря ни, когато пристигдохме във Вал Алорн, след като ти и другите бяхте вече заминали.

– Какви бяха всички тези приказки за зла орис? – попита Дурник и потрепера.

– Не зная – отвърна Гарион. – Барак не пожела да ми обясни.

– Това е лошо предзнаменование толкова рано сутринта – отбеляза Дурник. – Череките са много странен народ.

Гарион кимна в знак на съгласие.

Отвъд Западната порта се простираше открито поле, което проблясваше със снежните си преспи под ярката светлина на утринното слънце. Пресякоха го на път към тъмната гора на две левги от градската стена. Диво полетелите им шейни вдигаха фонтани пухкав сняг.

Под бялата пелена лежаха затрупани ферми. Всички сгради бяха направени от греди и имаха островърхи дървени покриви.

– Тези хора, изглежда, са безразлични към опасността – отбеляза Дурник. – Аз със сигурност не бих пожелал да живея в дървена къща – като си помисля как лесно избухват пожари.

– Тук все пак е друга страна – изтъкна Гарион. – Не трябва да очакваме, че целият свят ще живее като нас в Сендария.

– Прав си – въздъхна Дурник. – Но ще ти кажа, Гарион, че тук не се чувствам много спокоен. Някои хора просто не бива да пътуват. Щеше ми се никога да не бяхме напусkali фермата на Фалдор.

– Понякога аз също изпитвам това чувство – призна Гарион, вперил очи в огромните планини, които сякаш изникваха към небето направо от гората пред тях. – Но някой ден всичко това ще свърши и отново ще можем да се приберем у дома.

Дурник кимна и въздъхна още веднъж.

Когато навлязоха в гората, доброто настроение на Барак се възвърна и той бодро се зае да поставя ловците на определените им места, сякаш нищо не се бе случило. Заведе Гарион през дълбокия до прасците сняг до едно голямо дърво на значително разстояние от тясната следа на шейната.

– Тук има пътека, преправена от дивеча, и глиганите могат отново да я използват, когато Торвик и неговите ловци ги подплашат. Щом някое животно се приближи, стегни се и насочи копието към гърдите му. Те не виждат много добре и глиганът ще се наниже на копието ти, преди още да е усетил, че го държиш пред него. След това е най-добре да отсочиш зад дървото. Понякога копието ги вбесява.

– Ами ако пропусна? – попита Гарион.

– На твое място не бих направил това – посъветва го Барак. – Няма да излезе нищо хубаво.

– Не исках да кажа, че ще го направя нарочно – изясни мисълта си Гарион. – Глиганът ще се опита ли да избяга, или какво?

– Понякога бягат – рече Барак. – Но не разчитай на това. С много по-голяма вероятност ще опита да разпори корема ти с бивните си. В такива случаи най-доброто е да се покатиш на някое дърво.

– Ще запомня – отвърна Гарион.

– Аз няма да бъда далеч, ако изпаднеш в беда – обеща Барак, връчи на Гарион две дълги копия и с тежки стъпки се отправи към своята шейна. Всички се отдалечиха и Гарион остана сам под големия дъб.

Сред тъмните стволове на дърветата беше сенчесто и непоносимо студено. Гарион се разтъпка сред снега, търсейки най-удобното място, където да чака глигана. Онова, което Барак му бе посочил, беше утъпкана пътека, лъкатушеща през тъмния шубрак, и Гарион реши, че отпечатъците, които бяха останали на нея, са застрашително големи. Дъбът с ниските си полегати клони започна да му изглежда твърде гостоприемно място, но той гневно отхвърли тази мисъл. От него се очакваше да стои на земята и да посрещне нападението на глигана. Той реши по-скоро да умре, отколкото да се скрие сред клоните на дървото като уплашено дете.

Сдържаният глас в ума му го посъветва, че губи прекалено много време, тревожейки се за такива неща. Докато не пораснеше достатъчно, никой нямаше да го смята за мъж, тогава защо ли беше нужно да си дава целия този труд, да се опитва да бъде храбър – нали поведението му нямаше да донесе полза никому.

Гората беше много тиха, снегът заглушаваше всички звуци. Не пееше нито една птица и само от време на време долиташе глухото тупване на сняг, хлъзнал се от натежалите клони към земята. Гарион се почувства ужасно самотен. Какво правеше той тук? Какво търсеше едно добро, разумно сендарско момче сред безкрайните гори на Черек? Защо очакваше нападението на свирепо диво прасе и само чифт чужди копия му правеха компания? Какво му беше сторило това прасе? Той изведнъж реши, че всъщност не харесва особено вкуса на свинското месо.

От мястото си виждаше пъртината, която бяха проправили шейните. Опря гръб о ствола на дъба, потрепера и зачака.

Отначало не си даваше сметка какво точно чува, но после разбра. Шумът нямаше нищо общо със страхотния, свистящ устрем на дивия глиган, а наподобяваше отмерения ход на няколко коня по покритата със снежен килим земя. Той предпазливо надникна иззад ствола на дървото.

Трима ездачи, завити в кожени наметки, се появиха между дърветата отатък пъртината, спряха и зачакаха. Двама от тях бяха брадати войници, които не се различаваха от десетките други, които Гарион бе виждал в палата на Анхег, ала третият имаше дълга сламеноруса коса и не носеше брада. Лицето му беше навъсено и капризно като на разглезено дете, макар че беше човек на средна възраст, и излъчваше презрение,

като че ли компанията на другите двама го обиждаше.

След известно време се разнесе шум от копитата на друг кон. Гарион чакаше с притаен дъх. Още един ездач бавно приближи тримата, които чакаха в снега сред дърветата. Беше мъжът със зелената наметка и пясъчнорусата брада, когото Гарион беше видял да се промъква в коридорите на двореца преди две нощи.

– Милорд – почтително изрече конникът със зелената наметка.

– Къде беше? – попита сламенорусият мъж.

– Тази сутрин лорд Барак изведе няколко от своите гости на лов за глигани. Неговият маршрут беше същият като моя и не исках да го следвам от прекалено близо.

– Видяхме ги навътре в гората – раздражено изсумтя благородникът. – Е, какво чу?

– Много малко, милорд. Кралете се срещат със стареца и жената в строго охранявана стая. Не мога да се приближа достатъчно, за да чуя какво приказват.

– Плащам ти злато, за да се приближиш достатъчно. Трябва да зная какво говорят. Върни се в двореца и намери начин да чуеш думите им.

– Ще опитам, милорд – отвърна мъжът в зелената наметка и се поклони някак сковано.

– Трябва не само да опиташ – ядосано го прекъсна русокосият.

– Както заповядате, милорд – каза конникът и понечи да обърне коня си.

– Чакай – заповяда благородникът. – Успя ли да се срещнеш с нашия приятел?

– С *вашия* приятел, милорд – поправи го човекът с брадата отвратно. – Срещнах се с него, отидохме в една кръчма и поговорихме.

– Какво каза той?

– Нищо, което може да ни бъде от полза. Тези като него често правят така.

– Ще се срещне ли с нас, както беше казал?

– Съобщи ми, че има такова намерение. Щом желаете да му вярвате, това е ваша работа.

Благородникът остави без внимание последните думи на събеседника си.

– Кой пристигна с краля на сендарите?

– Старецът и жената, още един старец – някакъв сендарски благородник, и още един сендар – някакъв човек без благородническа титла.

– Това ли е всичко? Не пристигна ли и едно момче с тях?

– Не сметнах, че момчето е важно – сви рамене шпионинът.

– Значи то е тук? В палата?

– Да, милорд. Обикновено сендарско момче, по моя преценка някъде около четиринадесетгодишно. Изглежда, че е прислужник на жената.

– Много добре. Върни се в палата и гледай да проникнеш достатъчно близо до онази стая. Искам да разбереш какво приказват кралете и старецът.

– Това може да бъде много опасно, милорд.

– Ще стане по-опасно, ако не сториш каквото ти казвам. Тръгвай сега преди оная маймуна Барак да се върне и да те завари, че се шляеш наоколо. – Той обърна коня си и следван от двамата войници, отново потъна в гората отгатак пътината.

Мъжът в зелената наметка за миг изчака, вперил мрачен поглед пред себе си, после също пришпори коня си и препусна обратно по пътя, откъдето беше дошъл.

Гарион се размърда и се изправи. Ръцете му така здраво стискаха копието, че усещаше болка. Тези хора бяха стигнали прекалено далеч. Трябваше да съобщи на някого за тях.

А после, някъде в снежните глъбини на гората, чу ловджийските рогове и дрънченето на саби, ритмично удрящи по метални щитове. Ловците идеха и караха всичките глигани в гората пред себе си.

Момъкът чу пукане на счупени съчки в хрусталака, после един огромен елен се изпречи пред погледа му; очите на животното бяха разширени от уплаха, разклонените му рога се полюляваха. С три огромни скока еленът изчезна между дърветата. Гарион затрепери от възбуда.

После се разнесе пронизително квичене и една дива свиня с червени очи прелетя по пътеката, следвана от цяла дузина подскачащи прасенца. Гарион отстъпи зад дървото и им позволи да го отминат.

Квичашите звуци този път бяха по-дрезгави и в тях се долавяше не толкова уплаха, колкото ярост. Идваше глиганът – Гарион го позна още преди звярът да изскочи от гъсто преплетените клони на шубраците. Когато животното се появи, сърцето на Гарион трепна. Това не беше тлъст, ленив шопар, а свиреп, обзет от бяс звяр. Ужасните му бивни, щръкнали от двете страни край зейналата паст на зурлата, бяха дълги и жълти, по тях бяха полепнали парчета кора и клонки – неми свидетели, че животното ще се нахвърли срещу всичко, което се изпречи по пътя му – дървета, храсти или сендарски момчета. Той обаче имаше достатъчно ум да се дръпне настрана.

И тогава се случи нещо странно. Както в отколешната битка с

Рундориг и в схватката с наемниците на Брил в тъмните улици на Мурос, Гарион почувства как кръвта му кипва и чу дивия звън в ушите си. Стори му се, че някой крещи думите на дръзко предизвикателство – не осъзнаваше, че кръсъкът излита от неговото собствено гърло. Изведнъж разбра, че е тъкмо в средата на пътеката, прилекна, стисна здраво копието и го насочи срещу огромния звяр.

Глиганът връхлетя върху него. Червените му очи горяха, устата му беше потънала в пяна, в гърлото му клокочеше яростен рев; звярът се хвърли върху очакващия го Гарион. Облаци сняг изригнаха изпод побеснелите му копита – като пръски вода пред носа на кораб. Снежните кристалчета сякаш увиснаха неподвижно във въздуха, проблясвайки в един-единствен слънчев лъч, случайно проникнал до снега в основата на дъба.

Ударът на глигана, който се наниза на оръжието, беше ужасен, но Гарион се беше прицелил добре. Копието с широкото острие проникна в гърдите, покрити с гъста четина, и бялата пяна, която капеше от устата на животното, се превърна в кървава лига. Гарион почувства, че отхвърква назад, краката му се подкосиха, после дръжката на копието изпраща като сухо клонче и цялата тежест на глигана се стовари върху момчето.

Първият разкъсващ, насочен нагоре напор на бивните улучи Гарион точно в стомаха и той усети как въздухът със свистене излиза от белите му дробове. Вторият удар намери бедрото му, тъкмо когато той, останал без дъх, правеше опит да се превърти и да се измъкне от пътя на звяра. Ризницата отклони бивните и го спаси от нараняване, но тежестта на ударите беше зашеметяваща. Третото нападение на глигана го застигна в гръб, захвърли го във въздуха и момчето се блъсна в едно дърво. В мига, когато главата му се блъсна в грубата кора, в очите му избухна блестяща светлина.

После изведнъж отнякъде се появи Барак – ревеше и тичаше през снега, – ала някак си не приличаше на Барак. Гарион, замаян след сътресението от удара по главата, гледаше, без да разбира. Това не беше възможно! Човекът беше Барак, в това не можеше да има никакво съмнение, но едновременно с това в очертанията му се бе вселило и някакво друго същество. По странен начин в пространството, което бе заел Барак, се движеше огромна, ужасна мечка. Образите на двете фигури, които идваха през снега, се наслагдаха, движенията им бяха еднакви, като че ли споделяха не само пространството, но и мислеха по един и същи начин.

Огромни ръце сграбчиха гърчещия се, смъртно ранен глиган и го притиснаха в желязната си хватка. Ярка кръв изригна като фонтан от зурлата на глигана и рошовото, само наполовина човешко същество, което, изглежда, беше и Барак, и нещо друго едновременно, вдигна умиращата дива свиня и жестоко я запокити към земята. Човекът-звяр вдигна ужасното си лице и нададе страхотен, разтърсващ земята рев. Светлината пред очите на Гарион помръкна и той почувства, че потъва в сивия кладенец на безпаметството.

Нямаше начин да узнае колко време е прекарал в това състояние, но се съвзе в шейната. Силк тъкмо слагаше парче плат, напълнено със сняг, на тила му. Летяха през белите, ослепително блякави полета към Вал Алорн.

– Я, ти май си решил да живееш – усмихна му се Силк.

– Къде е Барак? – измърмори Гарион.

– В шейната зад нас – отговори Силк и хвърли поглед през рамо.

– Той... добре ли е?

– Че какво би могло да нарани Барак?

– Искам да кажа... същият ли си е?

– Ами какъв да бъде? – сви рамене Силк. – Не, момче. Лежи мирно.

Дано прасето да не ти е спукало ребрата. – Той постави дланите си върху гърдите на Гарион и леко ги притисна.

– А моят глиган? – безсилно попита Гарион. – Къде е той?

– Ловците ще го донесат – отговори Силк. – Ако ми позволиш да ти предложа нещо, бих те посъветвал да помислиш за полезните страни на страхливостта. Тези твои инстинкти могат доста да скъсят живота ти.

Но Гарион отново беше изпаднал в безсъзнание.

После бяха в двореца и Барак го носеше. Леля Поул също беше с тях – с побеляло лице при вида на кръвта.

– Не е негова – бързо я увери Барак. – Той заби копието си в глигана и звярът го оцапа с кръв, докато се бореха. Мисля, че момчето е добре – само малко се е чукнало по главата.

– Донесете го – лаконично нареди леля Поул и ги поведе по стълбите към стаята на Гарион.

По-късно, когато вече бяха превързали главата и гърдите му, а отварата на леля Поул го караше да се чувства сънлив и замаян, Гарион лежеше в леглото си и слушаше как леля Поул се кара на Барак.

– Ти, грамаден, дебелоглав глупчо – кипеше от ярост тя. – Видя ли какво направи с твоята глупост?

– Момъкът е много храбър – каза Барак. Тихият му глас звучеше

странно тъжно.

– Храбростта не ме интересува – гневно отговори тя, после попита: – Какво става с тебе? – И внезапно протегна ръце и ги постави върху главата на огромния мъж. За миг се взря в очите му и после бавно го пусна. – О – рече тихо леля Поул. – Виждам, че накрая се е случило.

– Не успях да го овладя, Поулгара – прошепна мъчително Барак.

– Всичко ще бъде наред, Барак – каза тя и леко докосна наведената му глава.

– Повече никога няма да бъде наред – отвърна Барак.

– Иди да поспиш – помоли го тя. – На сутринта няма да ти изглежда толкова лошо.

Огромният мъж се обърна и тихо напусна стаята.

Гарион знаеше, че те разговарят за странното нещо, което беше видял, когато Барак го бе спасил от глигана; поиска да попита леля Поул за това, но горчивата отвара, която тя му беше дала, го отведе в селенията на спокойната дрямка без никакви сънища.

ГЛАВА 16

На следващия ден Гарион беше прекалено схванат и съсипан и дори не помисляше да стане от леглото. Ала потокът от посетители непрекъснато го държеше зает и той не можеше да се отдаде на мрачни мисли за boleжките си. Посещенията от страна на алорнските крале, облечени във великолепни одежди, особено го поласкаха – всички кралски особи похвалиха неговата смелост. След това дойдоха кралиците и вдигнаха голям шум около раните му, предлагаха му горещото си съчувствие и го милваха по челото. Комбинацията от похвали и съчувствие и увереността, че наистина е център на всеобщото внимание, беше изумителна и сърцето му се изпълни с щастие.

Но последният посетител за деня беше господин Улф, който пристигна, когато вечерта вече пълзеше по заснежените улици на Вал Алорн. Старецът носеше обикновената си туника и бе вдигнал качулката, като че ли идваше отвън.

– Видя ли моя глиган, господин Улф? – гордо попита Гарион.

– Прекрасно животно – отговори Улф без особен ентузиазъм. – Но никой ли не ти каза, че човек трябва да отскочи встрани, след като е пронизал звяра с копието?

– Всъщност въобще не помислих за това – призна Гарион. – Но

нямаше ли да изглеждам... ами... като страхливец?

– Толкова ли си бил загрижен за това какво ще си помисли за тебе едно прасе?

– Ами – поколеба се Гарион, – всъщност не.

– Ти развиваш удивителна липса на здрав разум за момче на твоята възраст – отбеляза Улф. – Обикновено се необходими години, докато човек започне да постъпва така. – Той се обърна към леля Поул. – Поулгара, сигурна ли си, че в жилите на Гарион няма примес от арендска кръв? Напоследък той се държи като типичен аренд. Отначало язди Великия въртоп като детско дървено конче, после се опитва да строши бавните на глиган с ребрата си. Да не би да си го изпускала да падне върху главата си, когато е бил бебе?

Леля Поул се усмихна, но не каза нищо.

– Надявам се, че скоро ще се съвземеш, момче – каза Улф. – Помисли за това, което ти казах.

Гарион се навъси, смъртно обиден от думите на господин Улф. Сълзи напълниха очите му въпреки всичките усилия, които положи да ги възпре.

– Благодаря ти, че се отби, татко – каза леля Поул.

– Винаги с удоволствие идвам при тебе, дъще – тихо каза Улф и излезе.

– Защо трябваше да ми говори по този начин? – избухна Гарион и си избърса носа. – Дойде и развали всичко.

– Какво развали, скъпи? – попита леля Поул и приглади гънките на сивата си рокля.

– Всичко – оплака се Гарион. – Кралете до един казаха, че съм се държал много смело.

– Кралете винаги казват така – заяви леля Поул. – Аз не бих обръщала прекалено внимание на думите им, ако бях на твоето място.

– Но аз наистина се държах смело, нали?

– Сигурна съм, че е било така, скъпи – отвърна тя. – Убедена съм, че прасето е било силно впечатлено.

– Ти си също толкова лоша, колкото господин Улф – обвини я Гарион.

– Да, скъпи – съгласи се тя. – Предполагам, че е така, но това е съвсем естествено. Кажи ми сега какво искаш за вечеря.

– Не съм гладен – отвърна предизвикателно Гарион.

– Наистина ли? Вероятно имаш нужда от още една укрепваща отвара. Ей сега ще ти я приготвя.

– Не, не, ще вечерям – бързо каза Гарион.

– Така си и помислих – отбеляза леля Поул. После без никакви обяснения внезапно протегна ръце, прегърна го и дълго го държа притиснат до себе си. – Какво да правя с тебе? – попита накрая тя.

– Добре съм, лельо Поул – увери я той.

– Може би този път наистина е така – рече тя и взе лицето му в дланите си. – Да си смел е нещо прекрасно, скъпи мой Гарион, но поне от време на време се опитвай отначало да помислиш малко. Обещай ми.

– Добре, лельо Поул – каза той, малко смутен от всичко това. Странно защо тя се държеше така, сякаш наистина го обичаше. Представи си, че между тях все още има връзка, макар да нямат кръвно родство, и му олекна. Не можеше да бъде същото като истинското роднинство, разбира се, но все пак беше нещо.

На следващия ден вече можеше да става. Мускулите все още го боляха малко, ребрата също, но той беше млад и раните бързо заздравяваха. В ранния предобед вече седеше с Дурник в голямата зала в палата на Анхег и си приказваха. По някое време граф Селайн със сребрилата брада дойде при тях и каза учтиво:

– Крал Фулрах пита дали би се съгласил да се присъединиш към нас в стаята, където провеждаме съвети, майстор Дурник.

– Аз ли, ваша светлост? – недоверчиво попита Дурник.

– Негово Величество е силно впечатлен от твоя нюх за това как трябва да се постъпва правилно – обясни старият благородник. – Той смята, че ти представляваш най-доброто от сендарската практичност. Това, пред което сме изправени, засяга всички хора, не само кралете на западните земи, и затова е напълно в реда на нещата здравият разум да бъде представен на нашите разисквания.

– Веднага ще дойда, ваша светлост – каза Дурник и стана, – но трябва да ми простите, ако не приказвам много.

Гарион чакаше, изпълнен с нетърпение.

– Всички чухме за твоето приключение, моето момче – любезно каза граф Селайн. – О, отново да бъдеш млад! – Той въздъхна. – Идваш ли, Дурник?

– Незабавно, ваша светлост – отвърна Дурник и двамата излязоха от голямата зала и се отпавиха към стаята, където се състояха съветите.

Гарион остана сам, дълбоко засегнат, че са го изключили от компанията си. Беше на възраст, когато чувството му за самооценка все още бе неукрепнало, и страшно се измъчваше от липсата на уважение, която прилича от това, че не го бяха поканили да ги придружи. Дълбоко

засегнат, той навъсено напусна голямата зала и отиде да разгледа своя глиган, който беше окачен в пълна с лед стая близо до кухнята. Поне този звяр го бе приел на сериозно.

Ала човек не може да прекара прекалено много време в компанията на едно мъртво прасе, без да се почувства потиснат. Глиганът не изглеждаше чак толкова голям, както тогава, когато беше жив и се спускаше да го нападне. Бивните му наистина бяха внушителни, но нито толкова дълги, нито толкова остри, както ги беше запомнил Гарион. Освен това в стаята с леда беше твърде хладно и натъртените мускули пак го заболяха.

Нямаше никакъв смисъл да опитва да посети Барак. Червенобрадият гигант се беше заключил в стаята си, потънал в размисъл и мрачна меланхолия, като не отваряше вратата на никого, дори на жена си. И така Гарион, изоставен напълно сам, постоя унило известно време и после реши, че вместо това може да проучи огромния палат с прашните, неизползвани стаи и тъмните криволичещи коридори. Вървя, както му се стори, цели часове, като отваряше врати и преминаваше пусти проходи, които понякога внезапно прекъсваха пред голи каменни стени.

Палатът на Анхег беше огромен, защото, както бе обяснил Барак, от три хиляди години владетелите непрекъснато го достроявали. Едно от южните крила беше напълно изоставено, целият му покрив се беше срутил още преди няколко столетия. Гарион прекара дълго в скитане по коридорите на втория етаж, обзет от мрачни мисли за тленността и преходността на славата, докато надзърташе в стаи, където дебела пелена сняг бе покрила древните легла и столове, и гледаше мъничките следи от мишки и катерички, тичали навсякъде. След това излезе в един коридор, където пак нямаше покрив, и откри други следи – бяха оставени от човек. Отпечатъците бяха съвсем пресни, понеже не ги беше покрил никакъв сняг, а предната нощ беше валило. Отначало той си помисли, че следите са негови и вероятно е направил кръг и отново е попаднал в коридор, който вече е проучил, но отпечатъците бяха много по-големи от неговите.

Имаше цяла дузина възможни обяснения, естествено, но Гарион почувства как дъхът му се учестява. Мъжът със зелената наметка все още се криеше в палата, мургът Ашарак беше във Вал Алорн, а благородникът със сламенорусата коса се спотайваше някъде в гората и намеренията му очевидни бяха враждебни.

Гарион разбра, че положението може да се окаже опасно. Нямаше никакво друго оръжие освен малката кама, затова бързо се върна в една

покрита със сняг стая, която бе проучил преди малко, и свали от стената една ръждясала сабя, висяла там в забрава безброй години. После, вече почувствал по-голяма сигурност, се върна при следите.

Докато отпечатъците на непознатия се нижеха по коридора без покрив, проследяването им не представляваше никаква трудност – следите изпъкваха сред недокоснатия сняг. Но когато те се насочиха през една купчина отпадъци към зловещия мрак на пращан коридор, където покривът беше непокътнат, задачата на Гарион стана по-трудна. Прахта върху пода му помагаше, но момчето непрекъснато трябваше да се прегъва одве, за да види следите. Ребрата и краката го боляха, той потрепваше и изсумтяваше всеки път, когато му се наложеше да клекне, за да разгледа каменния под. След няколко минути вече се бе изпотил. Стисна зъби и си помисли дали да не преустанови търсенето.

После до ушите му долетя слаб звук. Той се прилепи до стената, като се надяваше, че зад гърба му няма светлина, за да привлече вниманието върху него. Далеч напред една фигура премина дебнешком в бледата виделина на деня, която се прокрадваше през единствения миниатюрен прозорец. Гарион долови моментно проблясване в зелено и разбра точно кого бе преследвал толкова време. И ако не беше стряскащата яснота на гласа на граф Селайн, Гарион вероятно щеше да отиде направо при мъжа, по чиито пети бе вървял.

– Възможно ли е, благородни Белгарат, нашият враг да се събуди, преди да са се създали условията, описани от древното предсказание? – питаше графът.

Гарион спря. Точно пред себе си, в тясна ниша в стената на коридора, отново долови леки признаци на движение. Мъжът със зелената наметка се криеше там в мрака и подслушваше думите, които, изглежда, долитаха някъде отдолу. Гарион се долепи до стената, без да диша, и внимателно заотстъпва назад, докато откри още една ниша и потъна в нея под прикритието на мрака.

– Много интересен въпрос, Белгарат – отбеляза тихият глас на Чо-Хаг, краля на алгарите. – Възможно ли е изменникът да използва силата, която държи в ръцете си, за да съживи Прокълнатия?

– Силата е в ръцете му – отвърна познатият глас на господин Улф, – но той може би се бои да я използва. Ако не го стори по необходимия начин, страшната мощ ще го унищожи. Той няма да извърши такава прибързана постъпка, вероятно дълго и внимателно ще обмисля, преди да се реши на нея. Тъкмо това негово колебание ни дава малкото време, с което разполагаме.

После заговори Силк:

– Не каза ли, че той може да пожелае предмета за себе си? Може би е решил да не нарушава съня на своя господар и да използва могъществото, което е откраднал, за да стане крал на ангараките?

Крал Родар се изсмя.

– Някак ми е трудно да приема, че жреческото съсловие на кролимите ще се откаже от властта си в земите на ангараките и ще превие гръб пред един чужденец. Казвали са ми, че върховният жрец на кролимите в никакъв случай не е посредствен магьосник.

– Прости ми, Родар – каза крал Анхег, – но ако крадецът държи в ръцете си мощта, кролимите няма да имат никаква друга възможност, освен да приемат неговата власт. Аз съм проучвал това могъщество, и ако само половината от онова, което съм прочел, е истина, той може да унищожи до основи Рак Ктхол така лесно, все едно разваля мравуняк. После, ако те все още се съпротивляват, той може да унищожи всички ктхолски мурги от Рак Госка до толнедранската граница. Ала независимо кой – дали изменникът, или Прокълнатият – се възползва от тази мощ, ангараките ще тръгнат подире му на запад.

– Не трябва ли да осведомим арендите и толнедраните, а също така и улгосите какво се е случило? – попита Бранд, регентът на Рива. – Не бива да позволим отново да ги изненадат.

– Не бих избързвал прекалено много да раздвижа нашите южни съседни – рече господин Улф. – Когато аз и Поул си тръгнем оттук, ще се насочим на юг. Ако Арендия и Толнедра провеждат мобилизация, готвейки се за война, общата бъркотия само ще попречи. Легионите на императора могат да се подготвят светкавично, ако възникне такава необходимост, а арендите се винаги готови за война. Цялото им кралство във всеки момент се намира пред избухване на някакъв въоръжен конфликт.

– Такава постъпка би била преждевременна – съгласи се познатият глас на леля Поул. – Армиите само ще попречат на онова, което сме решили да направим. Ако успеем да заловим стария ученик на баща ми и върнем откраднатото на Рива, кризата ще бъде преодоляна. Нека не тревожим южняците сега.

– Тя е права – каза Улф. – При мобилизация винаги съществува риск. Крал, който разполага с въоръжена армия, често започва да мисли за опасни неща. Ще уведомя краля на арендите във Воу Мимбре и императора в Тол Хонет само за онова, което е нужно да знаят, когато минавам през земите им. Ала би трябвало да изпратим съобщение до Горим, краля на улгосите. Чо-Хаг, мислиш ли, че ще можеш да изпратиш

вестител през Пролгу по това време на годината?

– Трудно е да се каже, древни – отвърна Чо-Хаг. – Проходите са затрупани цяла зима. Ала въпреки това ще опитам.

– Добре – каза Улф. – Освен изброените неща, едва ли можем да сторим нещо повече. Може би засега няма да е лошо, ако не разпространяваме онова, което знаем, извън нашето семейство – образно казано. Ако се случи най-лошото и ангараките отново нахлуят в западните земи, поне Алория ще бъде подготвена и добре въоръжена. Арендия и империята ще имат достатъчно време да стегнат редиците си срещу врага.

– За алорнските крале е лесно да говорят за война – разтревожено почна крал Фулрах. – Алорните са войници. Ала моята Сендария е мирно кралство. Ние нямаме замъци, нито укрепления, моят народ се състои от фермери и търговци. Кал Торак е направил грешка, когато е избрал бойното поле във Воу Мимбре; не вярвам ангараките да повторят грешката си още веднъж. Смятам, че ударът им ще бъде насочен към степите на северна Алгария и основната му сила ще се стовари върху Сендария. Ние имаме много храна и малко войници. Те могат да използват нашата страна като идеална база за своя поход на запад и се страхувам, че ще ни превземат твърде лесно.

В следващия момент Гарион с изумление чу гласа на Дурник.

– Не говори така за мъжете на Сендария, кралю – каза твърдо ковачът. – Аз познавам своите съседи. Те ще се бият. Ние не разбираме много от саби и копия, но ще се борим. Ако ангараките дойдат в Сендария, няма да им се удаде да превземат земята ни толкова лесно, както някои си въобразяват, а ако подпалим полетата и складовете, няма да им остане храна за ядене.

За продължително време се възцари тишина и когато Фулрах отново заговори, гласът му беше странно смирен.

– Твоите думи ме засрамиха, майстор Дурник – рече той. – Може би съм бил така дълго крал, че съм забравил какво означава човек да бъде сендар.

– Не забравяйте, че има само няколко прохода, които отвеждат през стръмните западни планински склонове в Сендария – каза тихо Хетар, синът на крал Чо-Хаг. – Две-три лавини на подходящите места и Сендария ще стане недостъпна като Луната. Ако пък лавините се спуснат в точно определено време, цели армии ангараци може да се окажат притиснати в капана на тесните клисури.

– Извънредно забавна мисъл – засмя се Силк. – Тогава ще позволим на Дурник да задоволи подпалваческата си страст с нещо по-добро от

пожари в ниви с ряпа. Тъй като Едноокият Торак, изглежда, изпитва наслада от мириса на горяща плът по време на жертвоприношенията, може би ще сме в състояние да му доставим това удоволствие.

Далеч в прашния коридор Гарион зърна мигновено проблясване на факла, чу слабото подрънкване на ризници и веднага осъзна опасността. Мъжът със зелената наметка също бе чул шума и бе видял светлината на факлата, защото излезе от скривалището си и побягна покрай нишата, където се спотайваше Гарион. Момъкът се отдръпна назад, стиснал ръждясалата сабя, но шпионинът не го видя – следеше през рамо единствено проблясващата факла, докато се носеше в безшумен бяг по коридора.

Щом той го отмина, Гарион също се измъкна от скривалището си и си плю на петите. Черекските войници търсеха неканени гости и можеше да се окаже трудно да обясни какво прави в тъмния проход. Той обмисли за кратко възможността отново да проследи мъжа с пелерината, ала реши, че са му се събрали достатъчно преживявания за един ден. Време беше да каже на някого за нещата, които бе видял. Някой трябваше за узнае за тях – човек, когото кралете щяха да изслушат.

ГЛАВА 17

– Барак – извика Гарион, след като няколко минути бе думкал по вратата, без да получи отговор.

– Махай се – долетя до него прегракналият глас на Барак.

– Барак, аз съм, Гарион. Трябва да говоря с тебе.

За дълго всичко потъна в тишина, накрая се разнесе шум от стъпки.

Видът на Барак беше ужасен. Туниката му беше смачкана и мръсна, червената му брада беше сплъстена, дългите му плитки бяха разплетени и разчорлени. Ала най-лошо от всичко беше измъченият поглед в очите му – смесица от ужас и отвращение от себе си, така открито изразени, че Гарион наведе очи.

– Ти го видя, нали, момче? – попита Барак. – Видя какво ми се случи там.

– В действителност нищо не видях – внимателно каза Гарион. – Ударих си главата в онова дърво и всичко, което видях, бяха звезди посред бял ден.

– Трябва да си видял – настоя Барак. – Трябва да си видял моята зла орис.

– Зла орис? – възкликна Гарион. – За какво приказваш? Та ти още си жив.

– Злата орис не винаги означава смърт – мрачно каза Барак и се отпусна на един стол. – Щеше ми се при мен да беше точно така. Това е коварна съдба, ужасно предопределение, и смъртта изобщо не е страшна в сравнение с него.

– Позволил си на думите, изречени от оная луда старица, да повлияят на въображението ти – каза Гарион.

– Не, не само Мартъо ми го каза – отвърна Барак. – Тя само повтори онова, което всички в Черек знаят. Когато съм се родил, извикали някакъв гадател – обичаят тук е такъв. В повечето случаи гадателите не казват абсолютно нищо и нищо особено няма да се случи през живота на детето. Но понякога бъдещето е толкова силно проявено у някои от нас, че почти всеки гадател може да прочете ориста на този човек.

– Глупаво суеверие – присмя му се Гарион. – Никога не съм виждал предсказатели, които със сигурност могат да кажат даже дали утре ще вали. Един веднъж дойде във фермата и каза на Дурник, че ще умре два пъти. Нима това не е глупаво?

– Уменията на гадателите и прорицателите в Черек са по-големи – възрази Барак и лицето му се смръщи. – Ориста, която те предричаха за мен, бе винаги една и съща – ще се превърна в звяр. Десетки гадатели ми казваха едно и също и ето, че това най-сетне се случи. От два дни седя тук и се наблюдавам. Космите по тялото ми стават по-дълги, зъбите ми започват да се изострят.

– Въобразяваш си – заяви Гарион. – Изглеждаш ми точно по същия начин, както винаги.

– Ти си добро момче, Гарион – каза Барак. – Зная, че се опитваш да ме накараш да се почувствам по-добре, но и аз имам очи. Зная, че зъбите ми се изострят, а по тялото ми започва да расте козина. Не след дълго Анхег ще трябва да ме прикове с верига в тъмницата, за да не нараня някого, или ще трябва да избягам в планините и да живея е тролите.

– Глупости – възрази Гарион.

– Каж ми какво видя онзи ден – изрече с умолителен глас Барак. – Как изглежда, когато се превърнах в звяр?

– Всичко, което видях, бяха звезди посред бял ден, защото си ударих главата в дървото – повтори Гарион. Мъчеше се думите му да прозвучат правдиво.

– Аз само искам да узная в какъв звяр се превръщам – промърмори отпаднало Барак. – Дали ще бъде вълк, или мечка, или пък някакво

чудовище, за което никой още не е измислил име?

– Не си ли спомняш нищо? – внимателно попита Гарион, като се опита да изтрие от паметта си странния двойствен образ на Барак и на мечката.

– Нищичко – отвърна Барак. – Чух те, че крещиш, и следващото нещо, което помня, беше как глиганът се бе проснал мъртъв в краката ми, а ти лежеше под дървото, целият окъпан в кръв. Но аз можех да почувствам звяра в себе си. Дори можех да усетя неговата миризма.

– Усещал си миризмата на глигана – противопостави се Гарион – и просто си загубил ума и дума, защото си бил обзет от възбуда – това е всичко.

– Бил съм разярен, това ли искаш да кажеш? – попита Барак и вдигна поглед, изпълнен с надежда. – Не, Гарион. И по-рано съм изпадал в ярост. Не е същото. Това беше нещо съвсем различно.

– Ти не се превръщаш в звяр – настоя Гарион.

– Аз си зная – отговори упорито Барак.

Точно в този момент лейди Мерел, жената на Барак, влезе в стаята през все още отворената врата.

– Виждам, че възвръщате разума си, милорд – каза тя.

– Остави ме на мира, Мерел – прекъсна я Барак. – Нямам настроение за твоите игри.

– Игри ли, милорд? – невинно попита тя. – Аз просто съм загрижена за своите задължения. Ако не се чувствате добре, мой дълг е да се грижа за вас. Това е право на една съпруга, нали?

– Престани да се тревожиш толкова за правата и задълженията, Мерел – каза Барак. – Просто се махни и ме остави на мира.

– Вие самият бяхте твърде настоятелен по отношение на определени права и задължения през нощта, когато се върнахте във Вал Алорн – припомни му тя. – Дори и заключената врата на моята спалня не можа да обуздае вашата настоятелност.

– Добре – отвърна Барак и леко се изчерви. – Съжалявам за това. Надявах се, че нещата между нас може да са се променили. Не бях прав. Няма да ти досаждам повече.

– Да ми досаждате, милорд? – възкликна тя. – Изпълнението на един дълг не трябва да поражда досада. Добрата съпруга е длъжна да се подчинява на всичко, което пожелае от нея съпругът ѝ – независимо колко пиян или брутален е той, когато идва в леглото ѝ. Никой не би могъл да ме обвини в прояви на неподчинение в това отношение.

– Наслаждаваш се, Мерел, нали? – обвини я той.

– На какво да се наслаждавам, милорд? – Гласът ѝ беше тих, но в него се долавяше студенината на остър нож.

– Какво искаш, Мерел? – рязко я попита Барак.

– Искам да ви служа, докато сте болен, милорд – отвърна тя. – Искам да се грижа за вас и да следя развитието на заболяването ви – да отбелязвам появата на всеки нов симптом.

– Толкова много ли ме мразиш? – попита Барак с мрачно презрение. – Внимавай, Мерел. Може да ми хрумне да настоя да останеш при мен. Какво ще кажеш за това? Как ще ти хареса да бъдеш заключена в тази стая с див звяр?

– Ако действията ви станат неконтролируеми, милорд, винаги мога да заповядам да ви приковат към стената с верига – отвърна тя и посрещна гнева в погледа му с хладно безгрижие.

– Барак – каза Гарион сред неловкото мълчание. – Трябва да поговоря с тебе.

– Не сега, Гарион – ядосано го прекъсна Барак.

– Важно е. В двореца има шпионин.

– Шпионин?

– Един мъж със зелена наметка – обясни Гарион. – Виждах го няколко пъти.

– Много мъже носят зелени наметки – вметна лейди Мерел.

– Не се намесвай в това, Мерел – предупреди я Барак и се обърна към Гарион. – Какво те кара да мислиш, че е шпионин?

– Тази сутрин отново го видях – отговори Гарион. – И го проследих. Той се промъкна по един коридор, който, изглежда, никой в двореца не използва. Коридорът минава над залата, където кралете се срещат с господин Улф и леля Поул. Мъжът чуваше всяка дума, която казваха те.

– Откъде знаеш, че е чувал? – попита Мерел с присвити очи.

– Аз също бях там – каза Гарион. – Скрих се недалеч от него и аз самият чувах какво приказват – като че бях в същата стая с тях.

– Как изглежда той? – попита Барак.

– Косата му е с цвят на пясък – започна да го описва Гарион. – Брадата му – също, и както вече казах, той носи зелена наметка. Видях го в деня, когато отидохме да разглеждаме твоя кораб. Тъкмо влизаше в една кръчма с един мург.

– Във Вал Алорн няма мурги – заяви Мерел.

– Има един – настоя Гарион. – И по-рано съм го виждал. Зная кой е. – Гарион трябваше да подходи много внимателно към този въпрос.

Забраната да не говори за врага в тъмните одежди беше както винаги неумолима. Дори намекът, който беше направил, превърна езика му във вцепенено парче дърво, а устните му изтръпнаха.

– Кой е той? – попита Барак.

Гарион остави въпроса без отговор.

– А после, в деня, когато ловихме глигани, го видях в гората.

– Мурга ли? – попита Барак.

– Не. Мъжа със зелената наметка. Там той се срещна с някакъв друг мъж и поговориха известно време недалеч от мястото, където чаках глигана. Не ме видяха.

– В това няма нищо подозрително – отбеляза Барак. – Човек може да се среща с приятелите си където пожелае.

– Не смятам, че бяха точно приятели – възрази Гарион. – Онзи със зелената наметка нарече другия „милорд“ и благородникът му заповяда да се добере достатъчно близо до залата, за да може да чуе какво какво приказват кралете и господин Улф.

– Това е по-сериозно – каза Барак, изглежда, забравил своята меланхолия. – Казаха ли нещо друго?

– Мъжът със сламенорусата коса поиска да узнае подробности за нас – отговори Гарион. – За тебе, за мене, за Дурник и Силк – за всички нас.

– Сламеноруса коса? – бързо попита Мерел.

– Онзи, към когото се обърнах с „милорд“ – обясни Гарион. – Той, изглежда, знаеше за нас. Дори и за мене знаеше.

– Висок, с белезникава коса? – попита Мерел. – Без брада? Малко по-стар от Барак?

– Не е възможно да е той – възрази Барак. – Анхег го заточи под страх от смъртно наказание.

– Ти си дете, Барак – каза тя. – Той не би се съобразил с това, ако интересите му го изискват. Смятам, че ще е най-добре да кажем на Анхег.

– Познавате ли го? – попита Гарион. – Някои от нещата, които той каза за Барак, не бяха много любезни.

– О, представям си – иронично вметна Мерел. – Барак беше един от онези, които настояваха сламенокосият да бъде обезглавен.

Барак вече навличаше ризницата си.

– Оправи си косата – каза му Мерел с тон, в който странно защо не можеше да се долови дори нотка от предишната ѝ ненавист. – Приличаш на копа сено.

– Не мога да си губя времето с това сега – нетърпеливо изобоботи Барак. – Елате и двамата. Отиваме при Анхег.

Нямаше време за повече въпроси, понеже Гарион и Мерел трябваше едва ли не да тичат, за да вървят в крачка с гиганта. Бързо прекосиха голямата зала с тронове и подплашените войници се разбягаха да им сторят път, щом зърнаха лицето на Барак.

– Милорд Барак – спря ги един от пазачите пред вратата на залата, където се провеждаше кралският съвет.

– Махайте се! – заповяда Барак и с трясък отвори вратата.

Крал Анхег уплашено вдигна поглед при това внезапно нахлуване и попита:

– Какво има, братовчедо?

– Измяна, Анхег! – изрева Барак. – Граф Джарвик е нарушил заповедта ти и е избягал от заточението, на което го изпрати. Поставил шпиони в собствения ти дворец.

– Джарвик? – рече Анхег. – Той не би посмял да стори това.

– О, посмял е, и още как! – заговори Барак. – Видели са го недалеч от Вал Алорн и са чули част от думите му, докато е кроил своя заговор.

– Кой е Джарвик? – попита регентът на Рива.

– Граф, когото изпратих на заточение миналата година – отговори Анхег. – Заловихме негов куриер и у него намерихме съобщение до един мург в Сендария. В съобщението имаше подробности за един от нашите най-тайни съвети. Джарвик се опита да отрече, че той е изпратил съобщението, макар че върху пергамента стоеше неговият печат, а съкровищницата му се пръскаше по шевове, пълна с червено злато от рудниците в Кхтол Мургос. Бих заповядал да набият главата му на кол, но неговата жена е моя родственичка и ме помоли да му подаря живота. Затова го заточих в едно от неговите имения на западното крайбрежие. – Кралят погледна Барак. – Откъде разбра за постъпката му? Последното нещо, което чух за тебе, беше, че си се заключил в стаята си и не си желал да разговаряш с никого.

– Думите на съпруга ми са верни, Анхег – заяви лейди Мерел предизвикателно.

– Не се съмнявам в него, Мерел – отвърна й Анхег и я измери с поглед, в който се четеше лека изненада. – Просто исках да разбера откъде е узнал за Джарвик, това е всичко.

– Момчето от Сендария го е видяло – обясни Мерел. – И го е чуло да разговаря с шпионина. Аз изслушах разказа на момчето и заставам зад онова, което казва моят съпруг, в случай че някой посмее да прояви

съмнение в думите му.

– Гарион? – уплашено възкликна леля Поул.

– Мога ли да предложа първо да изслушаме момъка – тихо каза кралят на алгарите Чо-Хаг. – Смятам, че благородник, известен в миналото със своето приятелско отношение към мургите, който е избрал точно сега да наруши заповедта за своето заточение, интересува всички ни.

– Кажи им онова, което разправи на Мерел и мен – нареди Барак и избута Гарион напред.

– Ваше Величество – поде Гарион, като се поклони неумело. – Откакто дойдох, няколко пъти виждах един мъж със зелена наметка, който се криеше тук, във вашия палат. Той се промъкваше из коридорите и полагаше големи усилия да не го забележат. Видях го първата нощ, когато пристигнах тук, а следващия ден зърнах, че влиза в една кръчма с един мург. Барак каза, че в Черек няма мурги, но аз зная, че онзи е мург.

– Откъде знаеш? – сурово попита Анхег.

Гарион го погледна безпомощно, неспособен да произнесе името на Ашарак.

– Е, момче? – попита крал Родар.

Гарион започна да се бори с думите, но не можа да произнесе никакъв звук.

– Може би познаваш този мург? – предположи Силк.

Гарион кимна, облекчен от помощта на своя приятел.

– Ти не познаваш много мурги – каза Силк и потри носа си с пръст.

– Не беше ли онзи същият, когото срещнахме с теб в Дарайн – а по-късно и в Мурос? Мургът, известен под името Ашарак?

Гарион кимна отново.

– Защо не ни каза? – попита Барак.

– Аз... аз не можех – заекна Гарион.

– Не можеше ли?

– Не успях да произнеса думите – каза Гарион. – Не зная защо, но просто не можех да приказвам за него.

– Значи си го виждал и по-рано?

– Да – отговори Гарион.

– И никога не си казвал за това на никого?

– Не съм.

Силк бързо насочи поглед към леля Поул.

– Ти може би знаеш повече от нас за това, Поулгара?

– Възможно е да се постигне такова нещо – бавно отвърна тя. – Ала то никога не е било надеждно, затова аз самата не си правя труда да се

занимавам с подобни фокуси. Но е напълно възможно. – Изражението ѝ стана мрачно.

– Кролимите смятат, че е внушително постижение – отбеляза господин Улф. – Те лесно се впечатляват.

– Ела с мен, Гарион – каза леля Поул.

– Още не – възпря я Улф.

– Важно е – заяви тя и лицето ѝ стана сурово.

– Може да го направиш и по-късно – посъветва я старецът. – Нека първо чуем останалата част от разказа му. Вредата вече е нанесена. Продължавай, Гарион. Какво още видя?

Гарион дълбоко пое дъх.

– Добре – каза той, облекчен, че разговаря със стареца, вместо с кралете. – Видях човека със зелената наметка в деня, когато отидохме на лов. В гората той се срещна с един рус мъж, който нямаше брада. Те поговориха известно време и аз чух разговора им. Русокосият искаше да знае какво приказвате в тази зала.

– Трябваше незабавно да дойдеш при мен – каза крал Анхег.

– Ала – продължи Гарион – аз участвах в онази схватка с глигана. Ударих си главата в едно дърво и бях зашеметен. Не си спомнях какво бях видял до тази сутрин. След като крал Фулрах извика Дурник да дойде тук, аз тръгнах да обикалям двореца. Разхождах се в онази част, където покривът се е срутил, и открих следи в снега. Проследих ги и не след дълго отново видях мъжа със зелената пелерина. Проследих го – той тръгна по коридора, който минава някъде над тази зала. Мъжът се скри там, за да подслушва какво приказвате.

– Колко мислиш, че е чул, Гарион?

– Вие приказвахте за някого, когото наричахте Изменника – отговори Гарион. – Чудехте се дали той може да използва някаква мощ, за да събуди някакъв враг, който е заспал отдавна. Някои от вас предложиха да предупредите арендите и толнедранците, но господин Улф не беше на същото мнение. А Дурник каза как мъжете на Сендария биха участвали в борбата, ако ангараките нахлуят в земята ни.

Всички изглеждаха уплашени.

– Аз бях скрит недалеч от мъжа със зелената наметка – каза Гарион. – Сигурен съм, че е чул всичко, което чух аз. После дойдоха някакви войници и мъжът избяга. Тъкмо тогава реших, че трябва да кажа всичко на Барак.

– Ето тук, горе – каза Силк, изправи се до една от стените и посочи към един от ъглите на тавана. – Хоросанът се е отронил. Нашите

гласове се пренасят през пукнатините между камъните до горния коридор.

– Безценно момче си довела със себе си, лейди Поулгара – сериозно каза крал Родар. – Ако си търси занаят, смятам, че мога да намеря място за него. Събирането на информация е благородно занимание, а изглежда, че той притежава природна дарба за това.

– Той притежава и други умения – отбеляза леля Поул. – Изглежда, че е много опитен в това да се появява на места, където никой не го очаква.

– Не бъди толкова строга с момчето, Поулгара – каза крал Анхег. – Той ни направи услуга, за която може би никога няма да можем да му се отплатим.

Гарион отново се поклони и се отдръпна встрани от тежкия поглед на леля Поул.

– Братовчеде – каза Анхег на Барак, – изглежда, че имаме нежелан посетител, който се спотайва някъде из този палат. Мисля, че с голямо желание бих си поприказвал с този шпионин в зелена пелерина.

– Ще взема неколцина мъже – обяви мрачно Барак. – Ще обърнем всяко камъче в този палат, здравата ще го раздрусаме и ще видим какво ще изпадне накрая.

– Искам го непокътнат – предупреди Анхег.

– Разбира се – отвърна Барак.

– Ала не чак дотам непокътнат. Докато все още може да приказва, ще ни свърши работа.

Барак се ухили и заяви:

– Когато ти го доведе, със сигурност ще бъде много приказлив, братовчеде.

Мрачна усмивка се плъзна по лицето на краля. Барак се насочи към вратата, а Анхег се обърна към жена му.

– Искам да благодаря и на теб, Мерел – заговори той. – Сигурен съм, че имаш значителна заслуга, задето тази информация дойде до нас.

– Не са необходими благодарности, Ваше Величество – рече тя. – Това е мой дълг.

Анхег въздъхна и тъжно попита:

– Винаги ли трябва да бъде дълг, Мерел?

– А какво друго? – възрази тя.

– Много други неща – отрони кралят. – Но ще трябва да откриеш сама какви са.

– Гарион – каза леля Поул. – Ела тук.

- Да, госпожо – отвърна Гарион и малко нервно пристъпи към нея.
- Не бъди глупав, скъпи – подхвана тя. – Няма да те нараня. – После леко докосна с връхчетата на пръстите си челото му.
- Е? – попита господин Улф.
- Тука е – отговори тя. – Много е слабо, иначе щях да го забележа по-рано. Съжалявам, татко.
- Я да видим – рече Улф и също докосна главата на Гарион. – Не е сериозно.
- Но можеше и да бъде – възрази леля Поул. – А бях поела отговорността такива неща да не се случват.
- Не се самоизмъчвай, Поул – сгълча я Улф. – Въобще не ти приляга. Просто го махни.
- Какво има? – попита разтревожено Гарион.
- Не се безпокой, скъпи – отговори му леля Поул, хвана дясната му ръка и за миг я допря до белия кичур на челото си.
- Той почувства, че го обзема вълнение, потъна в море от объркани представи, а после го разтърси звънтяща болка зад ушите. Главата му се замая и той щеше да падне на пода, ако леля Поул не го беше уловила.
- Кой е мургът? – попита тя и се взря в очите му.
- Казва се Ашарак – бързо отговори Гарион.
- От колко време го познаваш?
- Цял живот. Той идваше във фермата на Фалдор и ме наблюдаваше, когато бях малък.
- Това е достатъчно засега, Поул – рече господин Улф. – Първо го остави да откъхне малко. Ще се погрижа това да не се случи втори път.
- Болно ли е момчето? – попита крал Чо-Хаг.
- Не точно болно, Чо-Хаг – отговори господин Улф. – Малко е трудно да ти обясня. Но сега всичко се изчисти.
- Искам да си отидеш в стаята, Гарион – помоли го леля Поул, като все още го държеше за раменете. – Можеш ли да стигнеш сам дотам?
- Добре съм – отвърна той, ала още се чувстваше малко замаян.
- Няма да се отбиваш от пътя си и няма да се впускаш в повече разходки за изследване на двореца – твърдо заяви тя.
- Да, госпожо.
- Когато се прибереш, си легни. Искам да си помислиш. Спомни си за всеки един от случаите, когато си виждал този мург – какво е правил, какво е казал.
- Той никога не е говорил с мен – отговори Гарион. – Само ме наблюдаваше.

– Аз ще дойда след малко – продължи тя – и ще искам да ми кажеш всичко, което знаеш за него. Това е важно, Гарион, затова се съсредоточи колкото е възможно по-силно.

– Добре, лельо Поул.

Тя го целуна по челото и каза:

– Тичай, скъпи.

Обзет от странна замаяност, Гарион излезе в коридора.

Премина през голямата зала, където войниците на Анхег препасваха саби и грабваха страшни на вид бойни топори, подготвяйки се за претърсването на палата. Все още зашеметен, той премина край тях, без да спре.

Част от ума му беше полузадрямала, ала потайните глъбини на съзнанието му оставаха нащрек. Сдържаният глас отбеляза, че току-що се е случило нещо важно. Могъщата забрана да не приказва за Ашарак очевидно беше изчезнала. Леля Поул по някакъв начин я беше изтръгнала изцяло от ума му. Чувствата, които го вълнуваха след това събитие, бяха необичайно двусмислени. Странната връзка между него и безмълвния, облечен в тъмни одежди Ашарак, винаги бе оставала съвсем лична, ала сега беше изчезнала. Момъкът се чувстваше някак празен и объркан. Въздъхна и се изкачи по широкото стълбище към своята стая.

В коридора пред нея имаше шестима войници, вероятно от групата на Барак, които претърсваха палата, за да открият мъжа със зелената пелерина. Гарион спря. Нещо не беше наред. Той бързо се отърси от обхваналата го полудрямка. Тази част от двореца беше прекалено населена, значи бе невероятно, че шпионинът би се скрил тук. Сърцето му заби лудо и той започна полека да се отдръпва към долната площадка на стълбището, по което току-що се бе изкачил. Войниците изглеждаха като всички череки в двореца – брадати, с шлемове, ризници и кожени дрехи, ала нещо в тях не му изглеждаше съвсем както трябва.

Едър мъж в тъмна наметка с качулка излезе от стаята на Гарион. Ашарак. Мургът понечи да каже нещо, ала погледът му попадна върху Гарион.

– А – тихо измърмори мургът. Тъмните му очи заблестяха върху обезобразеното му лице. – Ела тук, момче.

Гарион усети напрежение, сякаш някой се опита да сграбчи ума му, ала хватката не успя и момъкът се изплъзна от нея. Той безмълвно поклати глава и продължи да се изтегля назад.

– Веднага ела – нареди Ашарак. – Познаваме се от твърде дълго време и не ти приляга да постъпваш така. Прави каквото ти казвам.

Знаеш, че трябва.

Напрежението в ума му нарасна, хватката се превърна в страхотен напън, от който съзнанието му отново се измъкна.

– Ела тук, Гарион! – рязко заповяда Ашарак.

Стъпка след стъпка Гарион продължи да се оттегля.

– Не – каза той.

Очите на Ашарак пламнаха и той се изправи, обзет от бяс.

Този път умът на Гарион не бе притиснат от хватка, нито бе смазан от напъна на мурга. Последва удар. Момъкът почувства неговата сила, макар че тя някак си не го засегна. Изглежда, беше отклонена от нещо.

Очите на Ашарак леко се разшириха, после се стесниха.

– Кой направи това? – попита той. – Поулгара? Белгарат? Нищо няма да ти помогне, Гарион. Веднъж те държах в ръцете си и мога отново да те хвана, стига да пожелаеш. Не си достатъчно силен да ме отблъснеш.

Гарион погледна своя враг и отговори, внезапно поддал се на някакъв порив да го предизвика:

– Може би не съм. Но първо трябва да ме уловиш.

Ашарак бързо се обърна към войниците и изляя:

– Това е момчето, което търся.

Светкавично, сякаш без да мисли, един от войниците вдигна лъка си и го насочи право срещу Гарион. Ашарак бързо замахна с ръка и отби удара встрани, тъкмо когато стрелата с остър стоманен наконечник изсвистя, освободена от тетивата. Стрелата профуча във въздуха и издрънча с острия си връх в камъните на стената, на няколко стъпки вляво от Гарион.

– Искам го жив, идиот – изръмжа Ашарак и нанесе съкрушителен удар по главата на стрелеца. Войникът падна на каменния под и тялото му конвулсивно затрепера.

Гарион се обърна и се втурна надолу по стълбището, като прескачаше по три стъпала наведнъж. Не си направи труд да поглежда назад. Шумът от тежките стъпки на множество крака му подсказваше, че Ашарак и неговите хора го следват по петите. В края на стълбището той рязко зави наляво и побягна по дълъг тъмен коридор, който отвеждаше в лабиринта на кралския дворец.

ГЛАВА 18

Навсякъде имаше войници и звуците на боя отекваха от всички

страни. В първия миг на бягството планът на Гарион беше прост. Всичко, което трябваше да стори, бе да намери някои от войниците на Барак и щеше да бъде спасен. Но в палата имаше и чужди войници. Граф Джарвик беше вкарал малка армия в двореца през разрушените южни крила и във всички коридори се водеха схватки.

Гарион бързо разбра, че не е възможно да разграничи кой е приятел и кой – враг. За него войниците от Черек изглеждаха напълно еднакви. Докато не намереше Барак или някого, когото познаваше, не биваше да се разкрива. Знаеше, че се движи сред приятели, ала и сред врагове – това го объркваше и усилваше уплахата му. Беше напълно възможно – и повече от вероятно, – че бяга от хората на Барак, за да попадне право в ръцете на Джарвик.

Най-логичното нещо, което би трябвало да стори, беше да се насочи директно към залата, където кралете провеждаха своите съвещания, ала увлечен в бързината да избяга от Ашарак, той беше преминал през толкова много мрачни коридори и беше завил на толкова много ъгли, че нямаше представа нито къде се намира, нито как да се върне в познатите части на двореца. Ашарак и хората му можеше да се покажат зад всеки ъгъл и да го хванат, а той знаеше, че мургът е в състояние бързо да възобнови странната връзка, която съществуваше между тях и която леля Поул бе разрушила със своето докосване. Трябваше да избегне това на всяка цена. Ако Ашарак го хванеше, никога вече нямаше да го освободи. Оставаше му единствено да намери потайно място и да се скрие.

Той се вмъкна в друг тесен проход и спря задъхан, плътно притиснал гръб о каменната стена. В дъното на коридора смътно се виждаше тясно стълбище с изтрити стъпала, които се виеха спираловидно нагоре, осветявани от една-единствена факла. Гарион бързо разсъди, че колкото по-високо стигне, толкова вероятността да срещне някого става по-малка. Схватките се водеха предимно на долните етажи. Той пое дълбоко дъх и бързо се насочи към първата площадка на стълбището.

Когато почти стигна дотам, осъзна големия недостатък на плана си. По стълбите нямаше странични изходи – стъпеше ли върху тях, нямаше нито откъде да избяга, нито къде да се скрие. Трябваше бързо да стигне до края на стъпалата или да рискува да бъде разкрит и пленен – а може би и още по-лошо.

– Момче! – долетя вик отдолу.

Гарион светкавично погледна през рамо. Един черек с мрачно лице, с ризница и шлем се изкачваше по стъпалата, вдигнал сабята си.

Гарион затича нагоре, но над главата му се разнесе друг вик и

момъкът се вцепени. Войникът, който идеше отгоре, беше също толкова мрачен както онзи, който напираше отдолу, само дето вместо сабя размахваше топор.

Гарион бе притиснат в капан. Отдръпна се към каменната стена и пипнешком затърси камата си, макар и да знаеше, че тя едва ли ще му помогне много.

В този момент двамата войници се видяха и с кървящи кръсци едновременно се хвърлиха в атака. Онзи със сабята се втурна край Гарион, а противникът му с топора нанесе съкрушителен удар.

Топорът описа широк кръг, не уцели и се заби в каменната стена, изтръгвайки рой искри. Сабята беше по-точна. С настръхнали от ужас коси Гарион видя как тя прониза хвърлилия се надолу войник с топора. Оръжието му с трясък падна върху каменните стъпала, а неговият притежател, който бе паднал върху своя противник, измъкна широка кама от ножницата на бедрото си и я заби в гърдите на врага си. И двамата изгубиха равновесие и се строполиха на стъпалата, вплели телата си в смъртна схватка. Камите им зловещо святакаха.

Гарион гледаше в безпомощен ужас как се търкалят, как камите им потъват в жива плът, слушаше отчаяните им стонове. Кръвта шуртеше от раните им като от фонтан.

Момчето повърна, после здраво стисна зъби и изтича нагоре по стъпалата, като се опитваше да не слуша ужасните звуци, които долитаха отдолу, докато двамата умиращи мъже продължаваха своята кървава разправа.

Вече не мислеше да се придвижва потайно; просто затича – бягайки по-скоро от отблъскващата картина на стълбището, отколкото от Ашарак и лорд Джарвик. Накрая самият той не можеше да каже колко време беше изтекло – останал без дъх, запъхтян, той се втурна през откренатата врата на някаква прашна, неизползвана стая. С трясък затвори вратата и долепи треперещия си гръб до нея.

Край едната стена имаше старо хлътнало легло и над него малък прозорец. Два счупени стола бяха подпрени в ъглите, а един празен сандък с отворен капак беше поставен върху разнебитено кресло. Това беше всичко. Но тук поне беше далеч от коридорите, където свирепите мъже се убиваха един друг. Гарион обаче скоро прозря, че привидната сигурност тук е просто илюзия, и отчаяно започна да се оглежда.

На голата стена срещу леглото имаше завеси; момъкът си помисли, че те може би скриват някакъв килер или съседна стая, затова прекоси стаята и ги дръпна встрани. Зад завесите зейна отвор, ала той не

отвеждаше в друга стая, а в тъмен тесен коридор. Гарион надникна в него, но тъмнината беше толкова непроницаема, че погледът му успя да проникне на съвсем малко разстояние. Момчето потрепера при мисълта, че може да му се наложи да бяга слепешком в мрака, преследвано от вържени мъже, които думкат с тежки стъпки след него.

Хвърли поглед към прозореца, после провлече тежкия сандък през стаята, за да стъпи върху него и да види какво става навън. Може би щеше да успее да забележи нещо от прозореца и то щеше да му помогне да се ориентира в коя част на двореца се намира. Покатери се върху сандъка, изправи се на пръсти и погледна навън.

Тук-там сред дългите, покрити с каменни плочи покриви на безкрайните галерии и зали се извисяваха кули. Положението беше безнадеждно. Не успяваше да разпознае нищо. Отново се обърна към стаята, понечи да скочи от сандъка и изведнъж спря. Съвсем ясно отпечатани в прахта, която плътно покриваше пода, се виждаха следите му.

Той бързо скочи, грабна дългата възглавница от леглото и я повлече по пода, изтривайки следите си. Знаеше, че не може съвсем да прикрие факта, че някой е бил в стаята, ала можеше поне да унищожи стъпките, които със своята големина незабавно щяха да подскажат на Ашарак и на хората му, че тук се е криел не възрастен човек, а дете. Щом приключи, захвърли отново възглавницата на леглото. Не беше заличил всичко, но все пак сега беше по-добре, отколкото в началото.

В коридора отвън се разнесе крясък и звън на стомана в стомана.

Гарион пое дълбоко дъх и потъна в тъмния проход зад завесите.

Измина само няколко крачки и тъмнината около него стана непрогледна. Кожата му настръхваше, когато до лицето му се докосваха паяжини, столетна прах се надигна от неравния под и започна да го задушаваше. Отначало той се движеше твърде бързо, понеже повече от всичко искаше да увеличи колкото се може повече разстоянието между себе си и схватките в коридорите, но изведнъж се спъна и за един изпълнен със смазващо напрежение миг му се стори, че ще падне. В ума му проблесна картина на стръмно стълбище, хлътващо надолу в тъмнината, и той осъзна, че при бързината, с която се движи, просто няма да може да спре. Тръгна по-предпазливо, опипвайки с една ръка каменната стена – с другата отмахваше от лицето си паяжините, надвиснали от ниския таван.

Чувството за време го беше напуснало и му се струваше, че се движи пипнешком цели часове в мрачния коридор, който, изглежда, нямаше край. После, въпреки цялата си предпазливост, той се сблъска с

грапава каменна стена. За миг го обзе паника. Нима проходът свършваше тук? В капан ли беше попаднал?

С крайчеца на окоото си долови слаба светлина. Проходът не свършваше, а рязко завиваше надясно. Изглежда, там някъде имаше прозорец и Гарион, изпълнен с благодарност, се насочи нататък.

Светлината се засили, той закричи по-бързо и скоро стигна до източника ѝ – тесен процепа в стената. Гарион коленичи върху пращните камъни и погледна през него.

Залата отдолу беше огромна, силен огън гореше в яма, издълбана в центъра ѝ, а димът се виеше към пролукуите в сводестия покрив, издигащ се даже по-високо от мястото, където стоеше Гарион. Макар че наблюдавано отгоре помещението изглеждаше съвсем различно, той веднага разпозна тронната зала на крал Анхег. Различи дебелия туловище на крал Родар и по-дребната фигура на крал Чо-Хаг, зад когото както винаги стоеше Хетар. Недалеч от троновете крал Фулрах разговаряше с господин Улф, а съвсем близо до тях бе седнала леля Поул. Съпругата на Барак обсъждаше нещо с кралица Ислена, а кралиците Порен и Силар стояха до тях. Силк се разхождаше нервно и от време на време поглеждаше към добре охраняваната врата. Гарион почувства прилив на облекчение. Беше на сигурно място. И тъкмо щеше да им извика, когато вратата с трясък се отвори и крал Анхег, облечен в ризница и вдигнал меч, енергично влезе, следван от Барак и регента на Рива. Те бяха хванали от двете страни мъжа със сламенорусата коса, когото Гарион бе видял на лова за глигани.

– Тази измяна ще ти струва скъпо, Джарвик – мрачно каза Анхег през рамо, докато крачеше към своя трон.

– Значи всичко свърши? – попита леля Поул.

– Още малко, Поулгара – отвърна Анхег. – Моите хора преследват последните остатъци от бандитите на Джарвик в най-отдалечените части на двореца. Ала всичко можеше да протече по твърде различен начин, ако не ни бяха предупредили.

Гарион реши поне засега да не им се обажда.

Крал Анхег прибра сабята си в ножницата и зае мястото си на своя трон.

– Първо ще си поговорим, Джарвик – каза той. – После ще решаваме какво да правим с теб.

Мъжът със сламенорусата коса се отказа от безползната съпротива срещу Барак и почти толкова силния Бранд.

– Нямам какво да кажа, Анхег – предизвикателно заяви той. – Ако

съдбата бе пожелала друго, в този миг аз щях да седя на трона ти. Опитай да се възползвам от предоставената ми възможност. Това е всичко.

– Не съвсем – възрази Анхег. – Искам подробностите. По-добре е да ми ги кажеш доброволно. Тъй или иначе ще те накараме да говориш.

– Постъпете по най-отвратителния възможен начин – присмя им се Джарвик. – Ще отхапя собствения си език, преди да ви кажа каквото и да било.

– Ще видим – мрачно промърмори Анхег.

– Няма да е необходимо, Анхег – обяви леля Поул и бавно се приближи до пленника. – Има по-лесен начин да го убедим.

– Нищо няма да кажа – викна Джарвик. – Аз съм войник и не се боя от тебе, вещице.

– Ти си по-голям глупак, отколкото мислех, лорд Джарвик – каза господин Улф. – Искаш ли аз да го направя, Поул?

– Мога да се справя, татко – отвърна тя, без да сменя очи от Джарвик.

– Внимателно – предупреди я старецът. – Понякога стигаш до крайности. Необходимо е съвсем малко.

– Зная какво правя, Стари вълко – хапливо отговори тя, после вперил поглед в очите на пленника.

Гарион затаи дъх.

Граф Джарвик започнала се поти и направи отчаян опит да отклони очи от погледа на леля Поул, ала това беше невъзможно. Нейната воля го бе покорила и държеше зора му в плен. Той се разтрепера, лицето му преbledня. Тя не помръдна, не направи никакъв жест, просто стоеше пред него и изгаряше с поглед ума му.

След миг той изкрещя. После изкрещя още веднъж и рухна – тялото му увисна в ръцете на Барак и Бранд.

– Махни го – захленчи графът и се затресе конвулсивно. – Ще говоря, но моля те, махни го.

Силк, който беше седнал до трона на Анхег, погледна към Хетар и подхвърли:

– Какво ли вижда?

– Мисля, че е по-добре човек никога да не узнае това – отговори Хетар.

Кралица Ислена чакаше напрегнато, сякаш се надяваше да долови някакъв намек за това как се прави този фокус. Тя видимо трепна, когато Джарвик закрещя, и отклони поглед встрани.

– Добре, Джарвик – каза Анхег със странно притихнал глас. –

Започни от самото начало. Искам да зная всичко.

– Първото нещо беше съвсем дребно – подхвана Джарвик несигурно. – Въобще не мислех, че ще причини някаква вреда.

– Винаги е така – обади се Бранд.

Граф Джарвик пое дълбоко дъх, погледна към леля Поул и отново потрепера. След това се изправи.

– Всичко започна преди около две години – заговори той. – Отидох с кораб до Коту в Драсния и там срещнах един надракски търговец на име Грашор. Той ми се стори доста свестен човек и след като се опознахме по-добре, ме попита дали проявявам интерес към едно печелившо начинание. Обясних му, че съм граф, а не обикновен търговец, ала той настоя. Каза ми, че се притеснява от пиратите, които върлуват из островите в залива на Черек, и че мой кораб, кораб на граф, с екипаж от въоръжени войници, едва ли ще бъде нападнат от морските разбойници. Товарът му беше един-единствен савдък – не особено голям. Мисля, че бяха скъпоценни камъни, които бе успял да прекара контрабандно през митницата в Боктор. Искаше да ги доставя в Дарайн, в Сендария. Отговорих му, че не съм особено заинтересуван, но той отвори кесията си и изсипа злато. Много злато, светлочервено. Просто не можех да откъсна поглед от него. Наистина имах нужда от пари – в края на краищата кой няма? – и не откривах абсолютно никаква безчестие в онова, което ме бе помолил да сторя. Както и да е, закарах него и товара му до Дарайн и там срещнах неговия съдружник – един мург, на име Ашарак.

Гарион потрепера при произнасянето на това име и чу тихото изненадано подсвирване на Силк.

– Както се бяхме споразумели – продължи Джарвик, – Ашарак ми даде сума, равна на онази, каквато Грашор ми беше платил по-рано, и аз приключих тази сделка с цяла кесия злато. Ашарак ми каза, че съм им направил голяма услуга и ако отново имам нужда от злато, той с удоволствие ще ми осигури начини, по които да спечеля толкова, колкото желая. Бях спечелил отведнъж повече злато, отколкото при цялата ми търговия по-рано, ала ми се струваше, че то не е достатъчно. Поради някаква тайнствена причина чувствах, че имам нужда от повече.

– Такава е природата на ангаракското злато – рече господин Улф. – То има особено свойство. Колкото повече от него притежава човек, толкова по-здраво го обсебва то. Ашарак не е заплащал за услугите ти, Джарвик. Той е купил душата ти.

Джарвик кимна с помрачняло лице.

– Във всеки случай – продължи той, – не след дълго намерих

някакъв предлог, за да отплувам отново към Дарайн. Ашарак ми каза, че на мургите било забранено да влизат в Черек и поради това любопитството му по отношение на нашето кралство силно се разпалило. Той ми зададе множество въпроси и за всеки отговор аз получих злато. На мене ми се струваше, че това е глупав начин да се харчат пари, ала давах отговори и в замяна вземах златото му. Когато се върнах в Черек, имах още една пълна кесия. Отидох в Джарвикхолм и прибавих новото злато към онова, което вече притежавах. Видях, че съм богат човек, и все още не бях направил нищо безчестно. Ала вече ми се струваше, че часовете на деня не са достатъчни. Прекарвах цялото си време, заключен в своята съкровищница, броях златните монети отново и отново, притисках ги в пръстите си, докато те започваха за блещукат червени като кръв. Подрънкването им непрестанно галеше ушите ми... Но след известно време започна да ми изглежда, че не притежавам достатъчно от скъпоценния метал, и отново се върнах при Ашарак. Той ми откри, че все още е любопитен какво става в Черек и би желал да разбере какво крои крал Анхег. Обеща, че ще ми даде толкова злато, колкото вече имах, ако му съобща какво се говори на военните съвети през цялата година. Отначало аз отказах, защото знаех, че такава постъпка е безчестна; ала после той ми показа златото и вече не можех да възразя нищо.

От мястото, откъдето наблюдаваше, Гарион можеше да види лицата на хората в тронната зала – те изразяваха странна смесица от съжаление и презрение. Разказът на Джарвик продължаваше:

– Точно тогава, Анхег – каза той, – твоите хора плениха един от моите куриери и аз бях заточен в Джарвикхолм. Отначало няхах нищо против своето изгнание, защото все още можех да си играя със златото си. Ала не след дълго отново започна да ми се струва, че не притежавам достатъчно. Изпратих бърз кораб през Дивата вълна към Дарайн със съобщение до Ашарак, в което го молах да ми намери друга задача – надявах се, че така ще спечеля още злато. Когато корабът се върна, Ашарак беше на борда му. Седнахме и започнахме да разговаряме какво бих могъл да направя, за да увеличи своето съкровище.

– Тогава ти си двоен предател, Джарвик – каза Анхег и в гласа му се прокрадваха тъжни нотки. – Освен че си предал мен, ти си нарушил най-стария закон в Черек. Нито един ангарак не е стъпвал на черекска земя още от царуването на Мечото рамо.

– Тогава не ме беше грижа за това – сви рамене Джарвик. – Ашарак имаше план, който ми изглеждаше твърде добър. Ако успеехме да промъкваме в града по няколко души наведнъж, бихме могли да скрием

цяла армия в разрушеното южно крило на двореца. Чрез изненада и с малко късмет можехме да убием теб, Анхег, и другите алорнски крале, аз щях да се възкача на черекския трон, а може би щях да бъда господар и на цялата Алория.

– А каква беше цената, която поиска Ашарак? – попита господин Улф и присви очи. – Какво поиска той в замяна на това, че ще те направи крал?

– Нещо толкова дребно, че се разсмях, когато чух искането му – отвърна Джарвик. – Ала той добави, че ще ми даде не само короната, но и стая, пълна със злато, ако му доставя онова, което желае.

– И какво бе то? – повтори Улф.

– Той каза, че имало някакво момче – около четиринадесетгодишно – в групата, която придружавала крал Фулрах от Сендария. Обеща ми, че щом му доведе момчето, ще ми даде повече злато, отколкото мога да преброя, и тронът на Черек ще бъде мой.

Крал Фулрах се сепна и попита:

– Гарион? Защо е притрябвал толкова на Ашарак?

Леля Поул уплашено ахна и този тревожен звук долетя до мястото, където се бе скрил Гарион.

– Дурник! – каза тя с еквив глас, ала Дурник вече бе скочил, следван по петите от Силк. Леля Поул се обърна с блеснали очи, белият кичур на челото ѝ изглеждаше така, сякаш бе нажежен до стапяне сред черните ѝ като безлунна нощ коси. Крал Джарвик се разтрепера от погледа ѝ.

– Ако нещо се е случило с момчето, Джарвик, хората още хиляда години ще треперят при спомена за онова, което ще сполети теб – каза тя.

Нещата бяха стигнали прекалено далеч. Гарион се срамуваше, пък и беше уплашен от гнева на леля Поул.

– Добре съм, лельо Поул – извика той през тесния процепа в стената. – Тук съм, горе.

– Гарион? – Тя погледна нагоре. – Къде си?

– Тук съм, близо до тавана – отвърна той. – Зад стената.

– Как стигна дотам?

– Не зная. Няколко мъже ме преследваха, а аз тичах. Чак тука се спрях.

– Веднага слез долу.

– Не зная как, лельо Поул – обясни той. – Тичах толкова дълго и направих толкова много завой, че сега не мога да се върна. Загубих се.

– Добре – отговори му тя вече по-спокойно. – Не мърдай оттам. Ще измислим някакъв начин да те свалим.

– Надявам се – каза той.

ГЛАВА 19

– Все отнякъде трябва да излезе – каза крал Анхег и погледна с присвити очи към мястото, където нервно чакаше Гарион. – Просто трябва да следва посоката на нашите гласове.

– И да попадне право в ръцете на мурга Ашарак? – попита леля Поул. – По-добре да остане там, където е.

– Ашарак бяга, за да спаси живота си – рече Анхег. – Той не е в палата.

– Доколкото си спомням, предполагаете, че въобще не е в кралството – отвърна тя многозначително.

– Добре, Поул – каза господин Улф, после подвикна: – Гарион, накъде върви коридорът?

– Изглежда, че продължава към края на залата с тронове – отговори Гарион. – Не мога да кажа със сигурност дали завива нанякъде, или не. Тука е доста тъмно.

– Ще ти подадем две факли – каза Улф. – Остави едната на мястото, където се намираш, и продължи по коридора с другата. Щом виждаш първата факла, значи вървиш по права линия.

– Много умно – отбеляза Силк. – Щеше ми се и аз да бъда на седем хиляди години, за да разрешавам всички трудности по този начин.

Улф остави думите му без коментар.

– Аз продължавам да мисля, че най-сигурният начин е да вземем няколко стълби и да пробием дупка в тавана – заяви Барак.

Крал Анхег го изгледа огорчено.

– Не бихме ли могли отначало да опитаме с хрумването на Белгарат?

– Ти си кралят, ти решаваш – сви рамене Барак.

– Благодаря – сухо отвърна Анхег.

Един войник донесе дълъг прът и подаде две факли на Гарион.

– Ако този коридор продължава по права линия – предположи Анхег, – момчето би трябвало да излезе някъде към кралските покои.

– Интересно – рече крал Родар и повдигна едната си вежда. – Би било наистина много поучително да се знае дали коридорът води до

стаите на краля, или извежда от тях.

– Твърде възможно е това да е някакъв отдавна забравен проход, осигуряващ светкавично бягство – отвърна Анхег оскърбено. – В края на краищата историята на тази страна не е много миролюбива. Не е необходимо да подозираме най-лошото, нали?

– Естествено – любезно рече крал Родар. – Изобщо не е нужно.

Гарион нагласи една от факлите край процепа в стената и тръгна по прашния коридор, като често обръщаше поглед назад, за да е сигурен, че все още вижда светлината ѝ. Накрая стигна до тясна врата, която отвеждаше в празен килер, долепен до великолепна спалня. Отпред се виждаше широк, добре осветен коридор.

Няколко войници вървяха по коридора и сред тях Гарион разпозна Торвик, главния ловец на краля.

– Ето ме – подвикна той и излезе на светло.

– Май си бил доста зает, а? – рече Торвик и се засмя.

– Да не мислиш, че съм го искал? – отвърна Гарион.

– Хайде да те заведем при крал Анхег – предложи Торвик. – Леля ти, изглежда, е много загрижена за тебе.

– Сигурно ми е сърдита – каза Гарион и се опита да тръгне в крачка с широкоплещестия мъж.

– Сто на сто – отвърна Торвик. – Жените почти винаги ни се сърдят по една или друга причина. Това е нещо, с което ще трябва да свикваш, докато растеш.

Леля Поул чакаше до вратата на тронната зала. Не последваха никакви укори – във всеки случай, все още не. За един кратък миг тя го притисна диво към себе си, ала после го премери със строг поглед.

– Чаках те, скъпи – каза тя почти спокойно, след което го заведе в залата при останалите.

– В стаята на баба ми, казваш? – възкликна Анхег, щом чу обяснението на Торвик. – Удивително! Спомням си, че тя беше капризна стара дама, която вървеше с бастун.

– Никой не се е родил стар, Анхег – подхвърли лукаво крал Родар.

– Сигурен съм, че има много обяснения, Анхег – добави кралица Порен. – Съпругът ми просто те дразни.

– Един от войниците погледна в прохода, Ваше Величество – тактично подхвана Торвик. – Прахта там е много гъста. Възможно е никой да не е използвал този коридор цели столетия.

– Изумително – повтори крал Анхег.

Темата беше деликатно изоставена, макар че лукавото изражение

на Родар говореше по-красноречиво от всякакви думи.

Граф Селайн учтиво се изкашля и каза:

– Смятам, че младият Гарион има какво да ни разкаже.

– Сигурно е така – откликна леля Поул и се обърна към Гарион. –

Спомням си, че ти казах да отидеш в стаята си. Какво стана после?

– Ашарак беше вътре – обясни Гарион. – Заедно с войниците си.

Опита се да ме накара да отида при него. Когато не успя, каза, че веднъж вече ме е държал в ръцете си и с лекота пак ще ме накара да попадна там. Не разбрах точно какво иска да каже, ала му отвърнах, че първо трябва да ме улови. После побягнах.

Бранд, регентът на Рива, се засмя.

– Не виждам в какво би могла да го упрекнеш дотук, Поулгара.

Мисля, че ако аз самият заваря жрец кролим в стаята си, вероятно също ще си плюя на петите.

– Сигурен ли си, че беше Ашарак? – попита Силк.

Гарион кимна и каза:

– Познавам го открай време. През целия си живот. И той ме познава. Извика ме по име.

– Бих желал хубаво да си поприказвам с този Ашарак – рече Анхег.

– Искам да му задам няколко въпроса за всичките беди, които предизвиква от толкова време в кралството ми.

– Съмнявам се, че ще го откриеш, Анхег – намеси се господин Улф.

– Изглежда, че той е нещо повече от жрец кролим. Веднъж докоснах ума му – в Мурос. Това не беше обикновен ум.

– Доста трудно ще е да го намеря – каза Анхег мрачно.

– Но дори и кролимите не могат да вървят по водата, така че ще затворя всички пристанища и ще пусна войниците да го търсят по планините и горите. През зимата те бездруго стават тлъсти и се чудят какво да правят. Тъкмо ще им създам работа.

– Да изкараш на снега посред зима затлъстели войници – това няма да те направи обичан крал – отбеляза Родар.

– Обявете награда – предложи Силк. – Така хем ще останете обичан крал, хем работата ще потръгне.

– Отлично хрумване – одобри Анхег. – Каква награда би предложил ти, принц Келдар?

– Толкова злато, колкото тежи главата на Ашарак – отвърна Силк. – То би откъснало дори най-тлъстия войник от чашата със зарове и бурето с бира.

Анхег трепна.

– Той е кролим – напомни Силк. – Те вероятно няма да го намерят, но ще обърнат всеки камък в кралството, докато търсят. Златото ви ще остане непокътнато, войниците ви ще се поупражняват добре, а вие ще спечелите репутация на щедър владетел. А щом всеки човек в Черек го търси, Ашарак ще е прекалено зает да се скрие по-добре, така че няма да му остане време да ви създава неприятности. Човек, чиято глава е по-ценна за другите, отколкото за самия него, просто няма време да върши глупости.

– Принц Келдар – заяви сериозно Анхег. – Ти си хитър човек.

– Опитвам се, крал Анхег – отговори остроносият с ироничен поклон.

– Мога ли да се надявам, че някога ще дойдеш на служба при мен? – предложи кралят на Черек.

– Анхег! – бурно запротестира Родар.

– Кръвта вода не става, крал Анхег – въздъхна Силк. – Аз съм свързан с моя вуйчо чрез роднинска връзка. Но въпреки всичко бих се заинтересувал да изслушам вашето предложение. То може да помогне при бъдещите преговори относно компенсациите, които ще получа за своите услуги.

Смехът на кралица Порен прозвуча като мъничко сребърно звънче, а лицето на крал Родар доби трагичен израз.

– Ето, виждате – заяви той. – Отвсякъде съм заобиколен от предатели. Какво да стори един беден тлъст старец като мен?

Един навъсен воин влезе в стаята и с отсечена стъпка приближи към Анхег.

– Изпълнено е, кралю – рапортува той. – Искате ли да видите главата му?

– Не – кратко отвърна Анхег.

– Да я набием ли на кол край пристанището? – попита воинът.

– Не – отвърна Анхег. – Някога Джарвик беше смел мъж. И е мой роднина все пак. Изпратете го на съпругата му за подходящо погребение.

Воинът се поклонил и напуснал стаята.

– Вълнува ме въпросът с кролима Ашарак – каза кралица Ислена на леля Поул. – Не бихме ли могли ние двете с теб, лейди Поулгара, да измислим начин, по който да открием къде се намира?

– Смело казано, Ислена – светкавично се намеси господин Улф. – Но ние не бихме позволили кралицата на Черек да поеме такъв риск. Аз съм убеден, че уменията ти са огромни, но подобно търсене изцяло

разкрива ума. Ако Ашарак усети, че го търсиш, веднага ще отвърне на удара. Поулгара няма да бъде застрашена, но се боя, че твоят ум може да бъде угасен като пламък на свещ. Би било огромен срам кралицата на Черек да прекара остатъка от живота си като буйстваща луда.

Ислена изведнъж пребледня и не забеляза лукавото подмигване, което господин Улф отправи към Анхег.

– Никога не бих позволил такова нещо – категорично заяви Анхег. – Моята кралица е твърде ценна за мен, за да ѝ позволя да поеме такъв риск.

– Трябва да отстъпя пред волята на своя господар – отговори Ислена с тон, в който се промъкнаха нотки на облекчение. – По негова заповед оттеглям своето предложение.

– Храбростта на моята кралица е чест за мене – рече Анхег съвсем сериозно.

Ислена се поклони и бързо се отдръпна. Леля Поул погледна господин Улф и повдигна вежда, но не направи нищо повече по въпроса.

Изражението на Улф стана по-сериозно и той стана от стола си и каза:

– Мисля, че дойде време да вземем решение. Нещата се променят прекалено бързо, затова не трябва да отлагаме повече. – Вълшебникът погледна Анхег. – Има ли някъде място, където можем да разговаряме, без да се страхуваме от подслушване?

– Има стая в една от кулите – отвърна Анхег. – Мислех си за нея преди нашата среща, но... – Той замълча и хвърли поглед към Чо-Хаг.

– Не е трябвало да позволяваш мисълта за мен да ти създава грижи – каза Чо-Хаг. – Мога да се изкачвам по стълби, ако това се налага. За мен щеше да е по-добре да бях преодолял това неудобство, отколкото да ни подслушва шпионинът на Джарвик.

– Аз ще остана с Гарион – каза Дурник на леля Поул.

Леля Поул твърдо поклати глава.

– Докато Ашарак е на свобода в Черек, не искам да изпускам момента от очите си.

– Ами да тръгваме – каза господин Улф. – Вече е късно, а аз искам да потеглим рано сутринта. Следата, която преследвах, става все студена.

Кралица Ислена, която все още изглеждаше потресена, стоеше близо до огнището с Порен и Силар и не направи дори опит да последва групата, която крал Анхег изведе от тронната зала.

„Ще ти обадя какво става“ – сигнализира с жестове крал Родар на

своята кралица.

„Естествено“ – отвърна му тя. Лицето ѝ беше спокойно, ала пропукването на пръстите ѝ, докато оформяше фразите, разкриваше, че е раздразнена.

„Дръж се спокойно, дете – казаха ѝ пръстите на Родар. – Ние сме гости тук и трябва да се подчиняваме на местните обичаи.“

„Както заповядате, господарю“ – отвърна тя с резки саркастични движения.

С помощта на Хетар крал Чо-Хаг се справи със стълбището, макар и мъчително бавно.

– Извинявам се – рече запъхтян той, като спря по средата да си поеме дъх. – За мен е също така неприятно, както и за вас.

Крал Анхег постави стражи на първата площадка на стълбището, след това отиде и затвори тежката врата.

– Запали огъня, братовчедо – каза той на Барак, – Няма да е зле да се настаним удобно.

Барак кимна и докосна с пламъка на факлата дървата в камината.

Стаята беше кръгла и не особено просторна, ала имаше място за всички – пейките и столовете бяха предостатъчни.

Господин Улф се изправи край един от прозорците и погледна към пламтящите светлини на Вал Алорн, които се разстилаха под него.

– Винаги съм харесвал кулите – изрече той сякаш на себе си. – Моят Учител живееше в кула като тази и аз се наслаждавах на всяка минута, която прекарвах там.

– Бих дал живота си, ако можех да познавам Алдур – прошепна Чо-Хаг. – Наистина ли е бил заобиколен от светлини, както казват някои хора?

– На мен ми изглеждаше съвсем обикновен – отговори господин Улф. – Живях с него пет години, преди да узная кой е.

– Наистина ли е бил толкова умен, както са ни казвали?

– Вероятно дори по-умен – отговори Улф. – Аз бях необуздано момче, скитник, и той ме намери пред кулата си, когато издъхвах сред една снежна буря. Успя да ме научи на ум, макар че това му отне неколкостотин години. – Вълшебникът с въздишка се отдръпна от прозореца и каза: – А сега на работа.

– Къде ще отидеш, за да подновиш търсенето? – попита крал Фулрах.

– В Камаар – отговори Улф. – Намерих следата там. Мисля, че тя отвежда в Арендия.

– Ще изпратим с тебе войници – каза Анхег. – След това, което се случи тук, е много вероятно кролимите да се опитат да те спрат.

– Не – твърдо каза Улф. – Войниците са безполезни в борбата с кролимите. Не мога да се движа с цяла армия – ще ми се наложи да обяснявам на кралете на Арендия защо нахлувам в царството им с орда войници. Ще ми е необходимо дори по-дълго време да обясня на арендите онова, което обясних на алорните – колкото и невъзможно да ви звучи това.

– Не бъди неучтив, татко – намеси се леля Поул. – Този свят е техен и те за загрижени за него.

– Няма да имаш нужда от цяла армия, Белгарат – поде крал Родар, – но няма ли да е благоразумно да вземеш със себе си неколцина храбри мъже?

– Много малко са нещата, с които аз и Поулгара не бихме могли да се справим – възрази Улф. – Пък и Силк, Барак и Дурник ще бъдат с нас и ще се занимават с по-земните проблеми. Колкото по-малка е нашата група, толкова по-малко внимание ще привличаме. – Той се обърна към Чо-Хаг. – И докато все още говорим по този въпрос – бих желал да взема твоя син Хетар с нас. По всяка вероятност ще имаме нужда от неговите умения.

– Невъзможно – твърдо заяви Хетар. – Трябва да остана със своя баща.

– Не, Хетар – каза Чо-Хаг. – Не желая да изживееш целия си живот, служейки като крака на един сакат човек.

– Никога не съм съжалявал, че ти помагам, татко – отвърна Хетар. – Има много хора със същите умения като мен. Нека древният избере някой друг.

– Колко хора ша-дарим има сред алгарите? – сериозно попита Улф.

Хетар го погледна проникателно, сякаш се опитваше да му каже нещо с очи.

Крал Чо-Хаг шумно пое дъх и попита:

– Хетар, вярно ли е това?

Хетар сви рамене и отвърна:

– Може би е, татко. Не мислех, че е толкова важно.

Чо-Хаг впери поглед в господин Улф.

– Вярно е – кимна Улф. – Разбрах това още първия път, когато го видях. Той е ша-дар. Ала трябва да открие това сам.

Изведнъж очите на Чо-Хаг се напълниха със сълзи.

– Сине! – гордо рече той и притисна Хетар в здрава прегръдка.

– Това не е нещо особено, татко – каза тихо и смутено Хетар.

– За какво приказват? – прошепна Гарион на Силк.

– За нещо, към което алгарите се отнасят много сериозно – тихо обясни Силк. – Те смятат, че някои хора са способни да разговарят мислено с конете. Наричат хората с такива способности ша-дарим, което означава „племенен вожд на конете“. Такива хора са голяма рядкост – не повече от двама-трима в цяло поколение. Всеки алгар, който умее да прави това, е най-великият между великите. Чо-Хаг ще се пръсне от гордост, когато се завърне в Алгария.

– Толкова ли е важно това? – попита Гарион.

– Е, алгарите мислят така – сви рамене Силк. – Всичките кланове се събират в Главната крепост, когато открият нов ша-дар. Целият народ празнува шест седмици. Носят му разни подаръци – Хетар ще стане богат, ако реши да ги приеме. Ала може и да откаже. Той е странен човек.

– Трябва да отидеш – обърна се Чо-Хаг към Хетар. – Гордостта на Алгария ще бъде с тебе. Твоят дълг те зове.

– Както решиш, татко – неохотно каза Хетар.

– Добре – намеси се господин Улф. – Колко време ще ти трябва да отидеш до Алгария, да вземеш дузина от най-добрите си коне и да ги откараш в Камаар?

Хетар помисли за миг, после каза:

– Две седмици. Ако по планините в Сендария няма виелици.

– Тогава всички тръгваме утре сутринта – рече Улф. – Анхег ще ти даде кораб. Закарай конете по Големия северен път на няколко левги източно от Камаар. Там друг път поема на юг. Той преминава Голямата камаарска река и продължава, докато стигне Големия западен път край развалините на Воу Уейкун в северна Арендия. Ще те чакаме там след две седмици.

Хетар кимна.

– При Воу Уейкун към нас ще се присъедини един астуриански аренд – продължи Улф, – а малко по-късно един мимбрат. Те ще ни бъдат полезни, когато навлезем в южните земи.

– А също така ще изпълнят предсказанията – тайнствено рече Анхег.

Улф сви рамене, но яносините му очи внезапно заблестяха.

– Аз нямам нищо против да се изпълнят предсказанията – подхвана той, – стига това да не ми причинява прекалено големи неприятности.

– Бихме ли могли да сторим нещо, за да помогнем при търсенето? – попита Барак.

– За вас ще има достатъчно работа – отговори Улф. – Независимо от това какви ще бъдат резултатите от нашия поход, очевидно е, че ангараките се подготвят за някакъв голям удар. Ако ние имаме успех, те сигурно ще се поколебаят, но ангараките не приемат нещата като нас. Дори след онова, което се случи при Воу Мимбре, те могат да решат да поемат риска на една всеобща война по всички фронтове срещу западните земи. Може би ще направят това в отговор на свои собствени предсказания, за които ние нищо не знаем. Във всеки случай мисля, че вие трябва да сте готови за значителен удар от тяхна страна. Трябва добре да се подготвите.

Анхег се ухили свирепо и заяви:

– Подготвяме се за тях вече пет хиляди години. Този път ще прочистим света от ангаракската зараза. Когато Едноокият Торак се събуди, ще разбере, че е останал сам като Мара – и също толкова безсилен като него.

– Може би – вметна господин Улф. – Ала не подготвяйте празненството в чест на победата преди да е завършила войната. Извършвайте подготовката тихо, не раздвижвайте хората в кралствата си повече, отколкото е необходимо. На запад е пълно с кролими и те наблюдават всичко, което правим. Следата, която преследвам, може да ме заведе в Ктхол Мургос и не искам на границата пред мен да се изправи цяла армия мурги.

– Аз също съм запознат с правилата на играта на наблюдението – заяви крал Родар мрачно. – Вероятно съм по-добър от самите кролими. Време е да изпратя още няколко кервана на изток. Ангараките няма да помръднат без помощ от изток, а малореаните трябва да прекосят обширни земи преди да пристигнат в Гар ог Надрак, за да разгърнат войските си на юг. Подкуп тук-там, няколко бурета силна бира в миньорските лагери – кой би могъл да каже какви ще бъдат плодовете на една умело насочвана корупция? Случайно изтървани дума-две биха ни послужили като предупреждение месеци преди техния удар.

– Ако са запланивали наистина нещо голямо, тулите ще започнат да строят временни складове за оръжия и припаси по източните стръмни склонове на планините – отбеляза Чо-Хаг. – Лесно ще държим тулите под наблюдение, без те да усетят нещо. С малко късмет бихме могли да предскажем накъде ще бъде насочен главният удар на тяхното нахлуване. Има ли нещо друго, с което бихме могли да ти помогнем, Белгарат?

Господин Улф се замисли за миг, после се засмя.

– Сигурен съм, че крадецът се ослушва много напрегнато,

очаквайки някой от нас да спомене името му или името на предмета, който е задигнал. Рано или късно някой от нас ще допусне тази грешка, а щом изменникът открие къде се намираме, ще бъде в състояние да чува всяка дума, която си разменяме. Вместо да се опитваме непрекъснато да запушваме устите си, мисля, че би било по-добре, ако му дадем възможност да се наслуша веднъж завинаги. Стига да можете да уредите това, аз бих желал всички пътуващи певци, поети и разказвачи из целия север да започнат да разказват старинните легенди – вие всички ги знаете. Когато имената, които ни интересуват, зазвучат на всеки селски пазар на север от река Камаар, в ушите на крадеца ще затрепти тътен като от гръмотевична буря. Ако не спечелим нищо друго, поне ще разполагаме със свободата да приказваме свободно. След време той ще се умори и ще престане да слуша.

– Става късно, татко – напомни му леля Поул.

Улф кимна.

– Играем смъртоносна игра – каза той на всички крале, – но играта на нашите врагове е също толкова смъртоносна. Опасността, на която са изложени те, е също толкова голяма колкото тази, която тегне на нашите плещи, и в този момент никой не би могъл да предскаже какво точно ще се случи накрая. Подгответе се и изпращайте доверени хора да наблюдават. Бъдете търпеливи, не правете нищо прибързано. Това може да се окаже по-опасно от всичко. Засега само аз и Поулгара можем да действваме. Трябва да ни се доверявате. Зная, че понякога някои от нещата, които сме извършили, изглеждат малко странни, ала за това винаги има някаква причина. Моля ви, не се намесвайте повече. От време на време ще ви изпращам съобщение докде сме стигнали, и ако имам нужда от вашата помощ, ще ви съобщя. Разбрахте ли?

Кралете сериозно кимнаха и после всички станаха от местата си.

Анхег пристъпи до господин Улф.

– Бихте ли могли да дойдете в стаята ми след около час, Белгарат? – тихо попита той, – Искам да поговоря с теб и Поулгара преди да тръгнете.

– Добре, щом желаш така, Анхег – отвърна господин Улф.

– Ела, Гарион – подкани го леля Поул. – Трябва да се погрижим за опаковането на багажа.

Гарион, обхванат от страхопочитание пред сериозността на обсъжданите въпроси, тихо се изправи и я последва.

ГЛАВА 20

Работната стая на крал Анхег беше обширно, потънало в безпорядък помещение, разположено в квадратна кула. Книги в тежки кожени подвързии бяха разхвърляни навсякъде, странни устройства със зъбчати колела, подедни механизми и малки вериги от пиринч бяха подредени върху маси или специални поставки. Карти със сложни очертания, оцветени в различни красиви цветове, бяха окачени по стените, а подът беше осеян с парчета пергамент, изпълнени с думи, написани с дребен почерк. Крал Анхег, чиято черна корава коса бе увиснала над очите му, седеше пред една наклонена маса в меката светлина на две свещи и разглеждаше някаква книга, написана върху тънки, пропукващи листа пергамент.

Стражът пред вратата ги пусна да влязат, без да произнесе нито дума, и господин Улф бързо се придвижи до средата на стаята.

– Искаше да ни видиш, Анхег?

Кралят на Черек се изправи, вдигна поглед от книгата и я отмести.

– Влез, Белгарат – рече той и кимна вместо поздрав. – Влез и ти, Поулгара. – После хвърли поглед към Гарион, който несигурно стоеше до вратата.

– Твърдо държа на онова, което казах – заяви леля Поул.

– Няма да му позволя да се отдалечи от очите ми, докато не съм сигурна, че кролимът Ашарак няма да може да го достигне.

– Както желаяш, Поулгара – каза Анхег. – Влез, Гарион.

– Виждам, че продължаваш проучванията си – одобрително отбеляза господин Улф и огледа потъналата в безредие стая.

– Има толкова неща, които ми се иска да науча – рече Анхег и посочи с безпомощен жест бъркотията от книги, пергаменти и странни машини. – Имам чувството, че може би щях да съм по-щастлив, ако ти никога не ме беше запознавал с тази невъзможна задача.

– Ти сам ме помоли – просто отвърна Улф.

– А ти можеше да кажеш „не“ – засмя се Анхег. После грубото му лице стана сериозно, той още веднъж погледна Гарион и заговори по заобиколен начин: – Не бих искал да се намесвам, но поведението на този Ашарак ме тревожи.

Гарион се отдалечи от леля Поул и започна да проучва една от малките машинки, поставена върху близката маса, като внимаваше да не я докосва.

– Аз ще се погрижа за Ашарак – заяви леля Поул.

Ала Анхег настоя на своето.

– От векове се носят слухове, че ти и твоят баща закриляте... – той се поколеба, хвърли поглед към Гарион, след това спокойно продължи: – закриляте нещо, което трябва да бъде защитено на всяка цена. Някои от моите книги разказват за него.

– Четеш прекалено много – прекъсна го леля Поул.

Анхег отново се засмя.

– Така времето минава по-бързо, Поулгара, Другата възможност е да пиянствам с моите графове, ала стомахът ми стана малко слаб за това – и ушите ми също. Имаш ли някаква представа какъв шум се вдига в зала, претъпкана с пияни череки? Моите книги не крещат, не се хвалят, нито падат под масите, за да хъркат там. Те наистина са най-добрата ми компания.

– Истинска глупост – заяви леля Поул.

– Всички от време на време се държим глупаво – отбеляза философски Анхег. – Но нека се върнем към въпроса, който повдигнах преди малко. Ако онези слухове, за които споменах, са верни, не поемате ли твърде сериозни рискове? Търсенето на крадеца вероятно ще бъде много опасно.

– Някое място на света не е достатъчно безопасно – отвърна господин Улф.

– Защо се подлагате на изпитания, щом това не е необходимо? – попита Анхег. – Ашарак не е единственият кролим на света, знаете това много добре.

– Виждам защо са те нарекли Анхег Хитрия – каза Улф с усмивка.

– Няма ли да е по-сигурно да оставите онова специално нещо под моя грижа? – предложи Анхег.

– Вече разбрахме, че дори и Вал Алорн не е достатъчно сигурен и недосегаем за кролимите, Анхег – категорично заяви леля Поул. – Рудниците на Ктхол Мургос и Гар ог Надрак са безбройни и кролимите разполагат с много повече злато, отколкото можеш да си представиш. Колко още такива като Джарвик се купили? Стария вълк и аз имаме опит и умеем добре да пазим онова нещо, за което спомена. С нас то ще бъде на сигурно място.

– Но все пак ти благодарая за загрижеността, която прояви – рече господин Улф.

– Този въпрос засяга всички ни – отвърна Анхег.

Гарион, въпреки своята младост и безразсъдство, което проявяваше

в определени случаи, не беше глупав. Бе очевидно, че онова, за което приказваха, по някакъв начин се отнасяше до него и бе твърде възможно да е свързано със загадката на неговия произход. За да прикрие факта, че се вслушва в техния разговор, той взе една малка книга, подвързана в странна черна кожа. Отвори я, но в нея нямаше нито картинки, нито някакви разбираеми рисунки – само текст, изписан с подобни на паяци знаци, които му се сториха отвратителни.

Леля Поул, която, изглежда, винаги знаеше с какво се занимава той, го погледна и рязко попита:

– Какво правиш?

– Просто гледах – отвърна момъкът. – Аз не умея да чета.

– Веднага я остави – нареди тя.

Крал Анхег се усмихна.

– И без това нямаше да можеш да го прочетеш, Гарион – обясни той. – Книгата е написана на стария език на ангараките.

– Ами ти какво правиш с това отвратително нещо? – попита го леля Поул. – Кралят преди всички останали люде би трябвало да знае, че е забранено да се занимава с подобни вещи.

– Това е само книга – успокои я господин Улф. – Тя не притежава никаква мощ, освен ако някой не ѝ позволи да разполага с нея.

– Но – допълни Анхег, като замислено потри бузата си, – книгата ни дава представа за ума и мислите на нашия враг. Винаги е полезно човек да знае такива неща.

– Не можеш да опознаеш ума на Торак – каза леля Поул. – Много е опасно да разкриваш себе си пред него. Той може да хвърли в душата ти отрова, без дори да усетиш какво става.

– Не смятам, че опасността от това наистина съществува, Поул – отбеляза Улф. – Умът на Анхег е достатъчно добре подготвен да избегне клопките в книгата на Торак. В края на краищата те са прекалено очевидни.

Анхег погледна към другия край на стаята, където стоеше Гарион, и му кимна да се приближи. Гарион прекоси пространството, което ги разделяше, и застана пред краля на Черек.

– Ти си наблюдателен младеж, Гарион – сериозно заговори крал Анхег. – Днес ти ми направи услуга и може да ми се обадиш по всяко време. В отговор аз съм готов винаги да ти услужа. – Той протегна дясната си ръка и Гарион я стисна, без да мисли.

Очите на крал Анхег изведнъж се разшириха и лицето му леко преbledня. Той обърна ръката на Гарион и погледна сребристия белег

върху дланта му.

Внезапно ръцете на леля Поул също се озоваха там, решително затвориха пръстите на Гарион и ги отдръпнаха от хватката на Анхег.

– Значи е вярно – тихо отрони Анхег.

– Стига – каза леля Поул. – Не обърквай момчето. – Ръцете й все още здраво държаха десницата на Гарион. – Ела, скъпи – поде тя. – Време е да свършим с опаковането на багажа.

Умът на Гарион заработи светкавично. Защо белегът върху ръката му беше уплашил толкова много Анхег? Той знаеше, че знакът, получен от рождение, се предава по наследство. Веднъж леля Поул му беше казвала, че ръката на баща му имала същия знак, но откъде-накъде това би представлявало интерес за Анхег? Въпросите отиваха твърде далеч. Необходимостта да знае беше почти нетърпима.

Трябваше да научи всичко за своите родители, за леля Поул – и за обстоятелствата, свързани с тях. И ако от отговорите щеше да го заболи, значи така трябваше. Поне щеше да знае истината.

На следващата сутрин времето беше ясно. Всички станаха рано и се събраха в двора, където чакаха шейните.

– Няма нужда да излизаш на студа, Мерел – каза Барак на облечената си с кожена пелерина съпруга, която седна до него в шейната.

– Дългът ми повелява да изпратя съпруга си до кораба – отговори тя с дръзко повдигната брадичка.

– Както желаш – въздъхна Барак.

Шейната на крал Анхег и кралица Ислена се понесе начело, след нея, напускайки двора, по заснежените улици полетяха шейните на останалите крале.

Слънцето ярко блестеше, въздухът беше свеж. Гарион мълчеше, седнал при Силк и Хетар.

– Защо си толкова мълчалив, Гарион? – попита Силк.

– Случиха се прекалено много неща, които не разбирам – отговори той.

– Никой не може да разбере всичко – произнесе Хетар правоучително.

– Череките са необуздани и мрачни хора – заговори Силк. – Те не разбират дори себе си.

– Не само череките – каза Гарион. Опитваше се да намери подходящите думи, за да изрази мисълта си. – Леля Поул, господин Улф, Ашарак – всичко това. Всичко се случва толкова бързо. Не мога да проумея нищо.

– Събитията са като конете – каза Хетар. – Понякога те бягат от нас. Но след като потичат малко, отново започват да вървят полека. Тогава имаме време да осмислим всичко.

– Дано да е така – отговори Гарион несигурно и отново потъна в мълчание.

Шейните завиха и навлязоха в широкия площад пред храма на Белар. Сляпата старица отново беше там и Гарион разбра, че ги е очаквала. Тя се изправи на стълбището пред храма и вдигна тояжката си. Без никаква обяснима причина конете, теглещи шейните, спряха, целите разтреперани, въпреки подканянията на водачите си.

– Здравей, велики – извика сляпата. – Желая ти добър път.

Шейната, в която седеше Гарион, бе спряла най-близо до стълбището пред храма и изглеждаше, че старицата приказва на него. Почти без да мисли, той отговори:

– Благодаря. Но защо се обръщаш към мене така?

Тя остави въпроса му без отговор.

– Спомни си за мене – каза само тя и ниско се поклони. – Спомни си Мартьо, когато получиш своето наследство.

Вече за втори път тя казваше тези думи и Гарион почувства остро любопитство.

– Какво наследство? – попита той.

Ала Барак реवेशе, обзет от бяс, и се мъчеше едновременно да отхвърли кожената наметка и да извади сабята си. Крал Анхег тъкмо слизаше, от своята шейна, грубото му лице беше пепеляво от ярост.

– Не! – рязко извика леля Поул. – Аз ще се погрижа за нея. – Тя се изправи. – Чуй ме, вещице – заговори тя с ясен глас като махна качулката от главата си. – Мисля, че виждаш прекалено много с тези твои слепи очи. Сега ще ти направя услуга – ти повече няма да бъдеш измъчвана от мрака и от тревожните видения, които се носят из него.

– Ако искаш, ме убий, Поулгара – каза старицата. – Но аз наистина виждам.

– Няма да те убия, Мартьо – отвърна леля Поул. – Ще те възнаградя. – И тя вдигна ръка с кратък, тайнствен жест.

Гарион видя – това се случи пред очите му, така че по-късно нямаше начин да каже, че е просто някакъв фокус. Беше вперил поглед в лицето на Мартьо и забеляза как белият слой върху очните ѝ ябълки потече надолу както мляко се стича по вътрешната страна на чаша.

Старицата се изправи вцепенена, когато светлосивите ѝ очи се показаха изпод бялата ципа, която ги беше скривала досега. После

изпищя. Протегна ръце напред, погледна ги и отново изпищя. В писъка ѝ прозвучаха сърцераздирателни нотки на неопишуема загуба.

– Какво направи? – попита кралица Ислена.

– Върнах ѝ зрението – отговори леля Поул, после отново седна на мястото си и се уви в кожената наметка.

– Значи можеш да правиш това? – изрече Ислена. Лицето ѝ побеля.

– Нима ти не можеш? Съвсем просто е.

– Но – възрази кралица Порен, – след като ѝ възвърна зрението, тя ще загуби другата си способност – да вижда бъдещето, нали?

– Да – отговори леля Поул. – Но цената спрямо онова, което получи, е нищожна, нали?

– Значи повече няма да бъде вещица? – настоя да узнае кралица Порен.

– Бездруго не беше умела в този занаят – каза леля Поул. – Виденията ѝ бяха размътени и несигурни. Така е по-добре. Повече не ще тревожи нито себе си, нито другите със сенките. – Тя погледна крал Анхег, който седеше вцепенен, обзет от страхопочитание, до изгубилата си и ума и дума кралица. – Ще продължим ли? – спокойно попита леля Поул. – Корабът ни чака.

Конете, сякаш освободени от нейните думи, се втурнаха напред.

Гарион хвърли поглед назад. Старата Мартъо стоеше на стълбището пред храма, гледаше протегнатите си ръце и ридаше безутешно.

– Ние бяхме избрани да станем свидетели на чудо, приятели – каза Хетар.

– Ала доколкото разбирам, онази, която получи благодеянието от чудото, не е много доволна – сухо каза Силк. – Напомнете ми никога да не обиждам Поулгара. Нейните чудеса, изглежда, са нож с две остриета.

ГЛАВА 21

Полегатите лъчи на утринното слънце блестяха върху ледените води на пристанището. Шейните спряха пред каменните кейове. Корабът на Грелдик се люлееше и опъваше въжетата, с които бе завързан за кея. Наблизо имаше и един по-малък кораб.

Хетар слезе от шейната и отиде да разговаря с Чо-Хаг и кралица Силар. Тримата започнаха тихичко да си приказват.

Кралица Ислена бе възвърнала отчасти спокойствието си, седеше в шейната си с изправен гръб и се усмихваше принудено. Анхег отиде да

поговори с господин Улф, а леля Поул прекоси покрития с лед кей и спря до шейната, където се бе разположила кралицата на Черек.

– Ако бях на твоє място, Ислена – твърдо каза тя, – щях да си намеря друго занимание. Твоята дарба в изкуството на магиите е ограничена, а те са нещо опасно за човек с повърхностни знания. Прекалено много неща могат да се развият по неочакван начин, ако вълшебникът не знае какво прави.

Кралицата се втренчи в нея, без да произнесе нито дума.

– А – добави леля Поул, – и още нещо. Смятам, че би било най-добре, ако прекъснеш връзките си с култа на Мечката. Едва ли е уместно за една кралица да има вземане-даване с политическите противници на своя съпруг.

Очите на Ислена се разшириха.

– Знае ли Анхег? – попита тя с измъчен глас.

– Положителният отговор не би ме изненадал – отвърна леля Поул. – Той е много по-умен, отколкото изглежда. Ти, Ислена, вървиш по ръба на измяната и предателството. Защо не родиш няколко бебета? Те ще ти създават полезно занимание и ще те предпазват от неприятности. Това е само предложение, разбира се, ала ти го обмисли. Посещението тук много ми хареса, скъпа. Благодаря за гостоприемството ти. – И след като изрече тези думи, Поулгара се обърна и се отдалечи.

Силк тихо подсвирна и подхвърли:

– Това обяснява доста неща.

– Какво обяснява? – попита Гарион.

– Върховният жрец на Белар напоследък започна да се намесва в политиката на Черек. Очевидно е проникнал много по-дълбоко в двореца, отколкото си мислех.

– Кралицата? – сепнато попита Гарион.

– Ислена е обхваната от манията да прави магии – обясни Силк. – Последователите на култа на Мечката участват в разни ритуали, които изглеждат обвити в мистика на някои лековерни хора, каквато е тя. – Той бързо погледна към мястото, където крал Родар разговаряше с останалите крале и с господин Улф, после дълбоко пое дъх и продължи: – Ела да поговорим с Порен. – И поведе момчето към края на кея, където дребната русокора кралица на Драсния стоеше и гледаше леденото море.

– Ваше Величество – почтително изрече той.

– Скъпи Келдар – отвърна тя и му се усмихна.

– Бихте ли могли да предадете нещо на вуйчо ми от мое име?

– Разбира се.

– Изглежда, че кралица Ислена се е държала малко необмислено – започна Силк. – Тя е обвързана с култа на Мечката в Черек.

– О, Боже! – възкликна Порен. – Знае ли Анхег?

– Мъчно би могло да се каже – отговори й Силк. – Съмнявам се, че би признал, дори и да знаеше. Гарион и аз случайно чухме как Поулгара й каза да престане с тази игра.

– Надявам се, че това ще сложи край на всичко – каза Порен. – Ако нещата бяха отишли твърде далеч, Анхег щеше да вземе мерки. Те биха могли да имат трагични последици.

– Поулгара се държа твърдо – отбеляза Силк. – Мисля, че Ислена ще постъпи както й беше казано, ала за всеки случай уведомете моя вуйчо. Той обича да е в течение, когато се случват подобни неща.

– Ще му кажа – обеща тя.

– Бихте могли да му намекнете да си отваря очите на четири – в Боктор и Коту култът на Мечката също има свои ордени – каза Силк. – Подобно нещо много трудно може да бъде ограничено. Този култ беше забранен за последен път преди петдесетина години.

Кралица Порен кимна сериозно.

– Ще се погрижа той да узнае за това – отвърна тя. – Някои от моите хора са проникнали сред последователите на култа на Мечката. Щом се върнем в Боктор, ще поговоря с тях и ще разбера какво става.

– Вашите хора? Чак толкова далеч ли сте стигнали? – попита Силк закачливо. – Доста бързо съзрявате, уважаема кралице. Не след дълго ще бъдете покварена като всички нас.

– Боктор ври от интриги, Келдар – строго заяви кралицата. – Знаете ли, там е разпространен не само култът към Мечката. Търговци от цял свят се събират в нашия град и поне половината от тях са шпиони. Аз трябва да защитавам и себе си, и своя съпруг.

– Знае ли Родар какво сте наумили? – лукаво попита Силк.

– Разбира се, че знае – възкликна кралицата. – Той самият ми подари моята първа дузина шпиони – като сватбен подарък.

– Колко типично за нас, драснианците.

– Преди всичко е практично – възрази тя. – Съпругът ми е зает с грижите по другите кралства. Аз се опитвам да държа под око нещата, които се случват у дома – така неговият ум е свободен да се отдаде изцяло на своите задачи. Моите операции са малко по-скромни от неговите, но аз успявам винаги да съм в течение на онова, което става около мен. – Тя лукаво го погледна през присвитите си клепащи. – Ако някога

решите да се завърнете в Боктор и да се установите там, бих могла да ви намеря работа.

– Напоследък светът е пълен с възможности, които непрекъснато се разкриват пред мен – засмя се Силк.

Кралицата го погледна сериозно и попита:

– Кога всъщност ще се върнете у дома, Келдар? Кога ще престанете да бъдете такъв скитник, Силк, и ще се установите, където ви е мястото? Липсват много на моя съпруг и бихте могли да служите на Драсния по-добре, като станете неин върховен съветник, вместо да бродите по света.

Силк погледна с премрежени очи яркото зимно слънце.

– Все още не мога, Ваше Величество – отвърна той. – Белгарат също има нужда от мене и онова, което правим сега, е много важно. Освен това все още не съм готов да се установя на едно място. Играта все още е много забавна. Може би някой ден, когато остарее, вече няма да ми изглежда такава – кой знае?

– На мен също ще ми липсват – тихо каза тя.

– Бедната самотна малка кралица – изрече полуподигравателно Силк.

– Ти си невъзможен! – заяви тя и тропна с крак.

– Човек прави най-доброто, на което е способен – засмя се той.

След като се сбогува с баща си и майка си, Хетар се качи на палубата на малкия кораб, който крал Анхег му беше осигурил.

– Белгарат – извика той, когато моряците изтеглиха здравите въжета, които държаха кораба привързан към кея. – Ще се срещнем след две седмици при развалините на Воу Уейкун.

– Ще бъдем там – отговори господин Улф.

Моряците отгласнаха кораба от кея и започнаха да гребат, за да излязат от залива. Хетар стоеше на палубата, дългият кичур коса на тила му се развяваше на вятъра. Той им махна веднъж, после се обърна към морето.

Между кораба на Грелдик и покритите със сняг камъни на кея беше поставена дълга дъска.

– Да се качваме на борда, Гарион – рече Силк и стъпи на дъската.

– Предай много поздравии на дъщерите ми – поръча Барак на жена си.

– Ще предам, милорд – отговори тя със строго официалния тон, който използваше винаги при разговор с него. – Ще заръчат ли още нещо?

– Няма да се прибера доста дълго – каза Барак. – Тази година засеят южните ниви с овес, а западните остави незасети. Направи каквото сметнеш за най-разумно със северните земи. И не пускай добитъка по планинските пасбища преди да се е стопил всичкият сняг.

– Ще бъда извънредно внимателна със земите и добитъка ти, господарю – заяви тя.

– Те са и твои – напомни ѝ Барак.

– Щом казвате.

Барак въздъхна и тъжно промълви:

– Никога няма да се промениш, нали, Мерел?

– За кое, господарю?

– Нищо, Мерел. Довиждане.

– Ще ме прегърнете ли преди да тръгнете? – попита тя.

– Какъв смисъл има? – Барак скочи на кораба и незабавно изчезна от палубата.

На път към кораба леля Поул спря и впи сериозен поглед в жената на Барак. Изглежда, се канеше да каже нещо, след това изведнъж се разсмя.

– Нещо забавно ли видяхте, лейди Поулгара? – попита Мерел.

– Много забавно, Мерел – отговори леля Поул със загадъчна усмивка.

– Ще ми позволите ли да разбера какво е?

– О, ще разбереш, Мерел – обеща леля Поул. – Ала не желая да развалям изненадата ти, като ти кажа толкова рано. – Тя отново се засмя и тръгна по дъската към кораба. Дурник ѝ предложи ръката си, за да я подкрепи, и тя стъпи на палубата.

Господин Улф стисна ръката на всички крале поред и след това пъргаво се качи на кораба. Остана за миг на палубата, вгледан в дървения, покрит със сняг Вал Алорн и планините на Черек, които се извисяваха зад него.

– Сбогом, Белгарат – извика крал Анхег.

Господин Улф кимна.

– Не забравяйте за пътуващите певци и поетите – каза той.

– Няма – обеща Анхег. – Успех!

Господин Улф се усмихна и тръгна напред към носа на кораба. Гарион, обзет от внезапен подтик, го последва. Имаше въпроси, които чакаха своите отговори, и единствено старецът можеше да ги знае.

– Господин Улф – каза момчето.

– Да, Гарион?

Понеже не беше сигурен откъде да започне, Гарион подхвана разговора отдалеко:

– Как направи леля Поул онова с очите на Мартьо?

– Волята и Думата – каза Улф и дългото му наметало заплюща на силния вятър. – Не е трудно.

– Не разбирам – призна Гарион.

– Просто пожелавах нещо да се случи – обясни старецът. – После произнасяш думата. Ако желанието ти е достатъчно силно, то се изпълнява.

– Нима това е всичко? – попита малко разочаровано Гарион.

– Да, това е всичко – потвърди Улф.

– А думата каква е – магическа ли е?

Улф се засмя и погледна към слънцето, което ярко блестеше над студеното зимно море.

– Не – отговори той. – Няма магически думи. Някои хора вярват, че има, но не са прави. Кролимите използват странни думи, но това всъщност не е необходимо. Всяка дума върши работа. Важно е желанието, а не думата. Тя е само канал, по който протича желанието.

– Бих ли могъл и аз да направя това? – попита Гарион, изпълнен с надежда.

Улф го погледна и каза:

– Не зная, Гарион. Аз не бях много по-голям от тебе, когато за пръв път го сторих, но вече от няколко години живеех с Алдур. Предполагам, че това е от значение.

– Какво се случи?

– Моят Учител искаше да преместя една скала – заразказва старецът. – Изглежда, му се струваше, че тя му пречи. Опитах се да я повдигна, ала беше твърде тежка. След малко се ядосах и ѝ заповядах да се махне. И скалата се подчини. Бях много изненадан, ала Учителят въобще не помисли, че това е нещо необичайно.

– Просто каза „махни се“? Само това? – Гарион не можеше да повярва.

– Само това. – Улф сви рамене. – Стори ми се така просто, че се учудих как съм могъл да не се сетя за това по-рано. Тогава си помислих, че всеки може да го прави. Ала оттогава хората са се променили много. Може би вече не е възможно. Трудно е да се каже, наистина.

– Винаги съм си мислил, че магиите трябва да се правят с дълги заклинания, странни знаци и други подобни неща – призна Гарион.

– Това са само фокусите на измамниците и шарлатаните – подчерта

Улф. – Те правят цяло представление, за да впечатлят и уплашат простите хора, но заклинанията и магическите формули нямат нищо общо с онова, което става в действителност. Съсредоточи Волята си, изречи Думата и желанието се изпълнява. Понякога някакъв жест би могъл да помогне, но всъщност и той не е необходим. На леля ти, изглежда, винаги ѝ се ще да прави жестове, когато иска да направи нещо да се случи. От стотици години се опитвам да я отуча от този навик.

Гарион примигва.

– Стотици години? – задъхано повтори той. – На колко години е тя?

– По-възрастна е, отколкото изглежда – каза господин Улф. – Във всеки случай не е учтиво да задаваш въпроси за възрастта на една жена.

Гарион почувства внезапна, ужасна празнота. Най-лошият от страховете му току-що бе намерил потвърждение.

– Значи тя в действителност не е моя леля, нали? – бързо попита той.

– Кое те кара да мислиш така? – рече Улф.

– Просто не би могло, нали? Винаги съм мислил, че тя е сестра на моя баща, но ако е на стотици и хиляди години, това би било невъзможно.

– Прекалено обичаш тази дума, Гарион – отбеляза Улф. – Но ако се замислиш по-дълбоко, ще се окаже, че нищо – или почти съвсем малко – е наистина невъзможно.

– Но как би могла? Искам да кажа – как би могла да бъде моя леля?

– Добре – заговори Улф. – Ако ще се изразяваме точно, ще трябва да подчертаем, че Поулгара не е сестра на баща ти. Нейната връзка с него е много по-сложна. Тя е сестра на неговата баба – всъщност неговата най-далечна баба, ако съществува такава дума, с която бих могъл да опиша роднинската ѝ връзка с твоя баща – и твоя баба също така, разбира се.

– Значи тогава тя е моя пралеля – каза Гарион и почувства лека искрица надежда. Това поне вече беше нещичко.

– Не съм сигурен дали бих употребявал такова обръщение в нейно присъствие – поусмихна се Улф. – Може да се обиди. Защо си толкова загрижен?

– Може би тя само е казвала, че ми е леля, а между нас не е имало въобще никаква връзка – от това се боях – призна Гарион. – От дълго време се плаша от тази мисъл.

– Защо?

– Трудно е да обясня – рече момчето. – Разбираш ли – аз всъщност

не зная кой съм, нито какъв съм. Силк разправя, че не съм сендар, а Барак – че някак приличам на риванец, но не съвсем. Винаги съм си мислил, че съм сендар – както Дурник, – но подозирам, че не съм. Не зная нищо за родителите си – нито откъде са, нито нищо. Ако леля Поул не е свързана с мене, аз въобще нямам никакъв близък човек в целия свят. Съвсем сам съм, а това е много лошо.

– Но сега всичко е наред, нали? – каза Улф. – Твоята леля е наистина твоя леля – поне кръвта в нейните и твоите жили е една и съща.

– Радвам се, че ми каза – въздъхна Гарион. – Тревожих се за това.

Моряците на Греддик развързаха въжетата и започнаха да оттласкват кораба от кея.

– Господин Улф – рече Гарион. Беше му хрумнала една странна мисъл.

– Да, Гарион?

– Леля Поул е наистина моя леля – или пралеля, нали?

– Да.

– Тя е и твоя дъщеря, нали?

– Трябва да призная, че е точно така – кисело отвърна Улф. – Понякога опитвам да забравя това, но наистина не съм в състояние да го отрека.

Гарион пое дълбоко дъх и пристъпи към въпроса направо.

– Ако тя е моя леля, а ти си неин баща – заяви той, – това не означава ли, че ти си мой дядо?

Улф го погледна смаяно.

– Ами да – каза той и внезапно се разсмя. – Всъщност точно това означава. Никога не съм си помислял за това от тази гледна точка.

Очите на Гарион изведнъж се напълниха със сълзи и той импулсивно прегърна стария човек.

– Дядо – прошепна той, сякаш изпробваше как звучи тази дума.

– Хайде, хайде – промърмори Улф, ала и неговият глас стана по-дрезгав. – Много забележително откритие, а? – И непохватно потупа Гарион по рамото.

И двамата бяха малко смутени, че Гарион така внезапно бе дал израз на чувствата си, и замълчаха. Загледаха как моряците на Греддик гребат, за да изкарат кораба от пристанището.

– Дядо – подхвана Гарион след малко.

– Да?

– Какво всъщност се е случило с майка ми и баща ми? Искам да кажа – как умряха те?

Лицето на Улф стана много сурово.

– Стана пожар – отвърна кратко той.

– Пожар? – едва чуто прошепна Гарион и въображението му потрепера пред тази ужасна мисъл. – Как се случи?

– Не е много приятно да разказвам това – мрачно каза господин Улф. – Наистина ли си сигурен, че искаш да знаеш?

– Трябва, дядо – тихо отговори Гарион. – Аз трябва да зная всичко за тях, абсолютно всичко, до което успея да се добера. Не зная защо, но ми се струва, че е много важно.

Господин Улф въздъхна.

– Да, Гарион – заговори той. – Наистина е така. Добре тогава. Щом си достатъчно пораснал да задаваш въпроси, значи си достатъчно голям да чуеш техните отговори. – Той седна на една пейка, заслонена от студения вятър. – Ела тук и седни. – Господин Улф потупа мястото до себе си.

Гарион седна и се зави в наметката си.

– Чакай да видим – започна Улф и почеса брадата си, – откъде да започна. – Той се замисли за миг. – Твоят род е много древен, Гарион – подхвана накрая старецът, – и като много други древни родове има доста врагове.

– Врагове? – Гарион беше смаян. Такава мисъл никога не му бе хрумвала.

– Това не е необичайно – обясни Улф. – Когато правим нещо, което някой друг не харесва, той започва да ни мрази. Омразата се натрупва през годините, докато накрая прераства в нещо като религия. Мразят не само нас, но и всичко свързано с нас. Както и да е, преди много години враговете на твоя род станаха особено опасни и леля ти и аз решихме, че единственият начин да спасим семейството е да го скрием някъде.

– Ти не ми разказваш всичко – прекъсна го Гарион.

– Да – благо призна Улф. – Не ти разказвам всичко. Засега ще узнаеш само онова, което е безопасно за тебе. Ако знаеш някои неща, ще постъпваш по различен начин и хората ще забележат това. За тебе е сигурно да останеш обикновен още известно време.

– Искаш да кажеш невеж – обвини го Гарион.

– Добре, нека бъде невеж тогава. Искаш ли да чуеш останалата част от разказа, или ще спорим?

– Съжалявам – извини се Гарион.

– Няма нищо – отвърна Улф и го потупа по рамото. – Понеже аз и леля ти сме свързани по особен начин с твоя род, ние естествено бяхме

заинтересувани да осигурим вашата сигурност. Ето защо ви криехме.

– А как може да се скрие цял род? – попита Гарион.

– Той никога не е бил голям – обясни Улф. – Поради някаква неведома причина той се развиваше като права, неразклонена линия – нямаше братовчеди, вуйчовци и други роднини. Не беше толкова трудно да скрием мъж, жена и тяхното единствено дете. Правим това от стотици години – та чак до наши дни. Скривахме ги в Толнедра, в Рива, в Черек, в Драсния – на най-различни места. Животът им беше прост – повечето от тях бяха занаятчи, понякога обикновени селяни – такива хора, каквито човек никога не би погледнал втори път. Както и да е – всичко вървеше добре допреди двадесет години. Доведохме твоя баща Геран от едно място в Арендия в малко селце, разположено високо в планините, в източната част на Сендария, на около шестдесет левги югоизточно от Дарайн. Геран беше каменоделец – не съм ли ти казвал това?

– Много отдавна – кимна Гарион. – Спомена, че си го харесвал и от време на време си го посещавал. Моята майка сендарка ли беше?

– Не – отвърна Улф. – Илдера беше алгарка, всъщност – втората дъщеря на племенния вожд. Леля ти и аз я запознахме с Геран, когато станаха на подходяща възраст. Обикновеното нещо, което се случва с младите хора, се случи и с тях. Те се ожениха. Ти се роди една година след това.

– А кога беше пожарът? – попита Гарион.

– Вече приближавам до него – каза Улф. – Един от враговете на твоето семейство от дълго време търсеше предците ти.

– Колко дълго?

– Всъщност от стотици години.

– Това означава, че той също е вълшебник, нали? – попита Гарион.

– Искам да кажа, че само вълшебниците живеят толкова дълго?

– Той притежава някои умения в тази област – призна Улф – Ала думата „вълшебник“ може да те заблуди. Ние не наричаме себе си така. Другите хора ни наричат, ала ние не мислим за нашето изкуство точно по този начин. Това е удобна фраза за онези, които в действителност нищо не разбират от работата ни. Както и да е, случи се така, че твоята леля и аз бяхме далеч, когато врагът проследил Геран и Илдера. И една сутрин дошъл в тяхната къща много рано, докато те все още спели, запечатал вратите и прозорците и подпалил къщата.

– Но ти каза, че къщата била направена от камък.

– Да – отвърна Улф. – Но можеш да накараш и камъка да гори, ако наистина го искаш. Огънят е само по-горещ – това е всичко. Геран и

Илдера знаели, че няма начин да се измъкнат от горящия си дом, ала Геран успял да избие един камък от стената и Илдера те изблъскала през дупката. Подпалвачът това и чакал. Взел те и се измъкнал от селото. Не можем да сме сигурни точно какво е имал наум – дали е щял да те убие, или е искал да те задържи за някаква своя цел. Във всеки случай тъкмо тогава аз пристигнах там, угасих огъня, но Геран и Илдера вече бяха мъртви. След това тръгнах след онзи, който те беше откраднал.

– Уби ли го? – свирепо попита Гарион.

– Опитвам се да не правя това, когато не е крайно необходимо – отговори Улф. – Такава намеса прекалено много разстройва естествената последователност на събитията. По това време ми беше хрумнало друго нещо – много по-неприятно от простото отнемане на живота. – Очите на стария човек бяха ледени. – Ала както се оказа впоследствие, такава възможност така и не ми се удаде. Той те хвърли към мен – ти беше бебе – и аз се опитах да те улова. Това му даде време да избяга. Аз те оставих при Поулгара и тръгнах да търся твоя враг. Но досега все още не съм успял да го намеря.

– Радвам се, че не си – заяви Гарион.

Улф го погледна малко изненадано.

– Когато порасна, ще го намеря – изрече сурово Гарион. – Смятам, че аз трябва да бъда онзи, който ще му отплати за това, което е извършил. Ти не мислиш ли така?

Улф го погледна мрачно и го предупреди:

– Това може да е опасно.

– Не ме е грижа. Как се казва той?

– Смятам, че е по-добре да поизчакаме, преди да ти кажа – каза Улф. – Не искам да се занимаваш с тези неща, преди да си готов.

– Но ще ми кажеш, нали?

– Когато му дойде времето.

– Много е важно, дядо.

– Да – отвърна Улф. – Зная, че е така.

– Обещавах ли ми?

– Щом настояваш. Сигурен съм, че ако аз не ти го кажа, ще го стори леля ти. Тя изпитва същите чувства като тебе.

– Ами ти?

– Аз съм много по-стар – рече Улф. – Виждам нещата малко по-различно.

– Аз пък не съм толкова стар – заяви Гарион. – Няма да мога да върша такива неща като тебе, но ще се подготвя просто да го убия. –

Момъкът стана и закричи напред-назад, обзет от ярост.

– Не мисля, че мога да те убедя да не го правиш – подхвърли Улф, – но съм сигурен, че ще изпитваш други чувства, когато всичко това свърши.

– Не вярвам – възрази Гарион.

– Ще видим – рече Улф.

– Благодаря ти, че ми каза, дядо – каза Гарион.

– Рано или късно щеше да узнаеш това – промълви старецът. – По-добре е да чуеш всичко от мен, отколкото да изслушаш изопачения разказ на друг човек.

– Имаш предвид леля Поул?

– Поулгара в никакъв случай не би те излъгала съзнателно – подчерта Улф. – Ала тя разглежда всичко в много по-личен план, отколкото аз. Понякога това изостря възприятията ѝ. Аз пък се опитвам да представя нещата така, както биха изглеждали след години. – Той се засмя невесело. – Предполагам, че това е единственият начин, по който бих могъл да разглеждам всичко – при създадите се обстоятелства.

Гарион се взря в стария човек. Белите му коси и брада излъчваха особен блясък под лъчите на утринното слънце.

– Как се чувстваш, когато живееш вечно, дядо? – попита той.

– Не зная – отговори Улф. – Аз не съм живял вечно.

– Знаеш какво имам предвид.

– Животът не е много по-различен – отвърна Улф. – Всички ние живеем дотогава, докогато от нас има нужда. Просто се е случило така, че онова, което трябва да извърша аз, отнема повече време. – Той рязко се изправи и отбеляза: – Разговорът пое в мрачна посока.

– Онова, което вършим сега, е много важно, нали, дядо? – попита Гарион.

– Най-важното на света – потвърди Улф.

– Боя се, че няма да успея да помогна много – каза Гарион.

Улф за миг го погледна сериозно, после сложи ръка на раменете му и каза:

– Ще бъдеш доста изненадан преди всичко това да свърши, Гарион.

После се обърнаха и загледаха заснежения бряг на Черек, който се плъзгаше от дясната им страна. Моряците гребяха на юг, към далечния Камаар.

КРАЙ НА КНИГА ПЪРВА

КРАЙ

© 1982 Дейвид Едингс
© 1996 Здравка Евтимова, превод от английски

David Eddings
Pawn of Prophecy, 1982

Сканиране и разпознаване: Мандор, 2003

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ПРОРОЧЕСТВОТО. 1996. Изд. Бард, София. Биб. Фентъзи клуб, No.15. Роман.
Превод: [от англ.] Здравка ЕВТИМОВА [Pawn of Prophecy / David EDDINGS].
Художник: Петър ХРИСТОВ. Формат: 84/108/32. Печатни коли: 18. Страници: 288.
Цена: 136.00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/163>]